

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 74 - Vnitřní zalezitost.pdb

PDB Name: Mark Stone 74
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2005
Modification Date: 5.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Petr Macek
MARK STONE 74 - VNITŘNÍ ZÁLEŽITOST
Version: Palm.1.0.final
OCR: Vavruška
Corrections: 2 (Vavruška, MozziM@centrum.cz)
ISBN 80-237-3853-4
PalmBookZ

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století, pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1.

V okně za masitým zátylkem generála Khova zapadalo krvavě červené slunce. Ve skutečnosti mělo stále stejně žlutou barvu jako po miliony let, ale při pohledu ze Země bylo poslední dekádu sytě oranžové. Vypadalo tak díky velké koncentraci zplodin v ovzduší. A velká města, jako bylo třeba právě sídelní město všech hlavních úřadů Zemské Unie, kde se nacházela i centrála Služby, na tom byla se znečištěním ještě hůř.

Generál seděl ve svém oblíbeném křesle s polstrovanými opěrkami a zpracovával podklady pro nadcházející mise svých týmů. Jeho vyčerpáním zarudlé oči už hodiny po konci pracovní doby pročitaly další a další papíry a při letmém pohledu na stoh tiskovin po pravé ruce bylo patrné, že se mu odpočinku jen tak nedostane.

Planet spadajících pod jeho jurisdikci bylo několik stovek, a jen v příštím kvartálu stávajícího roku bude muset některý z výsadků SDPP zkontrolovat osmnáct z nich.

Jenže listina, kterou právě pročetl, se netýkala ani jedné z nich. Galdor nepatřil mezi světy, o které by měl mít Khov jako šéf Služby profesionální zájem. Planeta patřila mezi důležité industriální uzly Unie, a navíc byla v soukromých rukách. Přesto si nechával na stůl posílat pravidelná hlášení z různých inspekcí, bezpečnostních, obchodních i ekologických. Jako vysoký státní úředník na to měl právo.

Důvod, proč z této planety nespouštěl oči, byl čistě osobní. Tak osobní, jak jenom msta může být. Před několika měsíci byla na Salazaru, primitivní planetě sousedící s Galdorem, objevena černá skládka toxického odpadu, jejíž radioaktivní průsaky do půdy otrávily zemědělské plodiny a zmutovaly část původního obyvatelstva do podivných existencí, nadaných schopnostmi připomínajícími černou magii coby vedlejší účinek.

Přestože vědcům se po ohlášení situace agentem SDPP dařilo zamoření úspěšně postupně likvidovat a většinu postižených lidí se povedlo pomocí antibiotik vrátit do původní podoby, rána, která byla planetě zasazena, se nikdy nezahojí úplně.

Rada Unie vyškrtla planetu ze seznamu primitivních planet se zakázaným vstupem, už jen z toho důvodu, že bylo zapotřebí navázat kontakt za účelem dekontaminace. Na Salazaru byl zřízen stálý výsadek, který domorodce připravoval na vstup do velkého, neznámého vesmíru.

Z Khovova pohledu to bylo, jako kdyby je někdo připravil o dětství.

Generál to nesl těžce, ale chápal, že jiná cesta než tato, kromě nechání obyvatel napospas hladomoru a smrti ozářením,

neexistovala.

Nicméně, jak už bylo řečeno, bral si to velice osobně.

Galdor, respektive jeho vlastník Maxmilián Gore, byl podle všech indicií člověk za to všechno zodpovědný. To on dal rozkaz k založení skládky, a podle agenta, který na místě zasahoval, musel o mutacích vědět.

Přesto v ukládání odpadu pokračoval.

Jenže indicie není důkaz, a Khov žádný hmatatelný důkaz ve svých obrovitých rukách neměl. Ale tak rád by se Goreovi dostal na kobyliku, že už přes čtvrt roku tomu věnoval podstatnou část svého času.

Khov odložil listinu, kterou právě pročítal, opřel si hlavu o opěradlo a dlouze potáhl ze svého monstrózního doutníku.

Vydechl obláček kouře, v tlustých rtech ho zformoval do úhledného kroužku a vypustil ho ke stropu.

Na dveře jeho pracovny někdo zaklepal. V tuto pozdní dobu to mohla být jen jediná osoba.

„Ano, Peggy?“

Generálova osobní sekretářka vstoupila a unaveně se na svého šéfa zazubila. Také už toho měla pro dnešek dost. Nic pro ni ale nebylo dostatečnou obětí, pokud se jednalo o Khova. Její platonická láska k němu byla naplněním jejího staropanenského života a jejím motorem.

„Neruším?“

„Vy nikdy. Myslel jsem, že už jste odešla. Také toho musíte mít plné zuby.“

Říci to někdo jiný, vyznělo by to jako výsměšek jejímu neforemnému koňskému chrupu, díky kterému si z ní ostatní dělali legraci. Ji to bylo víceméně jedno, žila si spokojeně svůj život a sloužila generálovi.

„Dnes tu budu přes noc. Vždycky když se blíží konec roku, vyrojí se spousta oběžníků a direktiv, které musím zpracovat a rozeslat dál.“

„Povídejte mi o tom.“

„Tohle jsem našla ve večerním vydání Tomešů.“ předložila mu na desku stolu stránku z papírového vydání dosud nejoblíbenějších a nejrespektovanějších novin. „Myslela jsem, že by vás to mohlo zajímat.“

Khov si nasadil brýle a zaostřil na malá písmenka. Nemusel číst dlouho. Stačil mu tučně vyvedený headline a fotografie přes půl stránky.

Zamračil se.

„Kde je Stone?“

2.

Masa vody nad Markovou hlavou se zavřela. Na hladině se začaly dělat kruhy a povrch vodní plochy rozvlnily i bubliny vzduchu unikajícího mu z plic. Ženské ruce s pečlivě nalakovanými dlouhými nehty mu tlačily hlavu čím dál tím níž a vychutnávaly si každé trnutí jeho hlavy.

Mohl to vydržet ještě tak minutu.

Když se ta doba blížila ke konci, popadla ho za pačesy a prudce vytáhla na hladinu. Voda šplouchla, potřísnila její obličej a stekla zpátky do nádrže. Mezi prameny Stoneových černých vlasů zůstal nános pěny.

Podíval se jí do očí ocelově studeným pohledem a vášnivě ji políbil.

Tentokrát už na ústa.

„Oh, Marku,“ zavzdychala slastně. „Opatrně, nebo se utopíš!“

„Ve tvém klíně bych se utopil rád, miláčku,“ ujistil ji, ale vyplaval nahoru a pohodlně se opřel o okraj vířivky vedle ní.

„Byl by to jediný způsob smrti, který bych dokonce přivítal s jistým zalíbením.“

Nahmatal broušenou skleničku šampaňského a dopřál si plný doušek.

„Bublinky zevnitř i zvenčí, to si dám líbit.“

„Zasloužíš si to,“ usmála se Elsa Swensonová a ještě jednou se mu přísála na rty.

Stone si vytřepal z vlasů parfémovanou pěnu a nechal proudy bublinek stoupajících ode dna masážní vany proudit mezi končetinami. Tisíce drobných perliček se opíralo do jeho zádového svalstva a uvolňovalo zatvrdlé šlachy, které si takovouhle relaxaci nedopřály už pekelně dlouho.

Konečně pořádná dovolená.

Elsa se k němu přitulila. Opřela si hlavu o jeho mužnou hrud' a několik minut spočinuli v klidném objetí. Jediný zvuk v místnosti obstarávalo jemné ševelení vodních přístrojů, podkreslované hudebním motivem ze starobylého gramofonu na podlaze vedle vířivky.

Rád trávil volné dny v bytě své přítelkyně a nechal se rozmazlovat. Doma něco podobného, jako byla třeba vířivka, neměl, nepobýval tam zas tak často. Poslední dobou tam nebyl vůbec, protože jeho apartmá ve starém dobrém dvoustém a jednadvacátém patře obytného bloku B procházelo zuřivou rekonstrukcí po útoku zabijáků strýčka Rogera. Zatím bydlel u Elsy a vůbec odtud nepospíchal. Měli celé patro toho nejluxusnějšího mrakodrapu ve městě pro sebe.

Tedy pro sebe a Elsina komorníka. Stone by si na něj ve vířivce přirozeně ani nevzpomněl, kdyby ten dobrý muž během Markova rozjímání nevstoupil do koupelny.

Mark zdvihl obočí.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si livrejovaný komorník a postavil se k okraji do země zapuštěné vany. Dával si při tom setsakra dobrý pozor, aby podrážky jeho pečlivě vyleštěných bot zůstaly mimo mokré plochy. „Doufám, že neruším, madam?“

„Co se děje, Gilesi?“ otevřela Elsa oči a zvědavě je upřela na vysokého toporného muže, jehož bledá aristokratická tvář s prošedivělými spánky doslova vyrůstala z pečlivě škrobeného límečku.

„Odpolední pošta a noviny,“ oznámil rezervovaně a s drobnou úklonou jí podal obálky na stříbrném podnosu. „A pan Stone má na lince dvě hovory.“

Mark se zarazil. „Já?“

„Ano, pane.“

„O co jde?“

„Přestože vyjadřování toho gentlemana je velice jadrné, nabyl jsem dojmu, že se jedná o hovor pracovní. Každopádně zněl značně naléhavě.“

„Generál Khov?“

„Tak se, tuším, představil.“

„Jak mě tu vyčmuchal?“

Komorník nakrčil nos a podíval se na něj přemýšlivým pohledem. Na jazyku ho svrbělo přísloví o hostu a rybě páchnoucí třetí den. A Stone, který tu trávil už několikátý měsíc, jako by chtěl komorníkovi dokázat jeho pravdivost. To, co Elsa pokládala za mužné pížmo, nutilo obvykle Gilesovy oči k slzení. Alespoň že teď jeho nadřízená donutila hosta vykoupat se.

„To netuším,“ řekl nakonec distingovaně.

Stone si povzdechl.

„O. K., vezmu si to,“ řekl a otočil se na Elsu. „Nikam nechod, hned se vrátím!“

Usmála se a místo odpovědi ho políbila. Stone lepší ujištění nepotřeboval a vyhoupl se na kachlíčkovanou podlahu. Aniž by se zdržoval s županem nebo ručníkem, zamířil rovnou do obývacího pokoje, kde měla Elsa videofon. Giles s nelibostí sledoval, jak z hosta zurčí potůčky vody, a vydal se po mokřých stopách za ním.

Mark se posadil před kameru komunikačního zařízení své přítelkyně a aktivoval obrazovku z tekutých krystalů na stěně před ním.

Objevila se na ní tvář jeho velitele.

Hned poznal, že se jedná o něco důležitého. Khov volal přímo z kanceláře, jejíž nábytek Stone bezpečně poznal v pozadí za generálovou hlavou. Společně s krásným výhledem na les vrcholů mrakodrapů na šerícím se horizontu byl kulisou k nadcházejícímu závažnému rozhovoru.

Stín v Khovově obličejí jen na okamžik vystřídal konsternované překvapení, a to bezprostředně potom, co Mark zapnul monitor.

„Stone!“ zahromoval, když se mu dostalo slov. „Nikdy jsem netrval na tom, abyste při rozhovorech se mnou nosil formální oblečení, ale ocenil bych, kdybyste nosil alespoň nějaké!“

„Ale no tak, jsme přece muži,“ pokrčil Mark rameny, ale pro klid generálově duše upravil úhel snímáče tak, aby ho zabíral až od pasu výše. „Co pro vás mohu udělat?“

Chlupatá housenka nad Khovovým očima nevěděla, jestli se má mračit, a tak se jen rozpačitě zavlnila. Raději bez zdržování přešel přímo k věci. Na okamžik se odvrátil a začal něco hledat na svém stole.

„Už jste viděl večerní noviny?“

„Ne. Stalo se něco?“

Zatímco generál kramařil v pracovním pořádku, ke Stoneovi se přikradl Giles s mopem a osuškami. Přiklekl ke křeslu a snaživě se je pokoušel na peršanu pod Markem rozložit, aby minimalizovat mokré nebezpečí.

Khovovi to uniklo. Stoneovi to uniknout nemohlo, muž ve fraku klečící u jeho nohou prostě nešel přehlédnout. Zavrtěl se a nevrle se na komorníka obořil.

„Nemůže to počkat?“

„Prosím?“ zpozorněl generál a pozdvihl obočí. Noviny, které chtěl Stoneovi ukázat, už našel, a tak se mohl svému agentovi opět plně věnovat.

„To není na vás, to je na něj,“ omluvil se mu Mark a ukázal někam pod sebe, kam Khov neviděl. Teprve po chvilce s úžasem spatřil, jak se na úrovni Markova klína zvedá hlava staršího a uraženého muže.

„Nebude to dlouho trvat,“ řekl ten člověk příšerným přízvukem a zase se ponořil mimo generálovo zorné pole. Mark rezignovaně zvrátil hlavu dozadu. Khov poprvé v životě znejistěl a napadlo ho, že Stonea možná zas tak dobře nezná.

„Mám zavolat později?“

„Ne, to je v pořádku,“ odmítl Mark návrh. „Už končí.“

„Určitě?“

„Ano. Vida, už to je.“

Skutečně. Generál spatřil, jak se sluha postavil a vyčítavým tónem Markovi oznámil, že pokapal celý koberec. Zatímco se generál marně snažil najít nějaké logické vysvětlení pro to, co jeho staré oči viděly, ale mozek odmítal akceptovat, Stone si unaveně protřel kořen nosu.

„To je v pořádku, Gilesi. Můžete jít, už vás nebudu potřebovat.“

„Jste si jistý?“

„Ano. Jakmile to skončím, vrátím se do koupelny.“

Komorník to vzal na vědomí a důstojným krokem se vzdálil.

Mark si oddychl. „Už jsem zas jedno velké ucho, generále,“ mrkl a široce se do monitoru usmál. „Takže co jste to po mně vlastně chtěl?“

3.

Khov sjel výtahem do podzemních garáží svého úřadu. Budova, kde sídlila SDPP, patřila k nejvyšším ve městě, a díky tomu, že jejím vlastníkem byla státní administrativa, neplatili tu žádné přemrštěné nájemné. To byla v centru města událost stejně výjimečná jako úsměv na generálově tváři. Je-li řeč o generálově tváři, tak na té teď seděly ohromné černé brýle a širák, kteréžto propriety mu měly zajistit anonymitu před novináři číhajícími na chodníku. Ti chlapci tu zevlovali prakticky nepřetržitě. Události odehrávající se kolem Služby, a hlavně okolo jejího nejslavnějšího agenta, měly vždy příchut, pepné pikantnosti, za kterou bulvární plátky neváhaly vyplatit stovky dolsů.

Po překonání výškového rozdílu stovek pater Khov vylezl v jednom ze suterénů, nastoupil do svého služebního

vozidla a zase z něj vystoupil.

Uvědomil si, že paparazzi znají číslo jeho UPZ. (ÚPéZetka je zkratka pro Unijní Poznávací Značku. Její součástí je osvědčení o technickém stavu vozidla a o zaplacení emisních poplatků.)

Zato Peggyino soukromé vozítko všechny předpoklady k nenápadnosti splňovalo, jak si uvědomil vzápětí, po několika sekundách nerozhodnosti. Bylo malé, červené a na zadním skle mělo samolepku varující ostatní účastníky silničního provozu před tím, že ve voze je žena.

Tato informace svého času vyvolala řadu sporů mezi několika agenty, ale protože nikdo nedokázal, lépe řečeno nebyl ochotný přinést důkaz o opaku, bylo to přijato jako fakt a nálepka byla ponechána.

Neoddiskutovatelný fakt také byl, že generálovi chyběly klíčky od vozu.

Naštěstí byl mužem, který se na své místo vypracoval od píky, a ne všechny své dovednosti za léta strávená v pohodlí za psacím stolem zapomněl. Všudypřítomný nožík na dopisy v jeho náprsní kapse mu otevřel dveře a dráty vytržené zpod palubní desky umně spojené v pravý čas mu pomohly nastartovat.

Peggy mu to jistě promine.

Červený Ford Ladystrike rychle projel opuštěným podzemním parkovištěm, překonal stoupání mezi patry jako blesk a kolem vrátnice projel, aniž by ho znučená obsluha nebo skupinka přešlapujících pisálků venku nějak zaznamenala.

Generál si zammul ruce, stálh šírák víc do čela a zamířil po Mackově boulevardu pryč ze středu města. Potřeboval se co nejrychleji dostat na periferii, do baru, kde měl přísně tajnou schůzku se svojí spojkou.

Drobnému autíčku určenému především pro nákupy trvala cesta po přeplněných a zacpaných ulicích velkoměsta kratší dobu, než kdyby jel služební limuzínou. Pochvaloval si svoje štěstí, a zatímco ostatní řidiči šokovaně zírali na jeho obří siluetu vtěsnanou za volantem, která byla v přímém rozporu s obrázkem dívky na samolepce, slunce konečně zapadlo. Silnice a chodníky prozářily tisíce zářivých světél od lamp a protijedoucích aut. Ostrůvky světla postupně ke kraji města řídly, ruch se zmenšoval a okolí autostrády potměnělo.

Khov se spokojeně zašklebil. Noční krajina byla k jeho poslání příznivější.

Po půlhodině cesty zastavil. Byl sice ještě několik bloků od cíle, ale rozhodl se zbytek dojit pěšky. V končině, jakou byla tato, jeho auto působilo přesně opačným dojmem než v centru. Zkrátka, bylo jako pěst na oko, a právě té pěstí by se rád vyhnul.

Procházka kolem tmavých, napolo rozpadlých domů, vyvolávajících atmosféru stísněnosti, v něm probudila dávno zapomenuté reflexy a pohled na hromady bezdomovců válejících se po chodnicích mu zase na okamžik připomněl něco, čemu se říká sociální citění. To druhé citění, smyslové, mu naopak zvedalo žaludek.

Před několika měsíci se společně s jistou novou drogou zvýšil i počet narkomanů. Ani odborníci zatím nedokázali určit, z čeho se vyrábí a kde se tak najednou vzala. Jisté bylo jen to, že její uživatelé prožívali intenzivní pocit létání. Vědci odhadovali, že to může způsobit velké problémy. Generál nevěřil statistikám, ale letný pohled do několika vymlácených oken mu tu informaci potvrdil. To však byla věc Vesmírné policie.

Khov brzy zašel do otlučených dveří baru, který majitel z nepochopitelných důvodů pojmenoval „Školákovo trápení“.

U skoro stejně tak mohutného barmana, jako byl on sám, si objednal panáka pro dezinfekci střev, a pro jistotu raději ani nepřemýšlel, z čeho je vydestilovaný.

Teprve pak se nenápadně rozhlédl.

Jeho muž tu ještě nebyl.

Generál si sundal plášť, brýle a klobouk s širokou krempou a posadil se k jednomu z poplivaných kulatých stolků. Tak jak tu bylo zvykem a nepsaným zákonem, nikdo si ho nevšímal. Kupodivu ani obsluha.

Tuláci, námořníci, vrazi, drogoví dealeři, neúspěšní komici a jiná podivná individua se ve zvukové kulise příšerně nahlas hrající písničky z rádia skoro rozpouštěli a tvořili anonymní dav, kvůli kterému tohle místo vyhledávaly živly a všichni, kteří se s někým potřebovali sejít diskrétně a beze svědků.

Khov vytáhl z kapsy kabátu noviny, a rozevřeně si je držel před tváří. Předstíral, že čte, a okolí sledoval drobnou dírkou uprostřed šéfredaktorova protivládního sloupku. Po chvíli se ale, proti své vůli, do jednoho článku pojednávajícím o problematice týraných dojníc začel.

„Proč tyhle šarády?“ ozvalo se najednou před ním. „Co je tak důležité, že jste mi to nemohl říct po videotelefonu jako každý normální člověk?“

Generál sklopil papírovou hradbu a pohlédl do drsné tváře svého nejlepšího agenta.

„Posaď se,“ pokynul Stoneovi na stoličku vedle sebe. Když spolu nejednali oficiálně, Khov svým mužům tykal. Přece jen, byli pro něj jako druhá rodina.

„Uvědomujete si, od čeho jsem odešel?“

„Já —“

„Radši mi to nevysvětľujte,“ přerušil ho Mark. „Elsa si už dávno zvykla, že mě odvoláte uprostřed. Ale musím se brzo vrátit.“

„Elsa?“

„Jistěže Elsa. Kdo jiný?“

„Marku, známe se už dlouho,“ uhnul mu Khov očima a zadíval se na dva tančící námořníky. „Viš, doufám, že kdybys mi chtěl něco říct, tak tě vždy vyslechnu.“

„O čem to proboha mluvíte?“ vyděsil se Stone. Na příhodu se snaživým komorníkem pod stolem docela zapomněl.

„Máte nějakou nevyléčitelnou chorobu nebo co?“

„Zapomeň na to,“ mávl rukou generál. „Chtěl jsem ti ukázat tohle,“ zabodl buclatý ukazováček doprostřed titulní stránky novin, za kterými se skrýval.

Mark si nechápavě přečetl článek pod prstem.

„Supervibrátor? Jel jsem na tajnou schůzku kvůli přístroji na výrobu másla ještě uvnitř krav? Neměl jste si dát schůzku spíš s ochránci zvířat?“

„Ale ne tenhle článek,“ opravil generál chybnou polohu prstu. „Tenhle!“

„Aha, chápu,“ odušil Mark ledově, když si přečetl nadpis, a s nově probuzeným zájmem se začel do celého sloupku. Pojednával o nadcházejících oslavách k příležitosti zprovoznění nového továrního komplexu na planetě Galdor. Vedle něj byla velká fotografie největšího investora, inženýra Gorea.

„Těhle příležitosti musíme využít!“

Stone v klidu dočetl a nenechal se vyprovokovat k unáhlené odpovědi.

„Už měsíce se mu pokoušíme dostat na kobytku,“ zuřil Khov tiše. „Ale nedaří se mi dostat povolení k zevrubné prohlídce. Nikdo si nechce znepřátelit tak mocného finančníka. Cítím zvenčí tlak, abych se o to nezajímal. Dokonce se ho zastává i prezident. Nedivil bych se, kdyby mě nechali odposlouchávat, proto jsem s tebou chtěl mluvit osobně.“

„Ani se jim nedivím,“ pokrčil Stone rameny. „Není to zrovna něco, co by spadalo pod Službu pro Dohled nad Primitivními Planetami.“

„Myslel jsem, že právě ty mě pochopíš!“

„Já vás chápu, generále. Tak bych dal všechno za to, abych mohl Gorea skřípnout, ale tohle je opravdu úkol spíš pro Vesmírnou policii! Navíc jsme si s Elsou slíbili, že konečně strávíme nějaký čas spolu. Plánujeme to už dlouho.“

„Neumann pokládá záležitost na Salazaru za uzavřenou,“ procedil Khov skrz zuby. „Honí se raději za piráty, pašeráky a obchodníky s bílým masem. (Toto označení pro obchod se ženami je anachronismus, který přetrval z devatenáctého století. S planetami přístupujícími do Unie se nabídka prostitutek rozšířila na celou paletu barev, od zelené po jasně purpurovou.) Goreovi z nějakého důvodu nechává volné ruce.“

Mark odložil noviny, opřel se lokty o stůl a vážně pohlédl svému nadřízenému do očí. „Co po mně chcete, generále?“ zeptal se přímo.

„Ta oslava je vynikající příležitost, jak se dostat na Galdor nepozorovaně. Vmísit se mezi hosty a pořádně to tam prohlédnout nebude pro zkušeného agenta problém. To by v tom byl čert, aby se na něco nepřišlo!“

„Mám tam jet já?“

„Ano.“

„A ten háček je v čem?“

„Je ti pravděpodobně jasné, že to nemůže být oficiální operace SDPP,“ nadhodil Khov. „Všechno to bude načerno, a i když vyhrájeme a nějakou špinu vyhrabeme, někdo nám oběma bude klást nepříjemné otázky.“

„Je mi jasné, proč jste nemohl mluvit z kanceláře.“

„Je to ještě horší. Pokud tě chytí nebo zabijí, bude se Služba od všeho distancovat. Nebudu ti moct nijak pomoci. Ne standardními cestami.“

„Takže přímo lahůdková mise,“ usmál se trpce Stone. „Jako vždy, pro mě to nejlepší.“

„Víš, doufám, že kdybys neměl šanci na úspěch, tak tě o to nežádám?“

„Ano, pane, vím,“ přikývl Mark vážně. „A cením si vaší upřímnosti.“

„Takže bereš?“

Stone nepotřeboval na rozmyšlení příliš mnoho času. Byl to on, kdo odhalil původní černou skládku a kdo strávil na Salazaru velice nepříjemný víkend. Přimhouřil oči do tenké linky a před bezvýrazně prázdňným pohledem mu proběhly vzpomínky na zoufalé utrpení lidí, které tam potkal. Ještě dnes, téměř po půl roce, se v noci budil hrůzou z útoku nadřazených žen.

Nastal čas vyrovnat účet.

„Beru.“

Khov se pomalu majestátně zvedl do celé své dvoumetrové výšky a dřevo židličky, na které seděl, zapraskalo úlevou. Z kapsy saka vytáhl dvacetidolsovou bankovku a položil ji na stůl. Sice s Markem nic nepili, ale kdyby odešel bez placení, mohlo by to upoutat něčí pozornost.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl a otcovsky na Stonea mrkl. „Od dnešního dne počínaje máš čtrnáctidenní dovolenou, a já nevím a nechci vědět, kde ji budeš trávit.“

„Placenou, předpokládám?“

„Jistě.“

„A vydaje?“

„Určitě najdeme nějaký zastrčený fond s rezervami pro nečekaná vydání.“

„Ještě jedna věc,“ zarazil Stone na odchodu svého šéfa. „Mám si s sebou vzít Raye?“

„Je to tvůj android, a ty za něj neseš odpovědnost. Je to na tobě.“

Generál zamířil k východu a nechal svého muže sedět o samotě u stolku. Na půli cesty se ještě zastavil, otočil a hlasem, který mohl slyšet jen Mark, dodal:

„Přines mi hlavu toho bastarda, chlapče.“

4.

Při návratu z tajné schůzky s generálem se Markův mozek potýkal hned se dvěma problémy najednou.

Nejenže musel vymyslet plán, jak se dostat na slavnost do přísně střežené Goreovy rezidence, vyšťárat tam na něj nějakou špinu a svrhnout jednoho z nejvýznačnějších občanů Unie z jeho piedestalu slávy, on navíc musel vymyslet způsob, jak zdůvodnit Else, že plánovaná dovolená je předčasně ukončena. Prozatím se jen rozhodl oznámit ji to až po pořádně bouřlivém přivítání. Na výčitky přijde čas později.

Důležité bylo také zajistit si krytí.

Na rozdíl od svých kolegů, kteří často do terénu vyrazili vyzbrojeni složitými vysílačkami, Stone měl to nejlepší hands

free zařízení pro komunikaci přímo v hlavě. Stačilo mu jen pomyslet, a hned měl Raye na drátě.

Na jakém drátě?

To je jen takové rčení, vysvětlil Mark svému nejbližšímu spolupracovníkovi a příteli, když se s ním spojil pomocí mozkových vln. Taková telepatická komunikace byla někdy zatraceně užitečná, a to nejenom při nasazení v poli, ale třeba i na koberečku před nadřizenými.

Stone byl za svého androida vděčný. Lepšího kolegu si ani nemohl přát. Aby ne, když byl vyrobený podle jeho vlastního psychologického profilu, a konstruktéři se v tomto případě nechali inspirovat i Stoneovou podobou. Ray sice byl trochu mohutnější, ale jinak se mohli „z fleku“ vydávat za dvojčata.

Co máme za problém?

Problém to ani není, pomyslel si Mark, ale hned věděl, jak hloupě jeho požadavek zní. Jen potřebuju, abys zahrál před Elsou divadlo a pomohl mi dostat se z domu.

Taky že jo. Ray reagoval s mohutným smíchem. Cos provedl, že máš zaracha? Zase jsi něco rozbil, nebo snad neplníš manželské povinnosti?

Stone dorazil se svým autem na parkoviště před Elsiným mrakodrapem, který na střeše nesl znak jejich sloučených závodů, a útrpně zdvihl oči v sloup. Někdy to s umělou inteligencí nebylo zrovna lehké.

Máme úkol od generála. Tajný úkol.

To zní jako legrace. Co to bude?

Podrobnosti ti řeknu, až se uvidíme, přerušil ho Mark. Nejdřív se musím zbavit Elsy. Už mám plán, dobře mě poslouchej, nebudu to víckrát opakovat...

Stone na vchodovém terminálu namačkal přístupový kód, vyjel nahoru do patra a potichu otevřel dveře Elsina apartmánu. Opatrně strčil dovnitř hlavu a rozhlédl se. Hala byla prázdná. Giles se věnoval svým povinnostem v kuchyni a Elsa poslušně držela Markovi místo mezi bublinkami.

Všechny okolnosti byly jako stvořené pro provedení jeho d'ábelsky geniálního plánu, díky kterému Elsa nikdy nepojme podezření, že Mark odjíždí na pracovní misi. Obával se, že kdyby jí to řekl na rovinu, mohla by s tím mít nějaké problémy. Ženy bývají přecitlivělé na partnery, kteří jim chtějí zabít kamarády z dětství, i když jsou to chladnokrevní lumpové.

Podíval se na hodinky, které si před chvilkou s Rayem seřídili, aby jejich plán měl to správné načasování. Jestli to mělo všechno klapnout, muselo se to uskutečnit do 24 vteřin, které právě začaly odpočítávat.

Mark schoval hodinky, z kapsy saka vytáhl zapalovač a vázu se slunečnicemi na stolku natočil tak, aby byl největší květ natočen k oknu. Mezi jeho semínka schoval miniaturní rozbušku, otevřel deštník a vrátil se zpátky ke dveřím.

Ray venku zkontroloval čas a vznesl se pomocí trysek na úroveň Elsiných oken. Uvnitř viděl Marka, jak pracuje na své části plánu. Rychle nastavil na parapet zrcadlo a terasou přelezl do chodby, kde se přede dveřmi převlékl do kostýmu.

Jenže ještě než Mark s Rayem stačili ten kolotoč vychytralosti a pečlivého načasování spojený s geniálním nápadem hodným kapitána tajné služby uskutečnit, vešla do předsíně Elsa rozmrzelá dlouhým čekáním.

Když spatřila Marka, překvapeně se zarazila. „Nevěděla jsem, že už jsi zpátky,“ rozzářila se jako sluníčko. „Proč máš ten deštník, ono prší?“

Mark nebyl příliš lekávy člověk, roky ve službě mu dovolily s výjimkou jednoho nepatrného tiků víčka zachovat prakticky netečnou tvář.

Otočil se tedy na Elsu a zcela chladnokrevně deštník beze spěchu zavřel.

„Generál mě trochu zdržel, drahoušku,“ odvedl profesionálně tok jejích myšlenek od nežádoucího směru a aby neměla čas si to uvědomit, okamžitě přešel do protiútoků. „Jak to, že na mě nečekáš ve vřívice?“

Elsa provinile zamrkala, tak jak to dokáže pouze žena, která něco chce. Z kapsy županu vytáhla jednu z obálek, které jí Giles přinesl v poště. „Dostala jsem pozvánku na slavnostní akci, které bych se ráda zúčastnila, miláčku.“

Při tomto sladkém oslovení Stone zpozorněl.

„Já se obávám že nebudu mít –“

„Vím, že jsem ti slíbila romantickou dovolenou. Ale mohli bychom ji odložit, ne? Moc mi na tom záleží,“ nenechala ho domluvit a jakoby náhodou zavadila o pásek županu. Ten se uvolnil, měkký materiál kašmíru se zavlnil a pootevřel tak, aby Markovi nabídl pohled na jeden z divů světa.

„Co je to za akci?“

„Slavnostní otevření nové továrny mého kamaráda,“ špitla. „Tak ráda bych tam šla, už hrozně dlouho jsem Maxíka neviděla! Prosím, pojďme tam!“

Markovi roztékané myšlenky zmítané vichrem potlačovaného chtíče se na okamžik vzpamatovaly a dovolily svému nositeli na okamžik použít mozek.

„Maxík otevírá továrnu? Myslíš toho Maxíka?“

Ze županu vyklouzl další div světa.

„Vím, že ho podezříváš z té věci na Salazaru, ale určitě je to omyl!“

„Hm.“

„Tady budete mít možnost si to všechno vyříkat a skamarádit se.“

„Hm?“

„Moc bych si to přála. Bude to skvělá dovolená!“

„Hm!“

Markovo telepatické snažení konečně slavilo úspěch. Uvolněný župan opustil Elsina ramena a odkryl zbytek jejího přesvědčovacího arzenálu. Přestože už nebyl zapotřebí, Stone rozhodně neměl v úmyslu jí to ulehčit.

„Jak moc by sis to přála?“

Ukázala mu jak moc. Myšlenka o změně plánu vyslaná v rychlosti Rayovi byla jedna z posledních, které byl na nějakou dobu schopen.

Ray byl poslušný android. Svlékl si kostým bavorského podomního obchodníka, odlepil si velký mroží knír a odešel počkat před barák do auta.

Peggy druhý den ráno nevycházela z údivu. Khov byl samý úsměv a dokonce s ní žertoval, což už neudělal několik týdnů. Nevěděla, že generál měl na stole hlášení od svého nejlepšího agenta, který opět potvrdil své kvality.

Šéf SDPP jen doufal, že opatření, která musel Stone pro získání oficiální pozvánky na otevření Goreova Galdorského komplexu podstoupit, nestálo příliš mnoho zdrojů a životů.

Stone opravdu neztrácel čas. Po přečtení svodky se Khov dokonce rozhodl nahradit mu obět', kterou musel jistě podstoupit, a zavolat do účtárny. Ten chlapec si své prémie jistě zasloužil tvrdou prací a galony potu.

V tentýž čas, kdy na Stoneův účet přilétlo několik dolsů jako vyjádření generálovy osobní vděčnosti za promptní jednání, těžce oddychující dvojice ležela v Elsině posteli.

To co Elsa považovala za postkoitální depresi však bylo zuřivé otáčení koleček v Markově mozku. Její pozvánka a touha po účasti sice samy vyřešily Markovy největší starosti, ale stvořily přinejmenším jednu další.

Jak dostat na společnou dovolenou Raye? Mark ho s sebou potřeboval, ale jak to zařídit, aby to nevypadalo divně a nevzbudilo v Else podezření? Už takhle bude problém držet ji v nevědomosti dál od akce. Na druhou stranu, Elsa od něj jistě odvede pozornost a nevědomky se stane tou nejlepší diverzí.

„Nad čím přemýšlíš?“ zavrtěla se vedle něj Elsa a přitáhla si k sobě i jeho peřinu.

„Jen tak...“

„Doufám, že sis to nerozmyslel?“

„Jak bych mohl,“ zamumlal a přitulil se k ní. „Už se hrozně těším.“

„Vím, že nemáš takovéhle snobské akce rád, ale neboj, nebudeš se tam nudit.“

„O tom nepochybují.“

Elsa k sobě přivinula pokrývku a posadila se. „To jsem ráda, že to říkáš. Měla jsem výčitky, když jsem to pozvání potvrdila. Giles už nám balí.“

Mark překousl, že Elsa už dávno rozhodla bez něj, a soustředil se na praktičtější věci.

„Jak pojedeme? Merkur je v docích a opravy nebudou dřív než za týden.“

„Maxík chtěl poslat koráb, ale řekla jsem, že raději poletíme mým. Když bude řídit Giles nebo autopilot, tak se mi budeš moct věnovat a cestu si krásně užijeme.“

„Giles jede s námi?“

„Samozřejmě.“

Mark se převálil na druhý bok, aby neviděla docela malý úsměv, který se mu objevil na tváři. Připadalo mu krásné, jak se někdy všechny trable řeší samy.

Ticho a tma.

Jen vesmír, dvoumístný člun a závoj nenápadnosti. To byly nástroje, které si Mark představoval pro svoji tajnou misi na Galdor, misi, při které konečně vylisuje hrozny svého hněvu do podoby chutného vína značky vendetta.

Terminál meziplanetárního aerodromu, kde byl i soukromý hangár Elsinu luxusního astronofu, představoval všechno, čemu se chtěl vyhnout.

Masy lidí proplétající se tím ohromným mraveništem ze skla a polybetonu však skýtaly až překvapující množství anonymity. Davy přesouvající se z místa na místo, na dovolenou či za prací dokázaly ve svém středu poskytnout něco, čemu se říká veřejná samota. To je ta věc, které s oblibou využívají nájemní vrazi, překupníci vzácné zeleniny a náboženské menšiny se svými časopisy.

Před jedním takovým holohlavým menšinovým človičkem se snítkou kvítka na oranžovém hábitu právě projel chladič luxusního automobilu, ozdobený figurkou malého lukostřelce vyvedenou až s pedofilní pečlivostí. Po několika metrech naleštěného plechu ke svatému muži dorazila i dvířka.

Na asfalt chodníku před budovu kosmodromu se nejprve vyhouply nohy, následovány neméně dokonalou majitelkou. V šíření víry věrozvěstovi zabránil jedině pohled muže, který vystoupil těsně po ní.

„Do pěti minut chci být ve vzduchu,“ řekl Mark Else a zamračeně se rozhlédl po lidech, kteří byli zkrátka úplně všude kolem nich.

„Musíme se protlačit přes halu, pak už budeme odbaveni ve VIP terminálu.“

„Začínám se mačkat už teď.“

„Počkej s tím až na palubu,“ špitla mu Elsa, políbila ho pro uklidnění na tvář a otočila se k řidiči. „Tam budeme mít na mačkání spoustu času. Gilesi, zavazadla!“

Sluha ale už stál u zavazadlového prostoru a rovnal bagáž na vozík. Přestože toho nebylo málo, podařilo se mu narovnat všechny její tašky, kufříky a nesesěrky do vysoké pyramidy, se kterou se vydali do rozbouraného moře turistů.

Kdyby s sebou měli dítě, vypadali by skoro jako dokonalá rodinka. Stone byl rád, že dítě nemá, alespoň ne o kterém by oficiálně věděl. Vděčil za to jednak své prozíravosti a jednak speciálním pilulkám profesora Gonzalese.

Zatímco Giles, topornější než kdykoliv předtím, tlačil svoji zavazadlovou kárku k soukromému salonku, k Markovi se nenápadně přitočil mužiček v dlouhém baloňáku a spiklenecky se k němu naklonil.

„Hej, šéfe,“ sykl, „nemáte zájem o kvalitní zboží?“

Stone se ho pokusil ignorovat, ale jsou typy, na které přezírání prostě neplatí.

„Odhaduju vás na kvalitu,“ pokračoval mužík a šinul se vedle něj. Činil tak s takovou profesionalitou, že si ho zatím

nevšiml nikdo jiný, ani Elsa. „Všechno pravý. První ruka. Nemáte zájem o jablka z Beltamoru?“

„Ne.“

„Hm, pán je znalec,“ mrkl překupník. „Co takhle salazarskou řepu?“

„Salazarskou řepu?“

Chlapík si Markovu překvapenou reakci vyložil po svém. „Ta nejlepší kvalita pro váš nosánek. Jemně krouhaná vás dostane i s paničkou přímo do oblak.“

Stone vytřeštil oči, chytl ho za klopu kabátu a zuřivě s ním začloulmal. Aniž by si toho jeden z nich všiml, dealerovi z kapsy kabátu vypadl pytlíček s nějakým bílým práškem a na zemi se trošku vysypal.

„Kdes to vzal?“

Překupníkovi stačil pohled na rozzuřeného Marka. Bylo jasné, že se svým zbožím nepochodí. Navíc se zdálo, že tu píchl do vosího hnízda. Nehodlal se tedy s neperspektivním kupcem dál zdržovat a prudce se Markovi vysmekl. Jakmile se jeho nohy dotkly země, prudce vystartoval.

Stone hned za ním.

Elsa si toho všimla a překvapeně se zastavila. Svoji kárku zabrzdil i Giles, a se zdviženým obočím sledoval Stoneova záda mizející v davu. Po chvíli však jeho pozornost upoutal čísi drobný voříšek na vozítku, který se zastavil u hromádky rozsypaného prášku a zvědavě přičichl.

Komorník k němu promptně přistoupil a pytlíček nepozorovaně strčil do kapsy, pejsek se však před tím stihl jednou mohutně nadechnout.

Bylo to marné. Ten lump se prostě na aerodromu vyznal a zmizet beze stopy mu nedělalo takový problém. Stone proběhl všechny haly a terminály, odbavovací haly i čekárny, prohlédl všechny možné skryše i záchody, ale kromě toho, že v jedné kabině vyrušil obrovitého černocho, po dealerovi nenašel ani stopu. Pomalu začal litovat, že musí odletět. Jestli někdo prodává salazarskou řepu, měla by se tomu udělat přítrž. A to hned. Mohlo by se to zvrhnout v něco nebezpečného, a následky by mohly být nedozírné.

Ted' ale nemohl udělat nic jiného než se vrátit k Else. Z paluby astronefu pošle hlášku generálu Khovovi, a on sám se na to podívá, až se vrátí z mise na Galdoru. Naposledy se rozhlédl po lidech hemžících se kolem něj, otočil se na podpatku a rychle zamířil k soukromým salónkům.

Přestože se na letišti nevyznal, nebylo těžké je najít. Posloužil mu k tomu velice netradiční orientační bod. Před branou do VIP prostor stál totiž hlouček lidí, kteří fascinovaně hleděli někam ke stropu a vzrušeně si na něco ukazovali. Strážník, který je přišel rozehnat, se koukal s otevřenou pusou s nimi a dav se zatím periodickou řadou rozrůstal.

Mark také zdvihl hlavu a neubránil se údivu.

Na úrovni prosvětlených informačních tabulí s blikajícími přílety a odlety se vznášel malý pes, spokojeně si pošťkával, hrabal tlapkami do vzduchu a slastně šilhal.

Na krku měl připnuté navijecí vozítko, jehož druhý konec vedl někam doprostřed čumilského seskupení, k osobě, která nebyla vidět, ale její hlásek nešlo přeslechnout.

„Mufinku,“ kvílela hystericky a snažila se vozítko, které psímu aviatikovi bránilo ve vstupu do nebeských bran, přitáhnout k sobě. „K noze!“

Jenže Mufínek se dál vznášel jako balónek plněný héliem a v extatickém vzrušení se převálil na záda do polohy označované plavci jako znak.

Stone našel svoji neméně konsternovanou přítelkyni a chytl ji za ruku.

„Co se to tu proboha děje? Proč ten pes lítá?“

„Nemám nejmenší tušení,“ hlesla Elsa nechápavě a pokrčila rameny.

„Evidentně se mu to líbí,“ dodal Giles. „Zdá se mi to, nebo je ten pes v rauši?“

„Poslední dobou už se ti reklamní agenti nezastaví skutečně před ničím,“ řekl našťavaně nějaký pán stojící vedle nich a znechuceně táhl pryč svoji přibližně tříletou dceru, která se začala dožadovat létajícího hafíka.

„Na co to asi je reklama?“ uvažovala Elsa nahlas.

„Možná na Viagru,“ polkl Mark a pozoroval, jak se Mufínkovi zalíbila umělohmotná atrapa astronefu vítající návštěvníky Picardova kosmodromu.

„Mufinku! To je e-e!“

Else se rozšířily zorničky, ale to už ji Stone táhl pryč od toho absurdního divadla a postrčil ji do dveří salonku. Giles během několika minut naložil do předem připraveného astronefu bagáž a technici je doprovodili na palubu.

Stalo se tak právě včas, aby naše společnost přišla o poněkud nechutné divadlo, při němž se členové letištní ostrahy ujali nevďěčného úkolu, rozmluvit dlouhým bidlem neznámým činidlem nabuzené šelmě psovitě její pářící instinkty.

Giles s Elsou hned zamířili připravit kajuty na cestu a Mark se usídlil v pilotní kabině. Plavidlo pocházelo ze stejné výrobní série jako jeho vlastní Merkur, proto mu nedalo práci najít všechny potřebné řídicí elementy.

„Řídicí věži, Swanson One žádá o povolení ke startu,“ zapnul vysílačku.

„Povolení uděleno, šťastnou cestu, Swanson One!“

„Díky,“ odpověděl Stone operátorovi, povolil škrticí klapky a přepnul reproduktor na interní komunikaci. „Vy tam vzadu, připravte se, trochu to drcne!“

Motory astronefu zabraly, člun vzlétl z rozjezdové dráhy, přeletěl nad budovou chobotnicovitě se roztahujícího terminálu a s mocným zatroubením „lakukarača“ vzlétl k oblakům.

Zpátky ve vesmíru, který tolik miloval a kde se cítil jako doma, se Mark konečně uvolnil. Několikrát se zhluboka nadechl, zaposlouchal se do ticha prázdnoty, nastavil kurz na Galdor a teprve pak řízení přepnul na autopilota. Podle výpočtů měla cesta trvat přinejmenším do zítřejšího rána.

Stone pohledem zkontroloval, jestli všechny stroje pracují tak, jak mají, a opustil kokpit. Zamířil rovnou do Elsina

palubního apartmánu, který skýtal prakticky stejný luxus a vybavení jako její pozemský byt.

Elsa už měla tašky strategicky rozmístěny poblíž příslušných skříní a začínala vybalovat. Když spatřila ve dveřích Marka, sladce se usmála.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi s tou cestou souhlasil.“

„Udělám všechno pro ženu, kterou miluji,“ mrkl na ni a zahnal probouzející se výčitku svědomí. „Kde máš toho svého věrného nohsleda?“

„Šel si zařídit kajutu.“

„Doufám, že nás nebude cestou otravovat. Už takhle to bude otrava.“

„Jakmile vybalím, tak ti to vynahradím.“

„S tím počítám. Nevzal jsem si totiž žádnou knížku na zabavení.“

„Tak to ti musíme najít něco jiného, čím budeš moct listovat,“ slíbila.

„Na tohle předsevzetí nezapomeň, a až se vrátím, můžeš ho praktikovat.“

„Kam jdeš?“ zavrněla. „Teď jsi přišel.“

„Chci zkontrolovat stroje,“ pohládl ji. „Je to můj zvyk. Ve vesmíru je lepší být přehnaně opatrný a nenechávat všechno na mechaniku.“

„I vy muži,“ políbila ho jemně. „Dobře, ale vrať se co nejdřív.“

„Slibuju,“ kývl. Vrátil se na chodbu, vedoucí z řídicí kabiny podél kajut k záďové šachtě, odkud se scházelo do prostor strojovny a lodních skladů.

Mark ale k šachtě nedošel.

Zastavil se asi vprostředku cesty a zaklepal na jedny kovové dveře. Ty se pootevřely a škvírou vykoukl komorník.

Když spatřil Marka, pozval ho dál.

„Konečně sami.“

„A co Elsa?“ zeptal se Giles s obavami.

„Myslí, že jsem ve strojovně,“ řekl Mark, zavřel dveře a otočil klíčem v zámku. „Tam za mnou nepůjde a nejmíň hodinu mě hledat nebude.“

Elsin sluha se usmál a rozeplnul si košili.

6.

Giles si svlékl košili se škrobeným límečkem a Stone se posadil na pelest postele. Komorník nepospíchal, všechny svoje svršky pečlivě rovnal na ramínko a do komínků. Bez bot vypadal trochu menší a v soukromí jako by se mu ztratil i ten sucharský přízvuk, který každého tolik iritoval.

„Až na tohle Elsa přijde, tak mě zabije,“ utrousil Mark a dal si nohy nahoru.

„Já jí v tom s chutí pomůžu,“ odsekl sluha a shodil mu obuté nohy z postele. „Víš, jak se mi v tom nesmyslu děsně zapařuje pokožka?“

Mark se na něj zlomyslně usklíbl. „Když tak ti nechám vrásky vyhladit v servisu. Plastiky jsou teď moderní, Elsa taky jednu plánuje.“

„Klidně, je to na tvůj účet,“ řekl Giles a opatrně si z obličeje stáhl pružnou latexovou masku, pod kterou se objevil Stoneův oblíbený android.

„To i ta Elsina. Budu se jí muset revanšovat, až zjistí, co jsme na ni ušili za boudu.“

„Co jsi na ni ušil,“ opravil ho Ray puntičkářsky a gumovou tvář aristokrata narovnal na torzo figuríny v rohu kajuty.

„Jak jsi vůbec přiměl ke spolupráci toho anglického prďolu? Nevyhrožoval jsi mu, doufám?“

„No dovol,“ ohradil se Mark dotčeně. „Copak jsem nelídl? Jen jsem mu slíbil, že až se vrátíme z Galdoru, tak se odstěhují. Dal si říct.“

Android ze sebe sundal ještě paruku se zbytkem líčidel a přisedl si k Markovi.

„Kdy jí to řekneš?“

„Teď to ještě nepřípadá v úvahu. Neumí moc předstírat, a kdyby o tobě věděla, mohla by nás nechtěně prozradit. A pak je tu ještě jedna věc.“

„Jaká?“

„Pořád nevěří, že Gore měl svoje vymanikúrované prsty v té salazarské záležitosti. Dokud nenajdu přesvědčivé důkazy, nesmí vědět, že tu jsme pracovně.“

Ray protočil oči. „Proč já, takový slušný android, musím mít za pána tebe?“

„Boží trest?“ navrhl Mark lišácky a dal mu ruku kamarádsky kolem ramen. „Nebo spíš zákon neviditelné ruky trhu? Musíme se s tím smířit.“

„Když jsme u té neviditelné ruky,“ postavil se Ray, „něco pro tebe mám.“ Vyndal z kapsy saka pytlíček, který našel na podlaze terminálu, a podal ho Markovi. „Tohohle si šňupnul ten pes na letišti, než začal levitovat.“

Stone vzal pytlíček do ruky a podezřívavě si práškovou substancí prohlédl.

„Kde se to tam vzalo?“

„Všiml jsem si toho, jak jsi odběhl.“

„Muselo to vypadnout z toho podvodníčka, co se mi pokoušel prodat...“

„Prodat co?“

Mark se odmlčel a vysypal si trochu prášku na dlaň. „Můžeš to analyzovat?“

Android bez odmlouvání upřel zrak na hromádku ve Stoneově dlani, a kdo by se díval velice pozorně do jeho zorníček, viděl by, jak se tam zostrují tisíce drobných obvodů mikroskopů. Jeho dokonalý mozek tak mohl dopodrobna identifikovat všechny složky rozebírané látky.

„Něco mi to připomíná,“ přemýšlel nahlas. „Už jsem se s tím někde setkal.“

„Kde?“

„Nejsem si jistý... přítomnost hořčíku ukazuje na rostlinný původ, ale jsou tu i nějaké mutagenní prvky a ještě něco, co nedokážu přesně určit.“

„Přesně jak jsem si myslel,“ odtušil Mark. „Je to salazarská řepa!“

„Máš pravdu, to by odpovídalo. Ale je dál technologicky zpracovaná. Jsou do ní přidány psychotropní látky,“ souhlasil android a pohlédl na kolegu. „Může se jednat o tu novou drogu, co se šíří na Zemi?“

„Podle mě ano. Proto vědci nemůžou na nic přijít. Nikdo z nich se s řepou nesetkal. A dokud policie nechytí nějakého dealera, nemají se to jak dozvědět.“

„Co s tím uděláme? Půjdem po tom?“

„Tahle mise má prioritu. Můžeme jen informovat Vesmírnou policii.“

Ray se opřel a zavrtěl pochybovačně hlavou. „Admirál Neumann to bude brát s rezervou, když se dozví, že je to informace z SDPP. A generál tě seřve, že jim pomáháš. Ti dva staří rivalové jsou někdy jak malé děti.“

„Tak tu informaci musíme doručit tak, aby se o tom staroušci nedozvěděli...“

Muž na obrazovce se naklonil a opřel se lokty o stůl. Na rameni se mu zatřpytilo stříbrné souhvězdí. Bylo v něm o jednu hvězdu víc, než když ho Mark viděl naposledy.

„Řepa říkáš?“ zopakoval nahlas Markova slova, jako by je převaloval po jazyku a zkoumal, jestli se mu vlastně líbí. „No, rozhodně by to mnohé vysvětlilo.“

Stone s Rayem seděli před komunikační obrazovkou v řídicím centru lodi a přes telemost se koukali na svého známého uvnitř centrály Vesmírné policie. Přestože vlastně patřil k agentuře, která měla s SDPP časté neshody, v této věci mu mohli věřit. Byl v salazarském problému svého času osobně zainteresován a dodnes měl odpor ke kořenové zelenině.

„Když se nad tím zamyslíš, Bobe, je to logické,“ řekl Mark vážně.

„To ano,“ souhlasil policista. „Ti, kdo si ji vzali, popisují svoje pocity jako intenzivní a nadnášející. Prý jako by létali. Sice to říkají všichni narkomani, ale těmhle mám tendenci věřit.“

„Podíváš se na to?“

Nadporučík Wagner rozhodně kývl. „Děkuji za informaci, Marku. Jestli máš pravdu, pomohl jsi nám s problémem, který nás trápí už dlouho.“

„Admirál to jistě rád uslyší.“

„Toho do toho nemusíme zatahovat,“ ušklíbl se Bob ironicky. „Řekněme, že tvým dlužníkem budu raději já osobně. Nebude to poprvé.“

„O. K.“

„Řekni mi jedno,“ požádal Bob, „kde jsi získal ten vzorek?“

„Vytrásl jsem to z jednoho vykuka, co se mi to pokoušel prodat na letišti,“ vysvětlil nadporučíkovi Mark. „Jenže ten šizůnek mi utekl a ztratil se v chumlu lidí.“

Wagner se zamračil a přitáhl si k sobě jednu ze složek, které ležely před ním na stole. Krátce zalistoval různými formuláři, vyndal z ní jednu fotografii a ukázal ji na kameru tak, aby na ní mohl Mark vidět.

„Je to on?“

„Jo,“ zamrkal Mark překvapeně. „Jak jsi to věděl? Kde jsi to sebral?“

„Přišlo mi to asi před deseti minutami v novém hlášení,“ odmlčel se Bob a ukázal na obrazovku další obrázek. Byl na něm tentýž muž, či lépe řečeno to, co z něj zbylo. Stone ho identifikoval i přesto, že polovina mužovy tváře byla sežehnutá a jedno oko mu vypadlo z oční jamky, viselo na růžovoučkém svaly a vyčítavě na Marka koukalo.

Stone polkl.

„Našli jste u něj něco?“

„Ne, měl kompletně vybrané kapsy.“

„Loupežné přepadení?“ navrhl Ray. „Třeba to byl zoufalý zákazník bez peněz.“

„Těžko. Spíš zoufalá nymfomanka. Našli ho rozčtvrceného v zavazadlovém vozíku na ploše aerodromu. Hlava byla v krabici na klobouky, tělo v kufru jedné ženy a genitálie jsme nenašli vůbec. Parkoval poblíž VIP hangárů. Tedy, přesněji řečeno, vedle hangáru paní Swensonové.“

„Nemyslíš si snad –“

„Ovšemže ne,“ přerušil Marka policista ještě dřív, než se agent stačil urazit. „Jen je to pro mě další důkaz, že někdo nechce, aby se o té droze vědělo cokoliv bližšího. Taky to může být signál, který nás má odstrašit.“

„Jestli někdo zabíjí dealery, vypadá to, jako by chtěl spíš zabránit jejímu šíření.“

„To by bylo poprvé, co by někdo pomáhal policii.“

„Ať je to kdokoliv, musí mít zatraceně rychlé informátory,“ napadlo Raye.

Mark si unaveně promnul oči. „No, Bobe, s tímhle ti neporadím,“ pokrčil rameny. „A upřímně doufám, že až se vrátím, bude to svinstvo už z trhu.“

„Ten vzorek mi schovej, upotřebím ho jako předmět doličný. Jinak pěknou dovolenou,“ rozloučil se Wagner. „Jedete s paničkou na výlet?“

„Dalo by se to tak říct, kdyby cílem nebyl Galdor.“

„A sakra,“ nakrčil policista obočí. „Jedeš tam kvůli...“

„Jo, přesně tak. Otvírá nový komplex, a Elsa se s ním zná z dětství.“

„Nezávidím ti tvoji práci.“

„Práci miluju,“ usmál se agent SDPP. „Nesnáším dovolenou.“

„Tak hodně štěstí, kluci,“ podíval se Bob na Marka a Raye starostlivým pohledem. „A nezamotejte se tam zas do

nějakého průšvihů.“

„Vzhledem k tomu, že s námi nejedeš, tak snad ne,“ poškádlil ho Stone a vypnul komunikaci. „Takže, to máme z krku,“ otočil se na androida. „Bob se postará o to, aby se na to policie podívala a všichni budou spokojeni.“

„Pořád se mi na tom něco nezdá,“ přemýšlel Ray. „Je v tom ještě něco jiného.“

„Možná,“ vzdychl Mark. „Jestli ano, Wagner na to přijde. Já se jdu vyspat, protože zítra bude náročný den. Rád bych totiž zneškodnil kamaráda své přítelkyně.“

Maximilián Gore hleděl z okna své galdorské kanceláře. Přes vlny smogu, jež se před ním líně převalovaly, bylo vidět jen na špičky střech obytných domů, nad kterými se do výšky tyčily těžební věže a komíny jeho továren. Jako pěst na oko mezi nimi se vyjímal velký skleněný poklop ve tvaru broušeného diamantu, pokrývající jeho pýchu, nejnovější tovární halu jeho komplexu.

Po chvíli se od výhledu odvrátil a vrátil se za svůj uklizený mahagonový psací stůl s jediným listem papíru. Na něm byl seznam odletů z pozemského aerodromu a ručně dopsané slovo.

Znělo: Vyřizeno.

7.

Elsin astronef vstoupil na daných souřadnicích do atmosféry Galdoru a začal sestupovat na planetu. Podle instrukcí v pozvánce Giles řídil přistání ručně, společně se svými cestujícími čekal, až se plavidlo protlačí hustými mraky a on ho bude moci navést na přistávací runway.

Jenže mlha za okny neřídla. Pouze se po chvíli změnila ze sněhově bílých oblaků na kouřově šedou kašovitou hmotu, které by anglická mlha říkala „pane“. Teprve po další chvíli a několika metrech slepého klesání jí konečně proniklo pár světelných bodů, vypadajících jako přízraky.

Mark v nich rozpoznal antigravitační světelné bójky, které měly bezpečně navést přilétávající loď skrz začouzenou oblast, a uvědomil si, proč přistávací manévry na této planetě vyžadují tak složité procedury. Obloha se částečně vyjasnila až několik málo kilometrů nad zemí, ale pořád zůstávala popelavě šedou. Majáčky v postupně klesajících rozestupech se objevovaly dál, až člun přivedly nad letiště, evidentně sloužící převážně pro těžké nákladní dopravníky a helitankery.

Betonová plocha měla kapacitu pro desítky takových obrovitých monster, a tak pro ní nebyl sebemenší problém pojmout několik drobných astronefů.

Člun přeletěl nad červenými reflektůrky označenou drahou a přistál jen několik metrů před místem, kde končil červený běhoun, přichystaný pro vzácné návštěvy. Evidentně nepřiletěli jako první, Stone už tu viděl několik podobně luxusních astronefů, ze kterých technici vyndávali zavazadla a zavázeli je do prachuvzdorných hangárů.

Naši tři hrdinové vystoupili a hned si museli zakrýt ústa a nos rukou. Vzduch tu byl skutečně odporný, chutnal jako cigareta a slzely z něj oči. Problém měl i Ray, který sice nedýchal, ale drobné nečistoty mu mohly zanést citlivější senzory.

Než se stačili rozkoukat, po koberci se k nim přitíla uvítací delegace. Dva muži s elektrickou puškou se nezdržovali žádnými zdvořilostními formalitami a rovnou jim do rukou strčili drobné respirátory.

„Rychle si to nasadte,“ řekl jim kuse první strážný. „Prosím.“

Markovi to nemuseli říkat dvakrát, hned si ho nasadil. Náhubek umělohmotné roušky se skrytou kyslíkovou náplní se automaticky přizpůsobil tvaru jeho čelisti, přísál se mu k pokožce a do plíc se mu vlil sladký vzduch.

Teprve teď se rozhlédl.

Koberec vedl až k budově letiště, která se táhla podél plochy, ale kromě velitelské věže většinou sloužila jako skladiště. Ke stojánkům lodí vedly transportní pásy, a všude probíhal čilý pracovní ruch. Slavnostní otevření jedné haly nemělo na život obyčejných dělníků průmyslové planety příliš velký vliv.

Kolem se vznášel jemný opar smogu a dával planetě nevýrazný tvar.

„Vítejte v průmyslovém srdci Zemské Unie,“ ozvalo se náhle před nimi. „Vítejte v mém království.“

Z mlhy vystoupil vysoký muž se zářivými blond vlasy. Přes ústa měl roušku a na očích moderní sluneční brýle i přesto, že sluneční paprsky neměly tu nejmenší šanci proniknout skrz kouřový krunýř planety. V dobře padnoucím šedivém obleku na míru, s černou košilí a kravatou splýval s místním prostředím tak dokonale, že si ho Stone ani nevšiml, když přicházel.

„Maxíku!“ výskla Elsa a rozběhla se k němu. „Ráda tě vidím!“

„Já tebe taky,“ objal ji, a nebyť roušek, určitě by se políbili.

„Jakmile jsem dostala tvoji pozvánku na oslavu, nemohla jsem se dočkat.“

Gore si sundal brýle a chytil Elsu za ruku. „Máme si toho hodně co povídat. Pojd', zavezu tě do svého sídla a pak tě provedu po komplexu,“ otočil se k odchodu a na Marka s Rayem jen krátce pohlédl. „Tvoji sloužící se zatím můžou ubytovat a odpočinout si po cestě.“

„To nebude nutné,“ odkašlal si Stone a postavil se k Else. „Ale díky.“

Multimilionář se zarazil a obočí mu vylétlo nahoru v udiveném pohledu.

„Maxíku,“ napravila Elsa opomenutí, „dovol abych ti představila svého přítele.“

Zorničky v Goreových blankytně modrých očích se roztáhly a zaostřily.

„Kapitán Stone,“ představil se Mark. „SDPP.“

„Kapitán Mark Stone z SDPP,“ opakoval Gore a pomalu si hosta přeměřil. Jeho pohled jen na okamžik ztratil vřelost, ale to stačilo, aby si toho Mark všiml. „Hodně jsem toho o vás a vaši organizaci slyšel.“

„Já o vás také.“

„Doufám, že jen v dobrém.“

„Nedoufejte,“ kontroval Stone a upřímně mu stiskl ruku. Možná trochu moc silně.

„Mark samozřejmě žertuje,“ rozesmála se Elsa, aby přerušila trapné ticho, a dloubla ho bolestivě do boku. „Je to nenapravitelný šprýmař.“

„To jistě je,“ souhlasil Gore mrazivě a vši silou se usmál. „Teď mě prosím následujte,“ pokynul jim po koberci a vedl je k centrální budově letiště.

Místní hala nebyla vybavená pro cestující, byl to spíš takový velký bar pro piloty transportérů. Kolem stolů tu seděli většinou ekvivalenty mořských námořníků, zarostlé existence s pochybnou minulostí a ostrými rysy. Gore se mezi ně hodil jako pěst na oko, proto tu měl svůj soukromý prosklený salonek.

„Než vám naloží zavazadla, dovolte, abych vám nabídl něco k pití,“ usadil je do pohodlných klubovek. Giles zůstal v baru, a tak milionář naléval sám. „Co si dáte?“ zeptal se, když odložili respirátory. „Něco ostřejšího? Nebo jste snad ve službě, kapitáne Stone?“

„Mark je pořád ve službě,“ vzdychla Elsa. „Ale teď má dovolenou.“

„Snad tě tvůj přítel nezanedbává?“

„Pořád někde lítá,“ postěžovala si škádlivě. „Měl bys mu, Maxi, domluvit.“

„To udělám,“ loup! Max po Stoneovi očima. „Máte hodně práce, kapitáne?“

„Na světě je plno šmejdu.“

„To jistě,“ odtušil Gore. Ale než si stihl rozmyslet kousavou odpověď, vložil se do rozhovoru letištní reproduktor na konferenčním stolku.

„Vrací se NX – 2, pane.“

„Naveďte ji na trojku,“ stiskl hostitel tlačítko na komunikačním panelu. „Rád bych se vám věnoval, ale bohužel, povinnosti volají. Za okamžik vás tu vyzvedne můj řidič a odveze vás do sídla,“ rozloučil se a odložil svoji skleničku, aniž by se napil. „Uvidíme se v osm hodin na večeři.“

Když se za ním zavřely dveře, stoupl si Mark k oknu a sledoval Gorea, jak přes letištní plochu míří zpět k přistávací dráze. Právě na ní přistál stroj, podobný tomu, se kterým se setkal na Salazaru a kterému říkal Včela.

„Vůbec nevím, proč jsi na něj byl tak nepřijemný,“ poklepala mu Elsa nasupeně na rameno. „Také jsi si tu žabomyši slovní přestřelku mohl odpustit.“

Stone sledoval, jak ze Včely vystupuje pilot, téměř dvoumetrová černoška. „To mohl, miláčku,“ souhlasil automaticky ve svém zamyšlení.

Pak pro ně přijel řidič a i s Gilesem je odvezl.

Gore rázně mířil k člunu a klapající podpatky jeho naleštěných bot vířily na asfaltu malé obláčky prachu. Pilotka Včely byla neskutečně krásná žena s čokoládovou pletí, velkýma očima a jako uhel trnavými dlouhými vlasy. Právě si sundala helmu a nasazovala respirátor, když k ní Gore došel a bez předchozího varování dal o hlavu větší ženě pohlavek.

Ta se chytla za tvář a zamrkala. Nebyla si vědoma žádného prohřešku.

„Hlášení!“ vyštěkl na ni milionář rozčileně a složil si ruce na prsa.

„Všechny vzorky jsem zlikvidovala, pane,“ řekla melodickým hlasem. „Dobeson je mrtev a všechny stopy vedoucí k nám jsem zametla.“

„Jsem obklopen idioty!“

„Pane?“

„Je tady Stone!“ vyštěkl Gore. „Proč jsi mě neinformovala, že sem míří!“

„Kapitán Stone?“ zeptala se pilotka překvapeně. „Ten z SDPP?“

„Který jiný!“ zařval milionář. „Přitáhla ho sem ta káča Swensonová. Byla jsi na letišti, proč jsi mě nevarovala? Nechal jsem se překvapit jako amatér!“

„Byla jsem na letišti zlikvidovat posledního z Dobesonových dealerů! Pokoušel se tam prodávat vzorky. A Stone nebyl v letovém plánu uvedený, jinak bych řekla!“

Milionář se mračil, ale hněv z něj už vyprchával.

„Víš o vašem plánu?“ pokoušela se pilotka odvést řeč od svého selhání.

„Ne, to určitě ne,“ zavrtil Gore rozhodně hlavou. „Možná mě podezírá z té záležitosti na Salazaru, ale neví, že to byla jen špička ledovce.“

„Takže jeho přítomnost tady je náhoda?“

„V zájmu pana Stonea doufám, že ano. Ale je to profesionální čmuchal, takže si na něj musíme dát pozor. Už jednou strkal nos, kam neměl.“

„Co s ním budeme dělat?“

„Nemá důvod něco tušit,“ zamyslel se Gore. „Zbavili jsme se všech zrádců, kteří ukradli naše zkušební vzorky a pokoušeli se na nich vydělat.“

„Vezmu si Stonea na starost osobně.“

„Kromě toho mu dlužím malou laskavost za to, že na Salazaru za mě zlikvidoval všechny důkazy. Ta jeho akce přišla ve správný čas.“

„Chcete se mu odměnit?“

„Svým způsobem ano,“ zkrřivil Gore svůj obličej do ďábelského šklebu.

8.

Limuzína zastavila před Goreovou luxusní rezidencí, proti níž se Buckinghamský palác na Zemi zdál být jen venkovským sídlem zchudlého šlechtice.

Dvoukřídlý několikapatrový palác v secesním stylu byl umístěný jen kousek od okraje rozlehlého továrního komplexu,

uprostřed kterého stála monstrózní skleněná kopule nově otevřené haly. Dalo by se říct, že Gore, jak už to u bohatých lidí bývá, to měl do práce co by kamenem dohodil.

Komorník už na ně čekal přede dveřmi a rychle je zavedl dovnitř. Nikde na této zamořené planetě nebylo doporučeno zdržovat se venku příliš dlouho a její obyvatelé se dobu nezbytnou k vycházení naučili minimalizovat. To ovšem nebránilo tomu, aby neumírali v poměrně mladém věku na zanesení plic popílkem. (Tato informace ovšem v náborovém letáčku Goreovy dceřiné společnosti Galdor Mining Enterprises na první pohled zcela chyběla. Právníci pozůstalých ji běžně nacházeli až později, vytištěnou velice drobným písmem na zadní straně tiskoviny).

Cestou ke dveřím paláce si Mark nemohl nevšimnout velké zahrady s nezbytnou fontánkou, známkou Goreovy téměř fanatické vůle prosadit své záměry i navzdory počasí. Nezbytné konstrukce skleníků nad rozlehlými záhony ale zatím ukazovaly na vyrovnaný souboj.

Uvnitř domu už veškeré přírodní síly dostávaly na frak zcela bezkonkurenčním způsobem, především dobrý vkus. Přezdobený interiér haly překypoval spoustou soch a lampiček, stěny byly pokryty čtverečnými metry obrazů, maleb, reliéfů a tapisérií, zkrátka vším, co se dalo pověsit na zeď, až z toho oči přecházely.

Ve stejném duchu se neslo i schodiště, a k Markově utrpení i pokoje hostů. Jediným kusem nábytku, který byl ochoten schválit, byla velká postel typu letiště, s nebesy a nevkusnými andělíčky nad hlavou. A i to jenom proto, že z tvrdých matrací Elsina astronefu měl už otlačená kolena.

„To je jako ve snu,“ vzdychla Elsa, když komorník odešel ukázat Gilesovi útočiště služebnictva.

„Spíš v noční můře.“

„Ale no tak,“ obrátila se na reptala a dlouze ho políbila. To byl lék na všechny trable a většinou fungoval lépe než penicilin. Dnešek nebyl výjimkou.

Nebylo mu však přáno.

Zaklepání na dveře je vyrušilo ve chvíli, kdy to pro muže na druhé straně televizního obvodu přenášeného ze skryté kamery za nočním stolkem začalo být zajímavé.

„Jděte pryč!“

Naléhavější zaklepání.

„Nejsme doma!“

„Stalo se něco?“ ozval se na druhé straně dveří znepokojený hlas.

„Maxíku?“

„Ano?“

„To je Maxík,“ zašeptala Elsa provinile se svým roztomilým nutkáním sdělovat zjevné a vysvobodila se z jeho objetí. Stone musel na chvíli zavřít oči a počítat do deseti. Teprve potom se byl schopen jakž takž uklidnit a přeměřovat krev zpátky do mozku.

„Jen mě napadlo, jestli byste si před večeří nechtěli prohlédnout okolí,“ usmál se Gore svatouškovsky, když Elsa otevřela, a mrkl na Marka. „Do večere jsou ještě dobře dvě hodiny času, tak jsem myslel, jestli se nenudíte.“

Na ta slova významně ustoupil do chodby a vytáhl plánek zámku.

„Ne že bychom nevěděli, jak nějakou tu hodinu strávit...“

...ale rádi půjdeme,“ souhlasila za oba Elsa. „Těší mě, že jsi tak pozorný hostitel.“

Stone spolkl kousavou odpověď a trochu zpružen za nimi vyšel na chodbu. Následující hodina pro něj měla být ztělesněním muk pekelných, nekonečnou přehlídkou nashromážděného majetku, z níž ho našťěstí vysvobodil Ray, se kterým rozehrál po mozkových vlnách slovní kopanou.

„Čím je vlastně ten nový komplex tak výjimečný,“ obstarávala společenskou konverzaci Elsa. Ona ani Gore si nevšimli, že se Mark ponořil do svého vnitřního světa, šli několik kroků před ním, a zatímco se egocentrický milionář chlubil svými vymoženostmi a nápady, Mark marně hledal slovo začínající na slabiku „klo“.

„Nová hala znamená průlom v ochraně galdorského životního prostředí,“ najel Gore pohodlně do samožerského režimu.

„Má zcela revoluční systém filtrovacích zařízení a zpracovává beze zbytku i průmyslové odpady. Je to první krok k tomu, aby tahle planeta byla zase zelená!“

Tohle nebyl přesně ten materiál, který by mohl Gorea nějak zdiskreditovat. I přes zaneprázdněnost závitů hrou Stoneova trénovaná mysl nezapomněla na úkol, sledovala hovor a tiskla si do paměti podrobnosti půdorysu zámku a jednotlivých chodeb a předpokládané trasy ventilačního potrubí. Při nejbližší vhodné příležitosti totiž Mark hodlal vyrazit na podobnou prohlídku, ovšem čistě soukromě a bez průvodce.

„Tamhle jsem shromáždil svoji sbírku starých pozemských strojů,“ zastavil se Gore na odpočívadle mezi prvním a druhým patrem a hrdě ukázal z okna na trávník na jednom z nádvorí, kde bylo i několik leteckých veteránů. Mark je znal z učebnic, jednalo se helikoptéry se spalovacími motory. V Goreově hypermoderní rezidenci to vypadalo jako anachronismus.

„Starozitnosti jsou jednou z mých slabostí,“ posadil se Max na parapet. „Není lepší pocit než zalétat si s takovým strojem a držet jeho sílu ve svých rukou.“ Po hodině provázení začínal i on být lehce unavený, a pořád ještě zbývalo celé přízemí, kde byly ty nejzajímavější objekty a místnosti, včetně posilovny a bazénu ve tvaru jeho hlavy.

„To je úžasné, jaké poklady jsi tady nashromáždil,“ rozplývala se Elsa nadšením. „Připadám si tady, jako bych byla na návštěvě v Louvru!“

„To není zdaleka všechno, to hlavní jsi ještě neviděla.“

„Klobása!“ připlula najednou k Markovi pádná odpověď na Rayův tah.

„Klobása?“ otočil se k němu Gore, poněkud vyvedený z míry nečekanou replikou.

„Klobása?“ podívala se na něj Elsa a její pohled nesl stopy hlubokého znechucení.

Klobása? ozval se mu v hlavě Rayův hlas. Tohle ti trvalo deset minut?

„Taky znáte ten pocit, když na něco myslíte, a teprve později si uvědomíte, že jste promluvili nahlas?“ snažil se Stone zlehčit svoje faux pass.

„To by mě zajímalo, na co jsi myslel?“

„Na večeri,“ odpověděl Mark nevinně. „Dostal jsem z té přemíry kultury hlad.“

„Pan Stone má pravdu,“ podíval se Gore na hodinky. „Ale ještě nám zbývá asi půl hodiny. Jestli chcete, můžu vás pozvat k sobě do pracovny, mám tam v lednici sendviče.“

Elsa se zašklebila. „Nebudeme se přeci před jídlem tláskat něčím jiným.“

„No, já bych si docela dal,“ dovolil si nesouhlasit tajný agent, který učil šanci, jak se dostat do doupěte lovené šelmy.

„Je to daleko?“

„Kousek dál na patře.“

„Tak tam jdeme,“ rozhodl za ně Mark. „Jinak umřu hladu.“

„To si na zodpovědnost nevezmu,“ usmál se milionář poněkud křečovitě.

Přesto se poslušně vydal na cestu a zavedl své hosty do obrovité místnosti. Byla obkládaná dřevem a celou jednu stěnu tvořilo velké panoramatické okno s vyhlídkou na tovární komplex. Gore měl rád přehled o svém majetku. Další stěnu tvořila obsáhlá knihovna a zbývající se pyšnila majitelem osobně zastřelenými loveckými trofejemi tvořící desítky planet. Uprostřed pracovny stál velký stůl a křeslo, ne nepodobné koženému ušáku generála Khova. Na rozdíl od něj měl milionář na stole uklizené, na pracovní podložce ležel jediný papír.

„Tady vznikají všechny ty tvé geniální nápady?“ rozhlížela se Elsa.

„Ano,“ neudržel se Gore naparování a majetnický se rozmáchl po pracovně. „Celé moje průmyslové impérium ovládám odsud. Sem vedou všechny nitky.“

„Netušil jsem, že tak úspěšný obchodník stále funguje s obyčejným papírem a propisovačkou,“ prohlížel si Stone vyleštěnou desku elegantního psacího stolu, a dovolil hlasu, aby mu při těch slovech sklouzl do sarkastického tónu.

„Divím se, že muž jako vy nemá počítač.“

Gore udělal několik rychlých kroků ke svému stolu a pokusil se papír schovat co možná nejnenápadněji. Byl to totiž ten s letovým plánem jeho hostů a odpovědí jeho... asistentky pro zvláště naléhavé úkoly. Povedlo se mu tím však jen vzbudit pozornost od přírody zvědavého agenta.

„Ne vždy je vše zjevné na první pohled, drahý příteli,“ ukázal hostitel raději na protější stěnu a stiskl drobný knoflík pod pracovní deskou. Stěna s trofejemi se zasunula do pozadí a lehce vyjela ke stropu.

Pod ní bylo skryto dokonalé komunikační a výpočetní středisko se soustavou monitorů napojených na síť videokamer. Stone jen naprázdno polkl. Stačil mu pouze letmý pohled, aby poznal, že Goreovo vybavení v mnohém předčí i systémy, které měla k dispozici SDPP.

„Elektronika je také mým koníčkem,“ přiznal se skromně, pyšný na jejich uznalé pohledy. „Je to pravděpodobně nejdokonalejší počítač v Unii. Nejenže řídí všechny funkce tohoto domu, ale je napojen i na moje továrny!“

„Fascinující,“ ujelo Stoneovi. „Staré vrtulníky a elektronika. Jste plný extrémů.“

„Beru to jako kompliment.“

„Vaše sbírky musí být jistě lákadlem pro zloděje.“

„Teď mě zase podceňujete!“

„Už to víckrát neudělám.“

„Něco vám ukážu, Marku,“ zasmál se Gore samolibě. „Smím vám tak říkat?“

„Když jinak nedáte, Maxi.“

Hostitel přepnul všechny kamery na počítačové stěně na jeden obraz. Ukazovaly teď okolí zámku. Venku se stmívalo a zahrada kolem paláce se proměňovala díky halogenovým lampičkám nočního osvětlení a zplodinám ve vzduchu v červánkovou oázu.

Gore zapnul kamery na automatické vyhledávání a skenery do několika sekund našly život. Byl jím malý hraboš, který se snažil v sirnaté zemi vyhrabat si noru.

„Sledujte,“ řekl milionář a ušklíbl se. Stačil jediný dotyk na ovládacím panelu počítače a pod hrabošem vyšlehl ohnivý plamen. Za několik vteřin zbyla z hlodavce jen nenápadná hromádka popela, kterou rozfoukal vítr.

„Tohle se stane každé kryse, která se pokusí vloudit do mého domu,“ řekl Gore, a aby bylo jasné, jak to myslí, podíval se Stoneovi do očí pohledem chladným jako zima sama. Pak jeho zrak sklouzl na Elsu a uvědomil si, že nejsou sami.

„Úplně jsem zapomněl na čas,“ usmál se zas sladce. „A na ty sendviče. Nicméně, už je nejvyšší čas se převléknout.“

„To to ale uteklo,“ podotkla Elsa rozpačitě, aby řeč nestála.

„Čas letí jako jelen,“ zamumlal Mark pochmurně, „co byl do hrudníku střelen.“

„Sám bych to nevyjádřil lépe,“ vypnul Gore obranné systémy a schoval počítačovou stěnu za zeď. „Sejdeme se u večere. A poprosím vás o formální oblečení,“ dodal, když byli na odchodu. „Máme totiž několik dalších hostů.“

Pakliže se Mark mohl na něco spolehnout, byly to Elsiny oblékací návyky a rituály, které nikdy netrvaly méně než několik desítek minut. Stonea už několikrát napadlo, jak by se jeho přítelkyně chovala ve chvíli, kdyby u ní v bytě začalo hořet a ona byla zrovna negližé. V době, kdy měl na sobě už kompletní oblek s motýlkem, ona se teprve rozhodovala mezi modrými a červenými šaty.

Jakkoliv by kdekoliv a kdykoliv jinde netrpělivě přecházel po pokoji, demonstrativně vzdychal a co pět minut se díval na hodinky, dnes se rozhodl, že tyto vzácné okamžiky společné samoty stráví na záchodě.

Nechtěl totiž, aby ho Elsa načapala, jak se zasněným pohledem hledí k horizontu. Za léta známosti s agentem SDPP už se naučila rozpoznávat, že se jedná o jeho telepatickou komunikaci s věrným androidem Rayem.

Rayi? zahájil rozhovor, když si sedl na mísu. Jsi tam?

Kde bych byl?

Stone otočil klíčem ve dveřích toalety a musel uznat, že to byla opravdu divná otázka. Hele, jdeme teď s Elsou na slavnostní večeři, kde budou všichni. Možná je to ten správný čas, aby ses trochu porozhlídl kolem.

Tobě ta prohlídka nestačila?

Ještě teď mi běhá mráz po zádech. Byl jsem i v jeho pracovně, ukázal mi, jak je tu všechno hlídáno. Asi má podezření, že bych tu mohl na něco přijít. Přesto myslím, že to stojí za riziko a že se tam dá něco najít.

O.K.

Něco přede mnou schoval, vzpomněl si Mark. Dal to do šuplíku v psacím stole, všiml jsem si, že ho nezamyká. Koukni na to, třeba nás to bude zajímat.

Kde přesně ta pracovna je?

Nakreslil jsem ti pláněk. Až půjdeme, nechám ti ho pod rohožkou.

Vyzvednu si ho tam. Užijte si večeři.

Pokusím se, oklepal se Mark při představě dalších chvil strávených v Goreově přítomnosti. Být tu déle jak pár dní, asi se pokryju slizem. Tak dej pozor.

Android vzal přítelovo varování na vědomí a přerušil spojení. Stone ještě využil nastalého soukromí a v klidu se vyčural. Teprve pak se vrátil do světa módy, křišťálových lustrů a pozlacených klik, aby se svou přítelkyní ve smaragdově zelených šatech vyrazil na večeři.

9.

Ray měl za roky služby dostatek zkušeností na to, aby bral přítelovo varování vážně. Nenechal proto nic náhodě, a přestože si v soukromí přiděleného pokoje udělal pohodlí, na průzkum se rozhodl opět vklouznout do svého alter ega. Zevlující komorník sice může vzbudit podezření, ovšem o mnoho menší než android s vizáží osmahlého dobrodruha.

Převlékl se tedy do Gilesovy názežené livře, a jediný důvod, proč u toho nevzdychl, byl ten, že to prostě androidi nemají v naprogramování. Kdyby mu dal někdo na výběr bojovat s osmíprsou mužátkou nebo několik dní nosit gumový obličej potomka britského aristokratického rodu, vybral by si mužátku. Ta snad tolik neškrtí u krku.

Svoje civilní oblečení raději schoval do kufru a ten dal pod postel. Nebyl si jistý, že za dobu jeho plíživé nepřítomnosti nebude na oplátku šmejdit někdo u něj ve špeluňce. Jinak se ani o jeho ubytování mluvit nedalo. Přestože na ubytování hostů si dal Gore záležet, pokoje pro služebnictvo jakýkoliv dotek luxusu postrádaly, a nebýt několika mála prvků nezbytného vybavení, dal by se milionář označit slovem vykořisťovatel.

Ray si tedy navlékl masku, dotvaroval prsty její strohé rysy, upravil umělé vlasy a vypravil se tam, kam se dosud žádný komorník nevydal.

Tak jak Mark předtím slíbil, android našel pod rohožkou jejich pokoje zastrčený papírek s jednoduše načrtnutým plánkem, na kterém velká šipka ukazovala na Goreovu pracovnu. Skutečnost, že mapka byla nakreslená na srolovaném kousku hedvábného papíru perforovaného po obou stranách, ukazovala, kdy a kde ho šikovný agent vyrobil.

Další cesta už tedy mohla vést přímo k jádru tak řečeného pudla, kde se mohla skrývat odpověď na otázku, kterou ještě ani Mark, ani Ray neznali. To leželo o dvě patra níž, o dvě schodiště dál a o několik párů očí mimo dosah.

K androidovu štěstí se však všechny ty oči koukaly skrz něj, a on si mohl jen pográtulovat k tak skvělému aliasu. Jeho anglický komorník v šedé uniformě s okolím doslova splýval, a nikdo z těch, co ho potkali, na něm nespočinuli pátravým nebo dokonce podezřívavým pohledem.

Markův náčrtek paláce byl téměř dokonalý. Dvě pracovny byly tam, kde je pláněk předpovídal, a před nimi nikdo, kdo by mu bránil ve vstupu. Android k nim přistoupil suverénním krokem a bez nejmenšího zaváhání otevřel. Nebylo zamčeno a tma uvnitř naznačovala, že místnost je skutečně prázdná. Za dvě vteřiny byl uvnitř a mohl si tam dělat, co chtěl.

To znamená, že kdyby chtěl mermomocí uklízet, tady by k tomu našel vhodné prostředky. Kumbálek pro uklízečky byl plný mopů a čisticích prostředků všeho druhu, vhodných k ukojení okamžité touhy po čistotě. Pokud mohl říci, svět se odtud ovládat nedal a ďábelské zločiny se páchat taky nedaly.

Jediným možným vysvětlením bylo, že ta hemisféra Markova mozku, která byla při prohlídce zaměstnána slovním fotbalem, někde udělala chybu.

Ray se vrátil na chodbu, zmuchlal Markův pláněk a přes rameno ho odhodil. Na nic jiného se nehodil. Už chtěl odejít, když se mu za zády ozvalo významné zakašlání.

Otočil se a spatřil, že papírek se zastavil o nalakovanou lodičku velice vysoké ženy. Ta si měřila sluhu netečným pohledem, a poté co se její čokoládové oči setkaly se studeným zrakem androida, zvedla velice nepatrně jedno obočí. Pochopil. Toporně se uklonil, vrátil se do čistícího kumbálku, vzal z něj miniaturní smetáček s lopatkou a papírek na něj elegantně nametl.

Černoška kývla hlavou, a obrátila se k odchodu. Také Ray odcházel, zachovával kamennou tvář, a aniž by se ohlédl, jestli ho žena sleduje, zapadl do nejbližších dveří. Pečlivě je za sebou zavřel a teprve teď vyřeštil oči a kousl se do zatnuté pěsti. Tak tohle bylo o fous!

Teprve když se uklidnil, poznal správnost přísloví, že když je štěstí unavené, sedne si i na blba.

Goreova pracovna vypadala přesně tak, jak Mark popisoval. Stůl stál přímo naproti dveřím, po jedné straně knihovna a na druhé stěna s ukrytým počítačem. Jinak tu bylo prázdné. Naštěstí si Ray nemusel svítit, jeho zorničky byly sestrojené jako ty nejlepší přístroje na noční vidění.

Šuplík psacího stolu také nebyl zamčený. Za několik okamžiků měl v ruce ten kousek popsaného papíru, který předtím zaujal Marka. Ray si ho přečetl, ale nebyl si jistý, co si o tom má myslet. Seznam letů pozemského kosmodromu sám o sobě podezřelý nebyl a ručně připsaný komentář mohl také znamenat cokoli. Mark to bude muset sám posoudit.

Rychle ho schoval do kapsy a našel tlačítko, kterým se odkrývalo komunikační centrum. A už podle prvního pohledu

musel android dát za pravdu příteli i tady. Goreovy počítače byly skutečně sofistikovanou sbírkou technologií. Ray zapnul bezpečnostní kamery a rozhlédl se po nich. To byl nejrychlejší způsob, jak prozkoumat celý zámek. Monitory většinou ukazovaly různé chodby zámku, halu, jídelnu, v níž právě probíhala opulentní večeře, i místnosti, které android ještě neviděl. Několik obrazovek bylo ke vši směle tmavých a zapínaly se přes kontrolní konzolu zvláštním kódem. Mohl jen odhadovat, jaké skryše asi kontrolují.

Po chvíli si všiml, jak po jedné z chodeb kráčí ta vysoká černoška, se kterou se prve setkal. Pátravě se rozhlížela a někoho hledala. Ray si s hrůzou uvědomil, že jistě hledá jeho. A mířila k pracovně.

Vypnul počítač, aby nebylo vidět světlo, a počkal, až žena přejde kolem dveří. Teprve pak zasunul stěnu. Naštěstí jela jako namazaná a nevydala ani hlásku.

Vyšel na chodbu a zamířil zpět do pokoje, po několika krocích se však zarazil. Byly tu jen dvojce dveře, jedny do chodby a jedny do pracovny. Přičemž vzdálenosti mezi nimi byly větší, než jakou zabíraly místnosti. V obou byl, a žádná nebyla tak prostorná. Určitě mezi nimi musela být tajná chodba.

Vzbudilo to v něm zvědavost. Vrátil se do pracovny a jako kočka přistoupil po špičkách ke knihovně. Byla plná tlustých knih, které zářily novotou a nepoužívaností. Na to, že právě odsud povede tajná chodba, byl ochoten vsadit svoji reputaci znalce holokapsových detektivek.

Jenže dřív než stihl vyzkoušet všechny svazky a zjistit, který z nich spouští skrytý mechanismus, otevřely se dveře pracovny a Rayovu postavu ozářil obdélník žlutého světla. Do něj vstoupila silueta štíhlé vysoké ženy. Než android stihl něco podniknout, žena zdvihla ruku a vystřelila na něj z elektrické pistole. Zvědavost zabila kočku.

Nebylo to poprvé, co synek paní Stoneové seděl u stolu s vybranou společností, a nebylo to také poprvé, co se nudil. Nebyla to ani jeho premiéra, co se týkalo silné nenávisti k tomu, jehož chleba jedl a Chateau Don Perignon popíjel. Jediné, co mohl pro Elsu udělat, bylo, že konverzaci s Gorem nechal na ní a sám se věnoval ostatním hostům. Bylo tu už několik hostů ceremoniálu, kteří, stejně tak jako on s Elsou, dorazili o den dřív. Vedle Marka tak seděl král bulvárních časopisů Graclik, který s žoviálností německého sexturisty společnost oblažoval pikantnostmi ze života celebrit, naproti němu dědic oděvního impéria a jeden z nejmladších milionářů Unie John Cook a o křeslo dál Elvis Presley, který se teprve před několika lety přiznal ke své příslušnosti k obyvatelům planety Mermak a začal se opět objevovat ve společnosti.

Stone se prostě nudil a se širokým úsměvem na rtech naslouchal.

„...a ten kluk povídá: A proč ne, která to vlastně letos vyhrála,“ dopověděl Graclik nemravnou historku, za kterou sklídl vlnu smíchu. „Chápete? Která to vyhrála!“

„Ale to je hrozné,“ zalykala se Elsa stydlivým smíchem a musela postavit skleničku s pitím, aby ji smíchy nerozbila.

„Určitě si z nás jen utahujete!“

„Opravdu se to stalo, psali jsme o tom v našem časopise!“

„Při vši účtě, příteli,“ ozval se Gore, „zrovna informace ve vašem časopise mám tendenci brát s rezervou. Ale vždycky se u nich pobavím.“

„Děláte chybu,“ pokrčil král bulváru rameny. „Já se řídím jednoduchým heslem. Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu. Podívejte třeba tady na Elvise! Když jsme o něm psali my, nikdo nám nevěřil.“

„Pan Presley je ale zcela zvláštní případ...“

„Oh, yeah, to jsem, baby.“

„...většina ostatních věcí jsou podle mě jen z prdu uplácené kuličky.“

„Také myslím,“ vložila se do debaty Elsa.

„Jmenujte mi jeden případ, drahoušku.“

„No, já teď –“

„Třeba před několika měsíci,“ osušil si Gore ubrouskem koutky úst, pohodlně se opřel v křesle a vyzývavě se podíval na Marka. „Ta záležitost na Salazaru. Prý tam litali kouzelníci, to mi přišlo jako typický příklad nafouknuté mediální bubliny.“

„Ano, také jsem o tom slyšel!“ ozval se Cook. „Taková kravina!“

„Že o tom mluvíte, pánové,“ odkašlal si Stone. „Já na Salazaru byl. Nepochybují, že pan Gore o tom ví. A můžu vám potvrdit, že to nebyla spekulace.“

„Ale no tak, netahejte nás za fusekli!“

„Opravdu!“ zvažněl. „Díky černé skládce nějakého magora se tam do půdy vsákla radiace, která zmutovala v něco, co by se dalo označit jako magie.“

„Kdo mohl něco takového udělat?“

Než stihl Mark na vrženou otázku bezelstně odpovědět se svojí dětskou upřímností a nazvat ho plným jménem, kopl ho Elsa pod stolem bolestivě do nohy. Měla oprávněné podezření, co by asi řekl.

„Nějaký dravý podnikatel,“ chopil se ticha Graclik. „Takových jsou mraky.“

„Ale zdevastovat kvůli černé skládce celou planetu...“

„Pravděpodobně v tom bylo i něco jiného než obyčejná skládka.“

„Pane Stone, hledáte bubáky tam, kde nejsou,“ odvedl Gore řeč raději od tématu.

„Profesionální deformace.“

„Já v něco tak dětinského jako kouzelníci nevěřím,“ nenechal se milionář zastavit. „Jak jsem říkal, mojí láskou je elektronika. Té patří budoucnost! Dnešní technologie zvládne vše, co je přisuzováno mágům v pohádkách!“

„Love me tender, love me sweet!“

„Možná máte pravdu,“ řekl Cook. „Ale já technice moc nevěřím.“

„Vaše škoda, příteli. Není nic efektivnějšího. Celý můj dům je, řízen počítačem a většina služebnictva jsou androidi. Ani jste to nepoznali, že?“

„Skutečně?“ podivila se Elsa. „Markova agentura také spolupracuje s roboty. Jeho nejbližší kolega je android,“ otočila se na něj. „Jaká škoda, že jsme Raye nemohli vzít s sebou, jistě by se Maxíkovi líbil!“

„Nepochybuji.“

„Já bych se do rukou androida nikdy nesvěřil,“ odfrkl Cook znechuceně a podíval se s odporem na obsluhujícího číšníka. „Musí s nimi být jen problémy. Patří do továren, ne jako služebnictvo do domu!“

Další rasistické výroky vůči elektronické populaci Unie přerušil příchod ženy, kterou nikdo z hostů dosud neviděl, jen Stone v ní poznal pilotku Včely.

Jakmile ji Gore zaznamenal, odložil příbor.

„Dámy a pánové, dovoluji vám představit svoji asistentku, paní Černou.“

Většina mužů v místnosti použila ubrousky. Sliny jim netekly kvůli chutnému jídlu, ale díky ladným křivkám prsou a útlému pasu dotyčně. Jediný Mark v tu chvíli nevypadal hladově. Else to přišlo vysloveně nechutné.

Paní Černá se na všechny mile usmála, a když došla ke svému zaměstnavateli, něco mu pošeptala do ucha. Ten se zamračil a několik vteřin si jen tak špítali.

„Omluvte mě, máme nějaké problémy se služebnictvem,“ obrátil se Gore po chvíli ke společnosti, odložil ubrousek na talíř a rychle vstal od stolu.

„No vidíte, jako bych vás předtím nevaroval,“ uchechtl se jízlivě Cook.

Milionář se k němu klidně otočil a pozdvihl obočí. „Neřekl jsem, že s mým“

Pak se podíval na Elsu.

10.

Hostitelův nečekaný odchod od slavnostní tabule vzbudil mezi stolovníky vzrušenou debatu plnou divokých, chvílemi i nechutných konstrukcí. Tě se ale Elsa s Markem už neúčastnili. Na pokyn Goreovy asistentky totiž svá místa opustili také a zamlklého milionáře teď následovali spleťtými chodbami jeho domu, netuše, proč si vyžádal právě jejich společnost.

Respektive, Elsa netušila. Mark jistou představu měl. Nedokázal tu zcela konkrétní myšlenku dostat z hlavy od doby, kdy se mu Ray v pravidelném půlhodinovém intervalu neohlásil a neodpovídal na telepatické výzvy.

Jeho tušení se potvrdilo, kdy Gore vstoupil do kanceláře svého velitele bezpečnosti, která sídlila v prvním suterénu. Bylo tu jakési oddělené stanoviště Goreova centrálního počítače, odkud služba nepřetržitě hlídala celý komplex. Pro Marka to byla velice užitečná informace, za kterou ale bohužel musel tvrdě zaplatit.

V provizorně zřízené cele tu totiž na židli seděl, stále v masce komorníka, Ray.

„Proboha, Gilesi, co tady děláte?“ zalapala Elsa po dechu, když ho spatřila.

„Neslyší nás,“ upozornil je Gore na rám a téměř neviditelné sklo, které vězně oddělovalo od ostatních. „A ani nevidí, z druhé strany je zrcadlo.“

„Jak se sem dostal?“

„Přinesli ho sem moji muži. Našli ho omráčeného v mé kanceláři.“

„Omráčeného?“

„Nešlo to jinak,“ ozvala se paní Černá hlubokým hlasem, z jehož smyslnosti přeběhly Markovi po zádech kapičky vzrušení. „Šmejdil v pracovně pana Gorea, nedokázal svoji přítomnost vysvětlit a vzpíral se zatčení.“

„Tomu nevěřím!“

„Třeba nám k tomu něco poví on sám,“ řekl milionář a nechal odsunout sklo. „Určitě se na jeho chování najde nějaké rozumné a logické vysvětlení.“

Bezpečnostní sklo zmizelo a dovolilo Rayovi pohlédnout do celé škály pestrých emocí zračících se v tvářích lidí na druhé straně. Elsa byla evidentně rozhořčená, Mark zasmušilý a Gore se jen ironicky usmíval.

„Gilesi?“

„Madam,“ napřímil se android v zádech. „Mohu pro vás něco udělat?“

Elsa nad prostotou té otázky zamrkala, ale pak dokonale ovládaným hlasem šlechtichy jistě přání vyslovila. „Můžete mi sakra vysvětlit, co se to tady děje?“

„Nemohu.“

Taková reakce a naprostý nedostatek pokání se nečekaly, a tak nikdo několik okamžiků nic neřekl. Alespoň tedy ne nahlas. Na jisté frekvenci, kterou kromě androidů vnímají jen netopýři, proběhl krátký a jasný rozhovor, v němž Ray stihl Markovi stručně vysvětlit, jak to, že ho zajali, že celá je odstíněná a neprocházejí jí žádné signály, a Stone přítele na oplátku upozornil na to, že má nakřivo gumový obličej.

„Maxi, je mi to velice trapné, Giles ještě nikdy nic takového neudělal,“ obrátila se Elsa sklíčeně na svého přítele.

„Vždycky byl tak spolehlivý.“

Gore jí konejšivě poplácal po rameni a sledoval, jak si Ray upravuje úsměv latexáček. Velice pomalu se dopracovával k tomu, aby vynesl kartu, na kterou se těšil už od doby, kdy se o její existenci dozvěděl.

„To je v pořádku, ale jistě chápeš, že jsme ho museli odvést sem,“ pokrčil nevinně rameny. „Možná je rozbitý, technici se na něj podívají.“

Mark s Rayem si vyměnili synchronní kletbu a Elsa vděčně přikývla. Teprve pak jí došlo, že tady něco nehraje. Pokud věděla, její komorník při potížích vždy navštěvoval lékaře. Nezískala své jmění jen tak.

„Technici?“ zbystřila. „Jak podívají?“

Asi to zjistili, když jsem byl omráčený!

„Koukneme se mu pod kapotu. Bylo by zbytečné vyhodit androida pro takovou drobnost. To by bylo jako sešrotovat

astronef kvůli špatnému startéru.“

„Jakého androida?“

„Tvého sluhu přeci.“

O – ou!

Milionář vstoupil do cely k Rayovi a jedním pohybem strhl neodporujícímu vězni z obličeje Gilesovu masku. Android věděl, že nemá cenu dál zapírat.

Tak za tohle mě Elsa zabije...

„Rayi?!“ vykřikla Elsa a otočila se prudce k Markovi, kterého začala velice intenzivně zajímat špína za nehty. „To jsi zařídil ty?“

To nebyla ani tak otázka jako konstatování, proto Mark neodpověděl.

Ani nemusel. Elsa nebyla hloupá, a nedělalo jí problémy dát si dohromady jedna a jedna. „Ty a ty tvoje věčné hry na Jamese Bonda,“ zasyčela na něj a málem mu dala facku. Pak se ale rozhodla, že za to jí v tuhle chvíli nestojí. Jen po něm loupala očima a beze slova odešla.

„No, pánové, co teď?“

Stone s Rayem svoji pozornost přesměrovali k egocentrickému milionáři.

„Vysvětlíte mi, o co vám jde?“

„Nemám, co bych k tomu řekl. Ray za nic nemůže, jednal na můj pokyn.“

„Myslel jsem si to,“ přistoupil Gore k agentovi. „Ale už kvůli Else chci věřit, že je to jen nějaké nedorozumění, Marku.“

Ten android však zůstane tady.“

„Ray je plnohodnotný člen jedné z nejdůležitějších vládních institucí.“

„Ach ano, ta vaše slavná SDPP,“ rozhodil hostitel ruce. „Ale tohle je můj dům a vy jste na soukromém majetku. A pro vás platí zákon stejně jako pro všechny ostatní, jestli se nemýlím. Nebo se snad jedná o nějakou oficiální akci a vy máte povolení k prohlídce? Mám zavolat vašemu generálovi?“

Mark se mu podíval pevně do očí. Viděl v nich chladnou a vypočítavou inteligenci. V tu chvíli už oba věděli, že započali šachovou partii, ze které vyjde vítězný ten, kdo bude mít pevnější nervy a lepší strategii. A vítěz bere všechno.

„Ne. Nejedná se o akci SDPP.“

„Jistěže ne,“ zasmál se Gore. „Nic jsem přeci neudělal!“

Bezpečnostní technik začal spouštět sklo a rozdělil tak opět oba přátele průhlednou, a přesto neproniknutelnou stěnou. V tu chvíli si Mark uvědomil, že mu Gore jedním promyšleným tahem sebral ty nejcennější figury: dámu a střelce.

V pracovně má tajný- ...stihl ještě android vyslat část myšlenky, ale zbytek už Stone slyšet nemohl. Ray se na něj jen bezmocně díval skrz slepé sklo.

„Neurazíte se, když vás požádám, abyste z pokoje vycházel jen s doprovodem, že?“ přisadil si milionář další úder šachovou podložkou a omlátil tak Markovi svůj mat ještě o hlavu. „Je to i pro vaše bezpečí.“

První bitvu Stone prohrál. Nebyla to zatím ta rozhodující, ale teď mu nezbylo nic jiného než se nechat odvést bezpečákem za Elsou a kapitulovat.

Když Gore se svoji asistentkou osaměl, na tváři se mu rozlil blažený úšklebek. Takhle dobře se necítil od doby, kdy dopitval svoji první chůvu.

„Co s ním?“ vyrušila ho z nostalgických vzpomínek aktivní slečna Černá.

„Nikoho k němu nepouštějte,“ řekl Gore lhostejně a měl se k odchodu, ale pak ho něco napadlo. „Vlastně ne, chci aby se na něj podíval doktor Pohl,“ opravil se. „Rád bych, aby na něm vyzkoušel svůj vynález. Alespoň nebudu muset znovu obětovat nikoho ze svých... miláčků.“

„Chcete u toho být?“

„Ne. Jestli jsou mé předpoklady správné, budu mít jinou práci, má drahá.“

Slečna Černá jeho lascivní olíznutí rtů pochopila a zarazila se, ale nic neřekla.

Markův nový osobní strážce byl vysoký chlapík s tupým pohledem vesnického idiota, jehož mimika byla omezena pouze jediným výrazem, takovým, jaký mají v očích všichni ti, kteří přemýšlí nad tím, jaký zvuk vydávají dvě o sebe bouchající cihly.

Stone gorilu ignoroval, přestože se mu držela těsně za zády. Hlavu měl totiž plnou starostí, jak ven z kaše, kterou si navařil. Drobné náznaky v Elsině chování napovídaly, že tentokrát má průšvih o něco větší než obvykle. Možná ten bodyguard nebyl zas tak špatný nápad.

Jenže muž doprovodil Stonea ke dveřím apartmánu, zcela nemilosrdně ho nechal vejít dovnitř a sám zůstal venku. Vydal tak Marka napospas rozzužené přítelkyni a zradil celé Adamovo pokolení.

Agent SDPP vstoupil na území nepřítele, zavřel dveře a obezřetně se rozhlédl. Vzadu na krku se mu zjezily chloupky a šíjí projelo zachvění. Útok mohl přijít z kterékoliv strany, ale přišel přímo zepředu.

„Jak ses mohl opovážit,“ vyjela na něj Elsa, jakmile vkročil do haly.

„Miláčku –“

„Nepřerušuj mě,“ křikla na něj ostře. To bylo poprvé, co ji Mark viděl tak rozčilenou. Horší to nebylo ani tehdy, když si půjčil její intimní holicí soupravu na oškrábání brambor, které chystal k romantické večeři. Tehdy mu také kladla mnoho rozhořčených otázek a dožadovala se odpovědi.

„Kde je můj komorník? Co jsi s ním udělal?“

„Zůstal na Zemi.“ Stone správně vycítil, že jedinou možnou polehčovací okolností je pravda. I když i ta se musela dávkovat v určitém množství, a tak to ze sebe jen pomalu soukal. „Ray ho nahradil ještě před odletem.“

„Je v pořádku?“

„Samozřejmě! Co si o mně myslíš?“

„Myslím si o vás, pane Stone,“ zamračila se a v hněvivém záchvatu k němu přistoupila tak blízko, že se málem nosem dotýkala jeho hrudi, „že jste slizká a bezcharakterní ropucha! Jak sis to mohl dovolit!“

„Elso, ty to nechápeš!“

„Ne, ty to nechápeš,“ nenechala ho obhájit se. „Vím, o co ti jde! Je to pořád o jednom a tom samém! Viníš Maxe z nějakých zločinů! A neváhal jsi mě využít, aby ses k němu dostal! Víš moc dobře, že je to můj přítel! Víš, jak je to od tebe sprosté? Do jakého postavení jsi mě dostal?“

„Byla to jediná naděje...“

Else do očí nad tím bezděčným přiznáním vyhrkly do očí slzy a odvrátila se.

„Marku, jak jsi mohl... Já ti věřila.“

„Já musel, Elso,“ řekl Stone do hrobového ticha. „Snad to pochopíš.“

„Já tě nemůžu pochopit. Zradil jsi mě. Lhal jsi.“

„Víš, že to tak není,“ chytil ji za ruku. „Udělal jsem to pro dobro lidstva.“

„Ach Marku...“

„Miluju tě.“

„Já si teď nejsem ničím jistá,“ vzlykla a vymanila se z jeho stisku. „Nikým.“

Na to nedokázal nic odpovědět.

Elsa ani na nic nečekala, štítivě se kolem něj protáhla a vyběhla na chodbu. Mark udělal několik kroků za ní, ale pak se zastavil. Tohle si bude muset přebrat sama.

11.

Elsa vyběhla na chodbu a přes závoj slz ani neviděla na cestu. Ne že by na tom záleželo, stejně ani nevěděla, kam jde. Potřebovala se jenom dostat co nejdál od Marka, co nejdál od člověka, kterému důvěřovala a který jednal za jejími zády. Několik minut bloumala po nekonečných chodbách a přemýšlela, co má teď dělat. Když si vyčistila hlavu od prvotního vzteku, uvědomila si, že jí vlastně ani moc možností nezbyvá. Logická byla jen jedna volba.

Otočila se ke svému problému čelem. Rozhodla se vrátit do svého apartmánu, sbalit si kufr a co nejdřív odsud odjet.

Cítila se spoluodpovědná za všechno, co se stalo, a nedokázala by se svému příteli znovu podívat do očí.

Nic jiného jí ale nezbylo. Ve chvíli, kdy se vracela k pokojům, Gore se před ní zjevil jako duch, když se vynořil z jedné místnosti, a Elsa mu vběhla přímo do náruče.

„Kam ten spěch, Elso?“ zastavil ji. „Stalo se něco?“

„Já... já... jdu si zabalit. Asi mě tu už po tom všem nebudeš chtít mít na slavnosti.“

„Ale no tak,“ objal ji milionář bratrsky. „Určitě se to vysvětlí. A pak, jestli jsem to dobře pochopil, ty za nic nemůžeš. O ničem jsi nevěděla.“

„To je pravda,“ sklopila oči. „Stejně se ti chci omluvit. I za Marka. On bere svou práci příliš osobně, a je pravdou, že měl podezření, že můžeš za některé věci... V žádném případě tě ale neměl takhle hnusně špehovat.“

Gore se neznatelně usmál, uchopil ji za bradu a donutil, aby se na něj podívala.

„Z ničeho tě neviním. A Marka chápu. Taky bych dal za práci život.“

Či by to byl život, nespécifikoval, ale Else to stačilo. Dokonce se jí ulevilo a cítila nutnost vyzpovídat se. Gore měl její důvěru, proto se přestala přetvařovat a nechala potlačované emoce vyplout zpět na povrch.

„Když on mě tak zklamal,“ zabořila obličej do jeho obleku. „Ne proto, že se takhle zachoval, ale proto, že se mi nesvěřil a nic mi neřekl!“

Milionář nespokojeně pozoroval, jak mu máčí drahou látku oblíbeného lněného obleku, který mu tak báječně ladil s vlasy, a v duchu se zarazil nad její upřímnou zповědí, která ho zároveň pobavila a naštvála. Navenek ale nedal nic znát a laskavě ji pohladil po tváři.

„Dáme si spolu skleničku a hned bude všechno růžovější.“

„Nechci se vracet do jídelny,“ utřela si dlaní rozmazané oční stíny. „Podívej, jak vypadám.“

„Můžeme jít ke mně do pokoje,“ nabídl. „Mám tam skvělé archivní víno.“

Elsa nezaváhala. V pozvání kamaráda z dětství nehledala nic zákeřného. Navíc, jeho andělský zjev vylučoval jakoukoliv lest, ať si o něm Mark myslel cokoli.

„Dobře,“ přijala pozvání. „Jsem ráda, že jsi tak rozumný a nic Markovi nevyčítáš. Ale pan Stone se bude muset sakra snažit, aby mě dostal zpět!“

Na to se musel Max držet, aby se nerozesmál. „Postarám se o to.“

Mark si připadal jako zvíře zahnané do kouta. Poté co Elsa odešla s tím největším možným prásknutím dveří, přecházel z kouta do kouta a zvažoval svoje možnosti.

Moc jich nebylo. Ray byl ve vězení a Elsa ho nechtěla ani vidět. Gore ho s chirurgickou přesností odřízl od jeho hlavních trumfů, ale Stone měl stále ještě svoje schopnosti a zkušenost. Také mu z hlavy nešla poslední Rayova nedořečená věta. Android v Goreově pracovně našel něco, co mohlo být důležité. Nebýt toho, neměl by Stone ani tuhle malou stopu.

A najednou to měl. Uvědomění k němu přišlo jako blesk z čistého nebe. Věděl přesně, co má dělat. Došlo mu, že ať už bude muset podniknout cokoli, svého přítele k tomu potřebuje. Nenechá ho hnít ve vězení, když venku čeká hnůj na vykydání!

Gore se tvářil jako jehňátko. A tohle jehňátko mělo na pohovce ve svém chambre separée zhrzenou krásnou ženu, která se přišla vyplakat na kamarádově rameno.

Sen devadesáti šesti procent mužů, kteří se kdy s Elsou setkali, se ale zhmotnil někomu, kdo jej zatím nehodlal nijak

využít. Max měl totiž se svojí návštěvou zcela jiné plány, mnohem prozaičtější, než by bylo prosté tělesné uspokojení. To přijde až jako sladká třešnička na konci.

Prostředek k tomu, aby se Gore dostal i k jejímu nitru, byl však úplně stejný jako ten k fyzickému zneužití. Alkoholu měl ve svém příručním baru dost na to, aby mohl hostit zájezd středoškolských roztleskávaček, a jakoby mávnutím kouzelného proutku se na konferenčním stolku před sedačkou ocitl i pár vysokých broušených skleniček.

„Tak co si dáme?“

Elsa si protřela uplakané oči a s mohutným frknutím se vysmrkala.

„Moc mi nenáležej,“ poprosila ho. „Už je pozdě, měla bych se vyspat. Jinak budu zítra vypadat jako zombiemyslivec, a to bys určitě nechtěl.“

„Ale jdi.“ Gore vybral z baru z leštěného dřeva jednu láhev a prohlédl si okem znalce etiketu. Bylo to velice levné muškátové víno s neskutečně vysokým procentem alkoholu. „Ty ani neumíš být ošklivá.“

„Lichotníku!“ Pozorovala, jak jí plní vrchovatě sklenku nažloutlou tekutinou, a ani ji nemusel dvakrát přemlouvat, aby ji do sebe obrátila.

„Ještě jednu?“

„Když jinak nedáš.“

Gore jinak nedal. Elsa se potřebovala opít, a to mu usnadňovalo práci. Když do sebe kopl druhou číši, otočil se a nenápadně z náprsní kapsy vyndal pytlíček s práškem, který nasypal do teď už poloprázdné láhve. Rychle ho ve víně rozmíchal, a dřív než postavila skleničku na stůl, už byl připravený zas dolít.

Elsa, která si ničeho nevšimla, mu sklenku ochotně podala.

„Doufám, že mě nechceš opít?“

„Neodmlouvej,“ mrkl na ni lišácky. „Tohle ti udělá jen dobře, uvidíš.“

A ona ho poslechla, protože měl pravdu. Znovu si nalila a převalila tekutinu po patře. Víno dostalo zcela jiný šmak, a ten jí přivedl do povznášející nálady.

Tak jak se Stone obával, Ray ve vězení opravdu hnil. Nebylo totiž nic jiného, čím by si mohl krátit čas. Kromě zrcadlové stěny, která tuto komůrku o rozměrech dva krát dva metry opticky zvětšovala, tu nebylo nic než židlička přišroubovaná k podlaze.

Osamělý android se už několikrát pokusil navázat telepatické spojení se svým přítelem, ale nepodařilo se mu bariéru prolomit. Kolem vězení musel být nějaký štít, který jeho myšlenky rušil a nedovoloval jim šířit se.

Také ho znervózňovalo, že nevěděl, jestli ho někdo z druhé strany nepozoruje.

Jeho tušení bylo oprávněné, protože za zrcadlem opravdu stála skupina vědců v bílých pláštích, která jeho chování důkladně studovala. Zasmušeně sledovali každý jeho pohyb a do tlustých bloků si zapisovali poznatky.

Byl tu i mohutný muž s červeným obličejem, který více než co jiného připomínal řezníka. Ve skutečnosti to byl ale ten největší odborník na umělé formy života, jakého zaměstnával soukromý sektor, a o jeho služby měly zájem i některé státní instituce. Tím pravým člověkem pro Goreovy služby dělala doktora Pohla jeho velice silná láska k penězům, pro které se neštítel udělat i něco nelegálního.

„Velice sofistikovaná prácička,“ zamručel po chvilce. „To je jiný kafe než ty místní třasořítky, co jim vyhořej obvodů po každém experimentu.“

„To jistě,“ odtušila slečna Černá, která stála za ním. „Pan Gore na něm má veliký zájem. Přeje si, abyste mu implantoval ten svůj přístroj.“

„Ale to je model, jaký využívá SDPP. Nebudou proti?“

„To nechte na nás, doktore. Jestli bude váš pokus úspěšný, je velice dobře možné, že za několik dní nebude nikdo, kdo by vás za to mohl potrestat.“

Pohl přikývl.

„Dobře. Budete ho muset předtím deaktivovat. Nečekám, že bude spolupracovat.“

Černá místo odpovědi zdvihla ruku s elektrickou pistolí a stiskla tlačítko ovládání stěny. Jednostranné zrcadlo vyjelo rychle nahoru. Android se postavil, ale když uviděl Goreovu asistentku se zbrání, zase se posadil.

„Už ne,“ vydechl otráveně. „Víte, jak to cuchá obvodů?“

Černá bezvýrazně pokrčila rameny a vystřelila. Rayem projel neviditelný elektrický zkrat a bezvládně se zhroutil přes opěradlo židle. Teprve když bylo jisté, že je tuhý, muži v pláštích k němu přistoupili a společnými silami ho zvedli.

Android byl na svoji velikost překvapivě těžký.

„Ať připraví operační sál,“ řekl Pohl. „A vzbudte i moje asistenty.“

Bezpečáci odtáhli Raye do prostorné laboratoře, položili ho na stůl a připoutali řetězy. Tam už čekali Pohlovi zalarmovaní asistenti s mžourajícím očima, kteří k němu přistavili několik vozíků s miniaturními nástroji a zapnuli ohromný reflektor na stropě. Kužel světla ozářil Rayův obličej, nad který přistavili jakési zařízení, které připomínalo včelařskou kuklu.

Když bylo vše připraveno, přistoupil k androidovi samotný doktor Pohl a pečlivě si ho prohlédl. Poprvé viděl zblízka tak dokonalou napodobeninu lidské kůže a propracovaný obličej. Tento model ho nepřestával překvapovat.

Nebylo ale času nazbyt, na podrobný průzkum bude mít čas později.

„Tak se mu koukneme na střevo,“ zahlaholil na asistenty a nasadil si na hlavu kuklu, ze které vedly dráty do skřínky po jeho boku.

Uvnitř zařízení soustava zvětšovací skel, kamer a různých senzorů dovolovala jeho očím proniknout do těch nejtajnějších zákoutí robotické mysli a dostat se k těm nejmenším spojům. Jenže on se k nim potřeboval dostat i svými nástroji.

Chirurgickým pohybem nastavil ruku a první asistent mu do ní vtiskl malou vrtačku. Místností se rozezvučel vysokofrekvenční signál rychle se otáčejícího vrtáku, který zdrsněl, když se jeho hlavice zaryla do Rayova spánku a začala se propracovávat k mozku.

12.

Stone položil ucho na desku dveří a chvíli soustředěně poslouchal. Na chodbě bylo mrtvolné ticho, nezapraskala ani jedna parketa a nezaskřípal jediný pant. Přesto Mark věděl, že venku za dveřmi stojí gorila, která ho nenechá vystrčit ani nos. A přitom by toho potřeboval vystrčit mnohem víc.

Klekl si a přiložil oko ke klíčové díře. Ve výřezu bylo vidět jen kousek koberce a protější stěny. Strážného jenom tušil, jeho stín dopadal na dveře zleva a ani se nehnul. Marka napadlo, jak to ten člověk dělá, že vydrží stát tak dlouho jako kámen. To nemá žádné tělesné potřeby?

Pustil ten problém z hlavy, narovnal se a vrátil se do pokoje. Jak si toho chlápka v duchu vybavil, musel vážit dobrých sto kilo a měřit skoro dva metry. Taký nevypadal, že by jeho váha byla tuk, mnohem pravděpodobněji to byly svaly. Rvačku proto zařadil až na konec seznamu možných řešení.

Bohužel ten seznam byl velice krátký, a chtěl nechtěl se Mark opět dopracoval k bodu, jehož hlavní součástí byla nucená fyzická inzultace protivníka.

Jediné, co mohl udělat bylo, připravit se na ni tak, aby to bylo co nejrychlejší.

V jeho hlavě se během krátké chvíle vytvořila jednoduchá rovnice, jejíž výsledek tvořila velká busta Ludwiga van Beethovena na krbovém římse. Mramorový skladatel byl ta nejtěžší věc, kterou měl v danou chvíli po ruce.

Stone se dlouho nerozmýšlel, vyskočil na parapet okna a strhl z horní konzole závěsy. Jejich konce byly totiž lemované ozdobnou šňůrkou, která vypadala dostatečně pevně, aby unesla několik kilogramů umění.

Několika rozhodnými trhy ji oddělil od šarlatové látky a přivázal na patku sochy. Takto vyrobený polotovár odvěkl k odkládacímu stolku vedle dveří, na který naskládal několik knížek z knihovny, a teprve na ně bustu umístil. Pak sundal obraz který visel nade dveřmi, spojil jeho skobu s druhým koncem záclonového provazu a ustoupil, aby si prohlédl svoje dílo.

Vzniklý projektíl vypadal sice dost vachrlatě, ale na jeden výstřel stačil.

Zbývalo jen nalákat strážného dovnitř a vypočítat si ten správný čas na zahájení koncertu. Prvoplánové zavolání Stone zavrhl, muž by mohl čekat zradu. Potřeboval spontánní reakci, a tu mohl vytvořit jen jediným.

Přistoupil ke knihovně, odstrčil ji od stěny a zatlačil. Vysoká konstrukce se nejdřív lehce zakývala, ale protože Mark nepovolil a opřel se do jejích zad ještě víc, po chvíli kapitulovala a zřítíla se na zem.

Jakmile se těžký nábytek překloupil, Stone uskočil a vyhoupl se na stolek ke skladateli. Těžké svazky padaly z polic a s duněním skákaly po podlaze. To, o čem někteří poslední století hovořili jako o mrtvém slovu, opět otrásalo celým světem.

Přesně jak si Mark naplánoval, znužený strážný venku se nechal nalákat. Nic zlého netuše, vkročil ten dobrý muž, který jen poslouchal rozkazy muže s peněženkou, do dveří, a rozhlédl se po zdroji toho pekelného hluku.

„Poslechni si osudovou!“ vykřikl v tu chvíli Mark bojově, zdvihl těžkou Beethovenovu hlavu a pustil ji vstříc strážnému. Mrtvý klasik vyletěl přesně podle propočtů, ale jeho masa se na provazu zhoupla několik centimetrů před mužovým nosem a letěla dál. Vážná hudba se minula účinkem.

Jakmile se skladatel ocitl na konci své trajektorie a provaz ho začal navádět na cestu zpět, skoba, kterou byl spoutaný, nevydržela jeho odpor, vyloupila se ze zdi a nechala ho letět. Mramorové ucho narazilo s nezmenšenou rychlostí do protější stěny, udělalo do ní důlek, a teprve pak se poroučelo na zem, kde zvířilo oblak cihelného prachu.

Nastalo mrtvé ticho.

Bezpečák se pomalu otočil a v jeho bezelstných očích se zračila němá otázka.

První se probral Mark. „Ta da da dá,“ zanotoval pro uvolnění tóny známé symfonie a vrhl se na konsternovaného hromotluka. Jeho pomalé reakce agentovi dovolily uštédřit mu beztržně první dvě rány, a to bylo Stoneovo štěstí.

Údery trénované pěsti tajného agenta měly na strážného stejný účinek jako dvě desítky piv, a to nebylo pro jeho reflexy zrovna to pravé ořechové. Mark kolem něj udělal několik otoček, při nichž ho zasypával ranami. Tímto stylem se mu postupně povedlo uvést strážného do spánku. Konečně se muž složil na zem a padl do limbu. Mark si otřel zpoceně čelo. Bod jedna svého večerního programu si mohl úspěšně škrtnout.

Když se vydýchal, opatrně vykoukl na chodbu, jestli je někdo neslyšel, a zavřel dveře. Strážného odtáhl na postel, svázal zbytky záclony a sundal mu hodinky. Ty jeho se zastavily při jednom z direktů.

Digitální displej ukazoval, že už je dlouho po půlnoci. Elsa ještě nebyla zpět a Mark si o ni začal dělat starosti. V domě by se jí sice nemělo nic stát, ale přesto se mu to nelíbilo. Když mu vynadala a odešla, předpokládal, že bude během hodiny zpátky. Neměla by se takhle toulat.

Našel v suti ze zdi, papírů, knih a zlámaného dřeva knihovny telefon a vytočil linku Goreova pokoje. Zdvihl to až po několikátém zazvonění.

„Maxi, tady Mark,“ ohlásil se agent a jen zlomek sekundy přemýšlel, jestli se omluvit. Pak to zavrhl jako pokrytecky nesmysl a přešel rovnou k věci. „Nevíte, kde je Elsa? Asi přede dvěma hodinami odešla z pokoje –“

„Je u mě,“ odsekl Gore a jako by v odpověď se v pozadí ozval její smích.

„Je v pořádku? Dělal jsem si starosti.“

„Už je jí lépe.“

„Mohu s ní mluvit?“

„Pane Stone, budu k vám upřímný,“ zavřel milionář a jeho hlas nabral temný tón. „Nechce vás vidět a nechce s vámi mluvit. Ona i já víme, že jste sem přišel jenom čmúchat, a není nám to příjemné. Vlastně mám pro vás od Elsy vzkaz. Nemusíte se tu zdržovat na slavnost. Můj řidič vás ráno vyzvedne a eskortuje na Zem. Nejste tu déle vítáni.“

„Bez Elsy neodejdu! Dejte mi ji k telefonu!“

„Už ne,“ zaslechl Mark ve sluchátku její hlas. „Dělá se mi z něj špatně!“

„Sbohem, pane Stone,“ rozloučil se Gore s jedovatým úšklebkem a zavěsil telefon. Nepovažoval za nutné se dále vybavovat.

Mark ztichlé sluchátko vztekle odhodil a zamračil se. Teď byl víc než kdy jindy rozhodnutý Gorea zničit. Odjede, ale nejdřív tu najde něco, co mu pomůže dokázat světu, jaká je milionářova pravá tvář. A svoje věci si vezme s sebou. Vyšel na chodbu a vydal se pro první z nich.

Milionář položil sluchátko do zdobené vidlice starožitného přístroje a vrátil se aby se věnoval své dámské návštěvě. Elsa ležela na pohovce, nohy měla opřené o opěradlo a na stolku prázdnou láhev vína, o kterém před chvílí prohlásila že ho už nemůže a že se jí z něj dělá špatně.

„Kdo to byl?“ zeptala se přiopile.

„Jenom deratizátor,“ přisedl si k ní Gore a její nohy si položil na klín. „Měl jsem tu nějakou havěť, ale už brzy bude po ní. Nedělej si starosti.“

„To jsem ráda,“ zamumlala a znovu se natáhla po vínu. Přestože jí moc nechutnalo, bylo v něm něco, co ji nutilo ho stále pít. Když zjistila, že je láhev už prázdná, nespokojeně polkla.

Gore si toho všiml a spokojeně se zatetelil. Prášek, který přidal do vína, působil a Elsa začínala být závislá. Ještě nikdy to na živém organismu s mozkem stejně velikým jako je lidský nezkusil. Sundal Else boty a začal jí masírovat chodidla. Sladce zavrněla a podívala se na něj. Měla lehce rozšířené zorničky.

„Dala by sis ještě trochu vína?“

„Ano, prosím,“ zavrněla a podala mu skleničku. „Je hrozně dobré.“

„Z mých vlastních sklepů.“

„Úplně jako droga.“

„To bych řekl,“ políbil ji a vstal. Shýbl se k baru a hledal mezi lahvemi nějakou, která by nebyla moc drahá. Elsa už byla v takovém stavu, že jí bylo jedno co pije, hlavně že to teče a je v tom Goreova medicína.

Úplně vzadu byla láhev octového roztoku. Max do ní nasypal další pytlík svého kouzelného prášku a nalil jí. Lačně se napila, jako by měla neuhasitelnou žízeň a vůbec se nezastavila nad kyselou chutí. Gore mohl být spokojený, byl to důkaz, že jeho výrobek je kvalitní a funguje bezchybně.

Byl čas na poslední zkoušku. Její mozek by už měl být připravený.

Max se opřel a sundal si vestu svého obleku. „Elso, pomiluj se se mnou,“ přikázal jí.

Markova přítelkyně ani na okamžik nezaváhala, přitulila se k němu a políbila ho. Gore se samolibě usmál a nechal ji, ať své služby ještě rozšíří.

Všichni hosté už spali a chodby paláce byly prázdné. Stone se jimi plížil jako stín, a doufal, že ho nikdo neuvidí bez věrného bodyguarda a nevyvolá poplach. Modlil se, aby měl Gore jiné starosti.

Měl v tom pravdu, ale kdyby věděl, jakého druhu ty starosti jsou, asi by ho šel zabít bez jakýchkoliv okolků. Jenže takhle se ve smyslu hesla „co oči nevidí srdce nebolí“ ničím nezatěžoval a svůj profesionální mozek přepnul na režim „dostat se tam, rozbít někomu držku a dostat se ven“.

Na patro, kde byla bezpečnostní kancelář, se dostal snadno, ale před jejími dveřmi stepoval unavený strážný. Gore si je snad vybíral podle vizáže, protože tento vypadal skoro stejně jako ta hora svalů co nedobrovolně chrupala nahoře v pokoji.

Tenhle exemplář naštěstí nestál na místě a přecházel po chodbě sem a tam. Mark počkal, až se otočí směrem od něj, pak se k němu potichoučku přikradl a omráčil ho stisknutím nervových bodů na trapézovém svalu mezi krkem a ramenem. Chvat se kdysi naučil z jednoho sci-fi seriálu, který Ray našel při stěhování archivu, a nikdy ho nezklamal. Strážný se bez hlesu složil na podlahu a uvolnil mu poslušně cestu. Mark mu vzal z opasku pistoli, překročil ho a prudce vpadl do strážnice.

Čekal, že uvnitř bude nejméně pět po zuby ozbrojených bezpečáků, a proto ho překvapilo když tam našel pouze jednoho, a ten klidně klimbal s kšiltovkou staženou do čela a nohama na stole u šálku chladnoucího kafe.

Mark ho v rámci rozcvičky sestřelil elektrickou pistolí nastavenou na omráčení a rozběhl se k vězení. Nedostatek strážní mu byl sice podezřelý, ale neměl čas nad tím přemýšlet. Chtěl sebrat Raye, dostat se do Goreovy pracovny, sbalit Elsu, a dostat se odsud tak rychle, jak to jen půjde.

Jeho oblíbený kolega ležel v otevřené cele tváří dolů a nehýbal se.

Rayi, vyslal k němu Stone myšlenku. Prober se!

Androidova studená ruka se pohnula a naprázdno stiskla pěst. Pak se přetočil na záda a otevřel oči. Stále na sobě měl uniformu Gilesova komorníka, ale tvář už měl svoji. Jen jeho oči vypadaly nějak jinak, zasněně.

„Rayi, vstávej, máme napilno!“

Android zaostřil na člověka, který se nad ním skláněl, přijal jeho nabízenou ruku a s její pomocí se postavil. Upravil si límeček u košile a zamýšleně se na Marka podíval.

„No tak, pospěš si! Než zjistí, že jsme pryč.“

Ray však dál stál na místě a nad něčím přemýšlel. Stonea to vystrašilo.

„No tak, kamaráde, vzpamatuj se!“ zatřepal jím „To jsem já!“

„Já vím, kdo jsi,“ odsekl mu android chladně, chytil ho pod krkem a zdvihl ho nad zem. „Vzdejte se, pane Stone,“ řekl.

„Váš odpor je marný!“

13.

Stone visel několik centimetrů nad zemí a bezmocně ve vzduchu třepal nohama. Pistoli odložil, když pomáhal příteli vstát, a holýma rukama neměl proti androidovi sebemenší šanci. Ray ho svíral pevně pod bradou, držel si ho v natažené ruce od sebe a nezúčastněně ho pozoroval.

Co blbneš? vzpouzel se Mark, chňapal zuřivě kolem sebe a marně hledal pod chodidly oporu. Okamžitě mě postav! Co se to s tebou děje?

Android ale na jeho myšlenky nijak nereagoval, dál se netečně koukal tím svým prázdným pohledem bez výrazu a prsty drtil kolegův ohryzek. Teprve teď si Stone všiml, že jeho přítel má na spánku mezi vlasy malou kulatou jizvu.

„Co ti to ti bastardi udělali?“ zašeptal zděšeně a naprázdno polkl. „Proboha živého, to jsem já! Pamatuješ se na mě?

Mark Stone, tvůj přítel!“

Jenže problém v androidově chování nebyl ten, že by si svého kamaráda nepamatoval. Jeho lobotomie byla mnohem zákeřnější. Ovládala jeho chování při zachování vědomostí a dat vložených primárním naprogramováním. To byl ten největší klad Goreova experimentu.

„Jste zatčen,“ informoval ho Ray stručně. „Budete předveden před lidový soud planety Galdor. Obvinění vznesená proti vám panem Gorem jsou –“

Na výčet prohešek proti Goreovu impériu Mark nečekal. Určitě byl dlouhý jako rozmotaný toaleták, a přestože si právníka dovolit mohl, nečekal že by mu bylo dovoleno sem přijít. Zvolil tedy opět klasické řešení.

Promiň bráško, pomyslel si hořce, ale fakt mi nedáváš jinou možnost.

Přitáhl si nohy k bradě, a zapřel se chodidly o androidův hrudník. Vší silou zabral. Síla jednoho muže neměla sice takovou moc, aby vytrhla umělou paži z kloubu, ale servomotorky v paži začaly protestovat. Android poslušně povolil, a na to přesně Mark čekal. Vysmekl se z jeho dusivého objetí a svalil se na podlahu, kde nahmatal elektrickou pistoli. Rayovy vzpomínky na tuto zbraň byly stejně tak živé jako nepříjemné.

Promptně uskočil z jejího dosahu, a tak ho výboj namodralé energie namířené jen nazdařbůh spokojeně minul a zamířil pánu bohu do oken.

Vlastně ne, zamířil k nejbližšímu elektrickou poháněnému zařízení a vyřadil se tam. Kontrolní plošinou Goreova centrálního bezpečnostního počítače projel zkrat, zaskřelo to, ze stěny vyskočily jiskry a uvnitř něco bouchlo.

Všechny monitory které ukazovaly záběry po domě rozmístěných kamer jeden po druhém v dominovém efektu zhasly, a počítač s pracným heknutím přestal pracovat. Mezi varovnými kontrolkami se stala módním trendem červená.

Výpadek energie byl k Markovi laskavý i jinak. Když Ray uskakoval před zásahem, zvolil si k ústupu zadní část kanceláře, a následné vyhoření obvodů spustilo nazdařbůh dolů bezpečnostní stěnu. Odříznutý android, který ze své zrcadlové strany nemohl nic vidět, zuřivě bouchal do stěny a hmatal po jejím povrchu. Markovi přejel mráz po zádech, protože u toho vypadal jako smutný mim, ze kterých měl jako malé dítě hrůzu. Při pohledu na tohle jeho dětská noční můra našla opodstatnění.

Stone se postavil, uložil si pistoli do kapsy a opatrně přistoupil k cele. Od nejlepšího přítele uvnitř ho dělilo nejen několik centimetrů přepážky, ale i něco uvnitř Rayova mozku, co ho pošvalo proti němu a nutilo otročit Goreovi.

Smutně se dotkl špičkami prstů studeného skla v místě, kde se opíral android, a projela jím velká lítost, která se postupně změnila ve vztek.

Jenže i přes roušku hněvu si uvědomoval, že s tím nemůže udělat nic. Raději se rychle otočil na podpatku a vyběhl ven z místnosti. Nesnesl pohled na přítele zmítajícího se v zuřivém amoku.

Chodba před strážnicí byla prázdná, ale nebylo pochyb, že se každým okamžikem začne rojit zalarmovanými strážemi, kterým přestal fungovat bezpečnostní systém. Mark zapadl do prvních dveří, které mu přišly do cesty.

Ocitl se v místnosti ovládané vzduchotechnikou. Poprvé měl dnes štěstí. Nikdo tu nebyl a Stonea okamžitě napadlo, jaké je to nejlepší místo, kde ho nikdo nebude hledat. Nepochyboval, že po něm každým okamžikem vyhlásí pátrání.

Odstranil mřížkovaný kryt ventilační šachty a vlezl do ní. Byla akorát tak široká, aby se do ní vešel, a dovozovala mu i omezený pohyb.

Vlezl si do jejího ústí, kryt za sebou zase vrátil a odplazil se z dohledu zvědavých očí. Byla hluboká noc a on si potřeboval alespoň chvilku odpočinout.

Byl unavený, vyčerpaný a sám. Poprvé v životě mu bylo do breku.

Nad Galdorem se budil nový den, den slavnostního otevření Goreovy nové tovární haly. Vše nasvědčovalo, že dnes bude jeden z mála dnů v roce, kdy se dá dýchat i bez respirátoru. Bylo to ale svítání stejně tak jedovaté, jako muž, který této planetě vládl. Sluneční paprsky pronikaly skrz mračnou atmosféru prosycenou smogem a barvily letištní plochu přistávací dráhy do šedofialova. Ale i v té jedovatosti se dala vysledovat jistá krása.

Ne že by si jí Gore všiml. Jeho pohled skrytý pod slunečními brýlemi byl znuděný a unavený. Prožil dlouhou noc, a následující hodiny budou také vyčerpávající.

Stál se svým doprovodem na začátku červeného běhounu, na jehož druhém konci právě přistával luxusní astronef.

Nastal čas příjezdu těch nejdůležitějších hostů, kteří se měli stát svědky a účastníky jeho triumfu.

Vzduchotěsný uzávěr plavidla zasyčel, na koberec vyskákalo několik zamračených bodyguardů, chvíli se rozhlíželi a tiskli si k uchu podivné drátky. Pak něco zamumlali do svých náramkových hodinek a ustoupili.

Konečně vystoupil on, herec, jehož fanyanky organizovaně skupovaly vše, čeho se jejich idol dotkl, jehož osobnímu kadeřníkovi kvůli kadeři vlasů unesli rodinu, a jehož filmy trhaly rekordy už několik let.

Brit Pett zapózoval, odhalil v zářivém úsměvu bělostné zuby, a teprve když si všiml, že venku nestojí žádní fotografové, trochu zklamaně si dal před ústa roušku.

„Vítejte!“ pozdravil ho Gore. „Jsem tak rád, že vás vidím, příteli, jak se máte?“

„Skvěle, drahý Maxi, prostě skvěle!“ objal ho herec. „Jsem tak rád, že se vám mohu odvděčit za všechno, co jste pro mě

v posledních letech udělal.“

„Jen jsem financoval vaše první filmy,“ mávl nad tím Gore rukou. „Jsem hrdý, že jsem viděl tak obrovský skrytý talent tam, kde jiní ne.“

Pouze v myšlenkách mu už ale zůstal dovětek, že musel podplatit většinu recenzentů a na hezounkovy škvarky skoupil několik desítek tisíc vstupenek. Ale stálo to za to, vyrobil si svoji vlastní filmovou hvězdu.

„Bez vás bych byl nula.“

„Tomu sám nevěříte,“ potřásl Pettovi rukou a zadíval se za jeho rameno. „Moji lidé vás teď odvezou do paláce a uvedou do pokojů pro hosty, a uvidíme se v osm na zahájení,“ rozloučil se rychle, protože právě dorazilo další plavidlo. To na své palubě přivezlo nejmnocnějšího muže Zemské Unie, prezidenta Cliftona.

Vysoký, dobře vypadající politik s prošedivělými spánky a v obleku skoro stejně tak drahém jako byl ten hostitelův vystoupil po přistávacích schůdcích pod šedavou oblohu, a ke Goreovi přešel energickým krokem.

„Maxi, vy starej lišáku, vám už tu chybí jen golfové hřiště,“ rozhlížel se.

„To je součástí mého paláce,“ usmál se milionář se špatně skrývanou skromností. „Je vám k dispozici po celou dobu pobytu. Co říkáte na partičku zítra ve dvě?“

„Je mi ctí,“ plácl si s ním prezident a důvěrně se k němu naklonil. „A co se týče toho vašeho nezanedbatelného příspěvku na moji volební kampaň...“

„Zapomeňte na to, pane,“ zaprotestoval Gore. „Byla to moje občanská povinnost. Ten republikánský mizera už moc vystrkoval růžky.“

Clifton dojatě zamrkal a přivinul si Gorea na hrud'. Tahle chvíle se obešla beze slov.

„Také mám vyřídít pozdrav od ministra životního prostředí. Těší se, že podobné ekologické továrny se podle vašeho příkladu budou stavět všude.“

„Můj patent je vám volně k dispozici.“

„Jste svatý muž.“

„Pouze vlastenec. A ještě malá pozornost od vašeho věrného voliče,“ zavolal za Cliftonem milionář, když už prezident odcházel do pokojů. „Na stole jsem vám nechal krabici doutníků, moje stážistka slečna Monika vám ukáže kde.“

Politik mu ukázal zdvižený palec na výraz poděkování a odkráčel k autu za Goreovou boubelatou stážistkou. Ale to už se po přistávací dráze blížil další stroj, a hostitel se musel věnovat dalšímu přichozímu.

Neumanův člun byl stejně strohý jako jeho pasažér. Přísné a účelné linie admirálova služebního astronefu jako by káravě shlížely na kulaté tvary soukromých hvězdoletů. Nejinak se tvářil i šéf Vesmírné policie, který opustil kabinu plavidla i se svým osobním tajemníkem, a důstojně kráčel vstříc člověku, o němž si teprve nedávno opravil mínění.

„Admirále, jaká pocta, že jste přijal mé pozvání,“ volal na něj Gore už z dálky. „Vaše přítomnost znamená pro moji práci skutečné vyznamenání!“

Neuman si odkašlal a upravil si stojáček oficiální uniformy.

„Musím říct, že jsem byl překvapen, když se mi dostala na stůl zpráva, že nám vaši inženýři poskytli dokumentace k vámi vynalezenému novému druhu paliva, který zrychlí motory našich plavidel.“

„Proti zločinu musíme bojovat všichni,“ sklopil Gore hlavu. „Je to i mým zájmem, aby policie byla co nejvýkonnější. Vždyť chráníte i můj majetek!“

„Svatá pravda,“ ohlásil admirál. „Všichni se musíme spojit k službě a obraně. Vaši Unijní spoluobčané ve vás mohou mít zářný příklad!“

„Přivádíte mě do rozpaků,“ odvrátil milionář pohled, protože mu v koutku úst cukal potlačovaný smích. „Rád jsem pomohl. Jednou, a třeba ten den ani nikdy nenastane, budu i já potřebovat vaši pomoc nebo radu. Pak mi to můžete splatit.“

„Vesmírná policie nikomu nic nedluží,“ odtušil admirál hrdě a zamířil k limuzíně.

A protože pozvánka pro generála Khova se bohužel ztratila někde v poště a Neuman byl posledním očekávaným pozvaným prominentem, Gore ho následoval k helijetu pro hosty parkujícímu před budovou letiště, a zamířil zpět do svého paláce, kde se děly netušené věci.

14.

„Co se to tu sakra děje,“ zasyčel vztekem Gore když vstoupil do zaneřádné strážnice, a dával si při tom setsakra dobrý pozor, aby jeho hlas nebyl slyšet nikde mimo tyto zdi. Nemohl si dovolit aby jeho hosté zaznamenali nějaké výtržnictví. Černá se narovnála v zádech a připravila se k raportu. Nic takového ale nebylo nutné, milionáři stačil jediný pohled na rozbitou konzolu operační stanice, posmutnělé obrazovky bezpečnostních kamer a vyhrézlé jiskřící dráty na podlaze. Hned věděl, komu může poděkovat.

„Stone,“ řekl nebezpečně tichým hlasem, a jeho pohledné rysy znetvořil k nepoznání sadistický škleb vyšinutého člověka. „Ten bastard!“

„Zneškodnil stráž před svým pokojem a pokusil se vysvobodit svého androida,“ doplnila aktivně černoška a ukázala na vězeňskou celu. Na žebříku před její přepážkou stál jakýsi technik a vrtal se šroubovákem ve spouštěcím mechanismu. Za sklem bylo vidět nehybného Raye.

„Takže našeho přítele čekalo nemilé překvapení,“ nemohl si Max odpustit zlý úšklebek. „Ale zdemolovat nám to tady taky nemusel. Kdy budou bezpečnostní systémy zase fungovat?“

„Pracují na tom všichni naši muži. Zkrat se kaskádovitě přenesl do celého počítače a vyřadil i záložní zdroj. Do večera by to mělo být v pořádku.“

„Jestli ne, budu vás za to činit osobně zodpovědnou,“ loupł po ní Gore pohledem a přistoupil k cele. „Ceremoniál nesmí být nijak narušen.“

„Nezklamou.“

„To doufám,“ odušil a se zamyšleným pohledem na Raye si založil ruce za záda. Android mu pohled oplácel, ale nebyl v něm život. „Proč se nehýbe?“

„Výpnula jsem ho,“ vysvětlila Černá a podala Goreovi malý ovladač. „Tahle krabička řídí doktorův usměrňovač myšlenek. Tím ho můžete dokonale ovládat. Slouží zároveň jako vysílačka, budete s ním moci kdykoliv komunikovat.“

„Praktické. Stone k němu má stále přístup?“

„Ano. Jsou spolu propojeni na telepatické úrovni. Toto pouto nejsme schopni přerušit. Nicméně, na tom nezáleží. Ray bude poslouchat jen vás.“

„Fantastické,“ zatetelil se milionář nad novou hračkou a schoval ovladač do kapsy. „Až ho dostanete z té klece, pošlete ho hned za mnou.“

„Ano, pane.“

„A najděte konečně toho Stonea! Nemůže se tu schovávat donekonečna!“

Objekt Goreovy nenávisti právě v tuto chvíli otevřel oči. Zkroucený jako paragraf strávil v úzké větrací šachtě několik hodin, během kterých sbíral síly na další postup nepřátelským územím. Probuzení nepatřilo k těm nejsladším, jaké v životě prožil, strnulé svaly za krkem protestovaly proti tak krutému zacházení a vyslaly stávkový výbor v podobě nesnesitelné bolesti.

Ale neměly šanci. Mozek absolutista tu vzpouru potlačil a nenechal se vydírat. Za okamžik byl Stone už opět na cestě své gerilové výpravy a soukal se pomocí loktů a kolen vertikální šachtou o patro výš.

Zoufalství mu dalo sílu překonat bolest ve svalech a zapomenout na hlad a strádání. Plížil se ventilací a urputně si vybavoval rozmístění místností, jak si ho zapamatoval během prohlídky. Jiné cesty nebylo, v těchto chvílích už ho určitě hledal každý člověk v tomto prokletém paláci hamižnosti. Mířil na jediné místo, kde ho určitě nebude nikdo hledat. Přímě pod svícen!

Do Goreovy pracovny se dostal během několika desítek minut motáním se v labyrintu klimatizačních tubusů, které se jako tepny prolétaly celým domem. Mřížka nejbližší cíli byla v chodbě před jeho dveřmi.

Připlazil se k jejímu okraji a opatrně nakoukl dolů. Výsek, který viděl, byl prázdný, ale z dálky bylo slyšet blížící se hlasy. Za chvíli pod ním prošla dvojice techniků doprovázená puškou ozbrojeným strážným.

Kdyby se někdo z nich náhodou podíval nad sebe, spatřil by svítící bělmo uprchlíkových očí. Mark si to uvědomil, raději zajel zpět mimo dohled a jen nakukoval.

Skupina se zastavila u dveří pracovny a strážný důrazně zaklepal.

„Akorát jsme skončili,“ vylezli ven další tři technici. „Tady sme hotový.“

„Jak to vypadá?“

„Stačilo vyměnit reloty. Dole to bylo horší.“

„Takže bezpečnostní systémy a kamerový systém už budou pracovat?“

„Ještě je musíme restartovat,“ upřesnil technik. „To trvá asi třicet minut.“

„O.K. Šéf bude rád,“ přikývl spokojeně strážný. „Viděli jste tu někoho?“

„Ne, proč?“ zavrtěli technici překvapeně hlavou. „Kdo by tu měl být?“

Muž jen mávl rukou. „S tím si nedělejte hlavu,“ zamluvil to a upravil si pušku na rameni. Goreovi nohsledi se seřadili a vydali se pryč.

Stone počkal, až utichnou kroky, vykopl mřížku a seskočil na podlahu. Neměl moc času. Musel využít drahocenné půlhodiny než začnou fungovat milionářovy elektronické pastě, jimiž byl zámek prošpikovaný.

Zakryl za sebou otvor ve stropě chodby a prosmýkl se do pracovny.

Nikdo tu nebyl. Operační stěna byla odkrytá, ale zatím ukazovala jen černočernou tmou. Ta dnes Marka nezajímala. Podle Raye se tajemství skrývalo za knihovnou. Její mohutnost nedovolovala, aby postupně vyndával svazky, a tak se musel spolehnout na svůj důvtip. Pozorně se rozhlédl, který svazek vybočuje z řady, a všiml si, že křesťanská bible na jedné z polic má odrbaný hřbet.

Zatáhl za ni a... Bingo! Ohmataný okraj knihy správně prozradil spouštěcí mechanismus na pérku, který pootevřel dveře na schodiště do tajné chodby. Stone v duchu pochválil androidovu všímavost a strčil do pootevřené škvíry ruku. Už do ní chtěl vstoupit, když zaslechl cvaknutí.

Život mu zachránil jen jeho pěstované smysly. Instinktivně totiž přikrčil hlavu právě ve chvíli, kdy mu nad ní prolétla střela z kuše. Ostrý šíp s kovovou hlavicí mu zasvítl nad temenem a se zadrnčením se zabodl do protější stěny.

„Pan inženýr se nespolehá pouze na elektroniku,“ hvízdal Stone uznale, a vrátil se do pokoje pro střelu, aby ho neprozradila dřív než bude nutné.

Za okny zářil čerstvý den, a v jeho jasu se vyleštěná kopule kryjící novou halu leskla jako diamant. Mark neměl čas kochat se pompézním výhledem, ale napadlo ho, že by neškodilo se ještě trochu porozhlédnout tady. Spěšně tedy pootvíral zásuvky Goreova stolu, vyndal z nich desky a začal si prohlížet spisy. Většinou se jednalo o plány komplexu. Jejich letmé prostudování Stonea zklamalo. Tohle mu ke svržení nenáviděného inženýra nepomůže. Podle náčrtů se jednalo o hypermoderní zařízení, které bude mít převratný dopad na životní prostředí Galdoru. Příznivý. Zdálo se, že alespoň s tímhle to Gore myslel vážně.

Zatímco si prohlížel dokumenty, hodinové ručičky ubíhaly. Bliknutí monitorů ve stěně Markovi oznámilo uplynutí třiceti minut a konec doby hájení. Počítač naskočil, a kamery, které na stěnách doteď visely schlíple jako nádobíčko neschopného milence se se spokojeným zabručením ztopořily. Jejich objektivy začaly bez odkladu vyhlížet škodnou. Teď však posloužily právě Stoneovi. Jen díky nim mohl spatřit Gorea vracejícího se do pracovny. Mark rychle schoval desky zpět do šuplíku a rozeběhl se do jediné únikové cesty, která mu zbývala. Dveře za knihovnou za ním zaklaply ve stejný okamžik, kdy Gore vkročil do místnosti.

Také on zamířil rovnou k nim. Suverénním pohybem odklopil bibli, odsunul vchod a seběhl po odkrytém schodišti.

Nečekal vetřelce až tak daleko uvnitř domu, a tak stínu navíc v jednom výklenku vůbec nevěnoval pozornost.

Když přešel, Stone se odlepil od zdi a otřel si pot z čela. Tohle bylo velice těsné. Ve tmě schodiště před ním duněly milionářovy rychlé kroky. Markovi přišlo, že stejně hlasitě je slyšet i jeho vlastní srdce.

Vydal se potichu za ním, a několik minut kráčeli dlouhou svažující se chodbou. Musela vést někam mimo dům. Teprve po dobrém kilometru ho zavedla na plošinu nad obrovskou suterénní prostorou. Markovi nezbylo než polknout. Měl pravdu. Tajná laboratoř, kterou právě objevil, byla tou nejmodernější místností, jakou kdy viděl. Skryté podzemí bylo tím pravým tajemstvím inženýrovy nové haly.

Desítky rozličných přístrojů, elektrických generátorů a destilační kolona, to všechno rozmístěno v několika členitých mezipatrech spojených žebříky a zdviží tvořilo složité mraveniště, ve kterém se pohybovalo několik pracovníků ve vyžehlených pláštích. Celé to monstrum mělo dva pomyslné konce, přičemž na tom prvním přijížděly na pojízdném pásu bedny s řepami a na konci vycházela ven hotová droga. Mark neměl možnost se dlouho rozhlížet, protože jeho pozornost upoutal Gore, který na dně laboratoře vystoupil z jedné výtahové plošiny a zamířil k jednomu z vědců.

„Jak to jde?“

„Všechno podle plánu. Už jsme extrahovali dostatečné množství drogy.“

Vědcova odpověď Gorea viditelně potěšila. „Alespoň tady je všechno v pořádku. Izolovali jste všechny mutagenní složky? Nechci, aby se nám z někoho stala zrůda. Na Salazaru se to trochu vymklo z rukou.“

„Tedy jsme teprve začínali a neměli jsme zkušenosti,“ řekl vědec. „Pojďte, něco vám ukážu,“ vedl milionáře k zakrytým bednám nedaleko velkých prázdných klecí, jejichž smysl zatím Stone postrádal.

Vědec sundal víko bedny, navlékl si gumovou rukavici a sáhl dovnitř. Mark viděl, jak se Gore zhnuseně zašklebil, když vytáhl na světlo malou slizkou ještěrku.

Pak vzal z podstavce na laboratorním stole poloprázdnou injekční stříkačku s nějakým roztokem, a bez výčitek ho kvičícímu zvířátku vpíchnul. Ještěrka se zasmíkala, vědec ji hodil do otevřené klece a zavřel za ní dvířka. Proč, to Mark nepochopil, protože vzdálenost mříží byla taková, že jimi ještěrka mohla bez problémů prolézt zase ven.

Odpovědi se dočkal vzápětí.

Zvířátko vydalo bublavý zvuk, odkrklo si a začalo se podivně nesymetricky nafukovat. Nej dřív nohy, pak krk, na těle mu vyskákaly barevné strupovité skvrny, a nakonec na hřbetě vyskočil pár blanitých křídel. Z malé roztomilé ještěrky během minuty vyrostl plaz o velikosti smy.

„Odstupte prosím,“ varoval vědec Gorea a podal mu ochranné brýle, jakými se většinou sledují atomové výbuchy.

„Ještě není konec.“

Taky nebyl.

Plaz si ještě jednou řhl, a z tlamy mu vyšlehl plamen. Byl to drak.

„Tohle byl mutagen v koncentrovaném stavu,“ odložil muž brýle a podrbl nefalšovaného dráčka za ušima. „V přírodním stavu je přeměna pomalejší.“

„Opravdu vynikající práce,“ vydechl Gore obdivně. „Poroste ještě?“

„Jistě, je to mládě. Dospělý samec má velikost slona. Afrického, nikoliv indického. Jsou docela krotcí a dají se velice dobře vycvičit k různým účelům.“

„Mírně monštrózní, ale bude se hodit,“ ozval se najednou hlas někde pod Markem. Teprve za okamžik vyšla do jeho zorného pole zpod plošiny paní Černá.

Gore ji chytil za ruku a políbil. „Drahoušku, s tímhle už nám nebude stát nic v cestě k ovládnutí Zemské Unie. Lepší zbraň jsme si nemohli přát. Ještě že nás White stačil před SDPP včas varovat a dostali jsme ze Salazaru naše zásoby z řepných plantáží včas.“

„To nebylo štěstí, ale dokonale připravený únikový plán a výcvik, Maxi.“

Milionář chytil svoji asistentku pro zvláštní úkoly kolem pasu a vrátil pozornost vědci. „Kde je vyčištěná droga?“ zeptal se na hlavní důvod své inspekce.

Vědec ukázal na dva žluté barely vedle klecí. Na jednom z nich byla přelepka s velkým červeným písmenem „X“. „Ten označený je droga zbavená mutagenu. Tu budeme za chvíli míchat s obcerstvením na ceremoniál.“

Stone našpicoval uši.

„Už se nemůžu dočkat,“ zatetelil se Gore. „Až to ta sebranka celebrit na oslavě vypije, dřív než si něčeho všimnou budou závislí na R9 a přijdou o svobodnou vůli. A pak budu moct tahat za jejich nitky a ovládnout tak celou Zemskou Unii! Mua-hahaha,“ zasmál se ďábelským smíchem šilence.

„Ticho!“ okřikla ho paní Černá. „Nikdy neříkej nahlas svůj plán před realizací!“

„Ale drahá, tady nás nikdo cizí neslyší. Nejsme ve špionážním filmu.“

Stone se na své plošině ještě víc přikrčil.

„Dobesona jsi zlikvidovala, a díky odstrašujícímu příkladu, jaký jsi z něj udělala, nás nikdo jiný nezradí. Na Zemi jsi všechny stopy zlikvidovala?“

„To ano, ale —“

„Hodná holka. To by nám ještě chybělo, aby se kvůli krátkozraké tuposti jednoho hamižného idiota dostala er devítka ven dřív, než je záhodno.“

„Navíc Dobeson zcizil původní erosmičku,“ dodal vědec. „Ta měla ještě vedlejší účinky. Například docela silnou létavost, nadýmání a vzrušivost.“

„Doufám, že vedlejší účinky jste už odstranil,“ zamračil se Gore. „Nerad bych, aby se mi prezident nadnášel jako holubička. To by bylo nápadné.“

„Více méně,“ přikývl muž. „Zůstala jen lehká vznášivost. A jen u silných dávek.“

„Jinak to funguje?“ ověřovala si Černá. „Udělal jste všechny testy?“

„Ano, madam.“

„To mohu jen potvrdit,“ usmál se Gore. „Také jsem si s tím zaexperimentoval a výsledek byl ohromující. Naprostá ztráta vlastního uvažování.“

„Za pár hodin bude vše připraveno. Kuchyně se už připravuje na aplikaci.“

„Prostě skvělé,“ pochvaloval si Gore. „A co ten čmuchal? Už ho máme?“

„Ještě ne.“

„Ještě ne? Jak je to možné?“

„Je to profesionál,“ omlouvala se Černá. „Má výcvik. Dělají na tom všichni.“

„Tvoji muži mají taky výcvik,“ zahromoval milionář a jeho dobrá nálada rázem zmizela. „Máš k dispozici tu nejmodernější techniku a teď i jeho vlastního androida! Úspěšně jsem všechno tajil několik měsíců, let! Vodil jsem policii, SDPP i odbory za nos, a nedovolím, aby mi to někdo překazil! Chci ho živého nebo mrtvého do začátku ceremoniálu!“

„Budeš ho mít. Co ta jeho přítelkyně?“

A Goreova slova Markovi zježila všechny chlupy na těle. „O tu jsem se už postaral,“ zasmál se. „Od té divošky by ses mohla hodně naučit, miláčku.“

Černá dala Goreovi facku, až mu po ní na tváři zůstal červený pětiprstý otisk. Vrátil jí to, ale to už Stone utíkal zpět do jeho pracovny.

Musel najít Elsu.

15.

Mark bral schody po čtyřech, a v tu chvíli mu bylo úplně jedno, jestli ho někdo slyší nebo ne. Goreova lehká poznámka pronesená se sadistickou nonšalancí v něm vzbudila záchvěv hrůzy. Viděl už, co ten zloduch dokázal udělat s jeho nejlepším přítelem, a když si uvědomil, že Elsa s ním strávila celou noc, napadlo ho to nejhorší.

Vpadl do milionářovy pracovny, zavřel za sebou dveře a vyběhl na chodbu.

Naštěstí pro něj byla prázdná. Rozběhl se tedy bez přemýšlení ke Goreovým pokojům, které byly nedaleko. Měkký koberec s orientálními vzory mu pod nohama podkluzoval, ale to ho nezpomalilo. Jakmile se dostal na místo, okamžitě vykopl dveře a vpadl dovnitř.

V obýváku nikdo nebyl. Jediné zvuky, které zachytil, pocházely z ložnice.

Stone se zamračil a začal vidět rudě. Jakoby ve snu zdvihl z pohovky smaragdově zelené šaty, které měla Elsa na sobě když se naposledy viděli. O kus dál ležela velice krajková a velice drahá spodnička. Mark si ten hadřík poměrně dobře pamatoval, kupoval ho nedávno Else k narozeninám. Předváděla mu ho tehdy taková šikovná prodavačka a... ale to sem teď nepatřilo. Důležité bylo, že spodnička neobsahovala Elsu.

Jeho nejhorší noční můra, tedy hned ta druhá po smutném mimovi, se vyplnila.

Těžkým krokem vstoupil do ložnice. Na posteli tam ležela jeho přítelkyně, decentně přikrytá tenkým prostěradlem, které více odhalovalo než zakrývalo. Bylo nasnadě, že v noci se tu nehrály karty, ale jiná společenská hra.

Nad prostornou postelí typu kosmodrom byla preparovaná hlava jelena z Teranie XII, ozdobená mohutným paroží. Jízlivý pohled v očích zvěřiny si člověk jistě jen vsugeroval.

Stone přistoupil k loži a převrátil Elsu na záda. Měla otevřené oči, ale neviděla ho. Byla v jakémsi vláčném polotransu. Rozšířené zorničky těkaly kolem a ani na chvíli se nezastavily. U postele byla položená láhev s vodou. Mark do ní namočil prst a olízl ho. Musel se zašklebit nad známou chutí salazarské řepy. Nebylo pochyb, že Elsa byla nadrogovaná.

Sedl si k ní na pelest a zatřásl jí ramenem. Cituplně, ale nikterak jemně. Přestože byl schopný přihlídnout k jistým polehčujícím okolnostem a sám se nepovažoval za puritána, bylo tu jisté podezření z nevěry.

Elsa tiše zavrněla a pomalu zamrkala. Pak teprve zaostřila na Marka.

„Marku? Jsi to ty?“

„Ano miláčku,“ zašeptal a podal jí šaty se spodničkou. „Obleč se, půjdeme.“

„Hm, mě se nikam nechce,“ zavrněla neartikulovaně a natáhla ruku k lůžku s tekutinou. Při tom z ní sklouzlo prostěradlo, které nejen odhalilo každý centimetr čtvereční jejího nahého těla, ale i to, že se Elsa nadnáší několik centimetrů nad postelí. Nevypadala, že by jí to vadilo, spíš se zdálo, že si toho ani nevšimá. „Dej mi napít, mám hroznou žízeň.“

„Tohohle se už nikdy nedotýkej!“

„Ale mně to chutná,“ žadonila a hladově se sápla po droze, bez které už nemohla být. „Prosím, dej mi loknout!“

Potřebuju alespoň trošku!“

„Ne!“ přikázal jí ostře. „Jdeme!“

Elsa se neochotně zavrtěla a přitáhla k sobě prostěradlo. „Ray půjde s námi?“

Mark se na ni udiveně podíval. Pak ho teprve napadlo ohlédnout se.

Neprohloupil. Za ním, mezi dveřmi do ložnice, stál android s jasným úkolem. Věděl jsem, že se tu dřív nebo později objevíš, vyslal ke Stoneovi myšlenku a prokřúpil si klouby na rukou. Znáš tě příliš dobře, příteli.

Kdyby měla knihovna z třešňového dřeva v Goreově pracovně vědomí, jistě by si pomyslela, co se to děje, že jí poslední dobou procházejí lidé s větší frekvencí než záchodky u stánku s rychlým občerstvením.

Po Stoneovi opustili tajné katakomby svého domu také Gore a paní Černá. Zatímco průmyslník zamířil rovnou ke své obnovené počítačové centrále, jeho metresa zavřela tajnou stěnu a aktivovala bezpečnostní zařízení. Když ji dovírala, všimla si, že kontrolka stavu zásobníku sekundárního obranného systému svítí. Vrátila se o kousek dovnitř, a protože věděla po čem se dívat, všimla si, že kuše nastražená na neopatrného vetřelce zeje prázdnotou. Už měla na jazyku varování, pak se ale rozhodla nechat si to pro sebe.

„Konečně jsme zase v plné síle,“ zavolal na ní Gore od terminálu a hrál si s ovladači kamer. „Teď už nebude problém pana Stonea lokalizovat!“

„Už několikrát jsme ho podcenili,“ zavřela konečně Černá knihovnu a zamyšleně se rozhlížela po místnosti. „Je to schopný muž.“

„Vy jste ho podcenila, má drahá. Bezpečnost moje a mého domu je váš job.“

„Už se to nestane.“

„Ta hra na honěnou s ním trvá déle, než se mi líbí,“ odtušil Gore a netrpělivě přepínal pohledy kamer na všech monitorech. Hledal Stonea, ale neměl s tím štěstí. Všechny záběry ukazovaly jen prázdné chodby zámku, místnosti nebo jeho vlastní zaměstnance. „Kde sakra může být?“

„Schovává se.“

„Musí být někde, kde nejsou kamery!“

„Takových míst tu moc není,“ připomněla mu automaticky asistentka a aniž by ho pořádně poslouchala, nenápadně se procházela podél stěny, která byla naproti knihovně. Konečně její trénované oči našly, co hledaly. Mezi vystaveným tetřevem hluščem a vulkanským medvídkem byla v dřevěném obložení zdi malá prasklina, která vedla ke krásně kulaté díře po střele. „Jeho manipulační prostor tím bude značně omezen.“

„Tak toho využijte!“

„Zužitkuj všechny své zbraně a prostředky,“ usmála se Černá mnohohlasně. „Už to nebude trvat dlouho a pan Stone pozná moji sílu!“

Zmiňovaný pan Stone by jistě velice rád poznal sílu tak krásné ženy jakou paní Černá bezpochyby byla, prozatím se ale musel měřit s androidem, který se mu tolik nelíbil. Ray mu totiž nedal příliš času na přípravu a rozběhl se přímo proti němu. Markovi bylo stále zinantní uhodit přítele, a tak jen uskočil. Když Elsa uviděla, jak se na ni řítí ohromný rozzuřený kolos, vyvřískla, převalila se a spadla s žuchnutím z postele.

Androidova pěst se zabořila do pelesti postele a rozbila ji na třísky. Mark začal couvat ke dveřím, aby útok odvedl co nejdál od Elsy a minimalizoval tak nebezpečí, při kterém by mohla přijít k úhoně. Ta se stále krčila na koberečku před lůžkem a snažila se zachránit, co jí bylo nejdražší. Láhev s drogou se jí nesměla rozbít.

Utíkej jak chceš, ohlédl se Ray po Markovi. Stejně tě nakonec dostanu!

Možná, ale proč ti to ulehčovat?

Kamarádský rozhovor nemohl androida rozptýlit od hlavního účelu jeho návštěvy v této ložnici. Narovnal se, vybral si z trosek jedno takové pěkné polínko připomínající basebalovou pálku, a houpavým krokem se vydal k Markovi. Ten začal být podivně neklidný.

Panicky všikající Elsa mezi nimi proběhla zleva doprava.

Jeden švih tupou stranou improvizované zbraně následoval druhý, a dřevovina hvízдалa kolem hlavy čím dál tím blíže.

Agent měl co dělat aby se jim vyhnul, a bylo nasnadě že pokud se nezačne bránit, Ray ho opravdu dostane.

Když už nebylo vyhnutí, rozhodl se a vrhl se androidovi po pálce. Robot, ukolébaný protivníkovou dosavadní nečinností zaváhal, a jen se díval, jak mu člověk se silou obtížného hmyzu chce vyrvat dřevěný pendrek.

Panicky všikající Elsa mezi nimi proběhla zprava doleva.

Rayovi nedalo moc práce Stonea setřást. Máchl prudce rukou proti zdi, a jestli se agent nechtěl rozmáznout jako moucha, musel kapitulovat. Svalil se na podlahu pod okno a setrvačností udělal parakotoul. Už nebylo kam utéct.

Markem projela vlna frustrovaného vzteku.

Tak si pro mě pojď, ať ti můžu nakopat ten tvůj zatracenej plechovej zadek!

Ani ho nemusel moc přemlouvat. Ray proti němu vyrazil a vložil do úderu všechnu svoji nemalou sílu. Když od sebe byli jenom pár kroků, a Mark se v jeho skleněných zorníčkách mohl vidět jako v zrcadle, napadla agenta spásná myšlenka. Vyskočil, chytil se konzoly se záclonami a zdvihl kolena až k bradě. Rozběhnutý android se pěstí místo s Markovým obličejem střetl s oknem, vyvrátil ho ze stěny a vzal s sebou i trochu zdíva. Stone se pustil, dopadl za Rayovými zády a kopl ho do zad.

Jeho stabilizátory nedokázaly udržet rovnováhu při balancování na samém okraji vymlácené stěny, android se překloupil dopředu a poroučel se i se zbytky okenního rámu vstříc tvrdé zemi o několik pater níž.

„Já se vrátím!“ vykřikl ještě během pádu, ale jeho hlas zmizel v poryvu větru.

Panicky všikající Elsa se zastavila a zmlkla. Chvilku šokovaně koukala na díru, která byla ve zdi v místech kde ještě před chvílí bylo okno a pak nejistě polkla.

„Nestalo se mu nic?“

„Bohužel asi ne. Teda doufám,“ opravil se Mark. „Umí lítat, když chce.“

Elsa se na něj podívala, přihnula si ze své lahve a začala opět všikat.

Hysterický záchvat je u ženy věc, která nejde překonat jen tak během pár minut, a Stone si nemohl dovolit zdržovat se tu déle než bylo záhodno. Android se mohl každým okamžikem vrátit. Elsa se pro něj v tuto chvíli stala břemenem, které by mu jen komplikovalo práci, navíc břemenem závislým na řepě rozpustné v lihovinách. Muselo mu stačit, že je v pořádku. Vrhla na ni poslední zoufalý pohled, a zmizel z té kůlničky na dříví, co bývala ložnicí, dřív než se stačil prach na jelenově paroží usadit.

Nedostal se daleko. Neuběhl po chodbě ani deset metrů, když se proti němu ze záhybu chodby vynořila paní Černá.

Oba dva se zastavili. Vypadala, že jde najisto.

Černá nadzdvihla obočí a ukázala prstem na dveře jedné z místností. Dřív než si Stone uvědomil, co se děje, jeho nohy k nim poslušně zamířily. Nejdřív myslel, že podlehl té troše drogy, co ochutnal z Elsiny lahve, ale pak si uvědomil, že jeho mysl je stejně čerstvá jako dřív.

Dveře se otevřely, Stone s Černou vešli, a teprve teď ho nohy začaly poslouchat. Rozhlédl se, kudy ven, ale jediný východ vedl přes Goreovu krásnou asistentku. Byli v jeho osobní posilovně, plné cvičných strojů, žíněnek a zrcadel. Za Stonem visel ze stropu boxerský pytel, a za ním stály stojany s různě velkými činkami. Tonoucí se stěbla chytá, a tak se Mark rozhodl zkusit to se zastrašením.

„Nebiju ženy,“ procedil významně mezi rty. „Většinou.“

„Vaše škoda,“ usmála se na něj Černá smyslně a založila si ruce na prsa. „Měl byste to jednou zkusit. Někdy je to vzrušující pro obě strany.“

„Proto jste s Gorem?“

„Možná.“

„Brzy si najde jinou.“

„Na sex možná,“ pokrčila rameny. „Ale já umím i jiné zajímavé kousky.“

Na důkaz svých slov luskla prsty s namalovanými nehty a z nich vylétla drobná jiskra. Odlétla ke dveřím, ty se zabouchly a klíč v zámku se s hlasitým cvaknutím otočil.

„Tam kde jsem vyrostla byla špína, jakou si nedovedete ani představit.“

„Byl jsem na Salazaru nedávno,“ pochopil. „Ale ti, co jsem viděl, museli svoje magické schopnosti vykoupit neúměrně vysokou cenou.“

„Řekněme že mám přístup k jistým léčivům.“

„Takže se za tohle nemusím stydět?“ zeptal se Stone a mrštil proti ní těžkou činku, kterou vzal do ruky, když ji rozptyloval svým řečením.

Černá nehnula brvou a pouhou myšlenkou zastavila železo ve vzduchu. Pak se podívala na stokilovou dvouruční činku, která byla připravená na lavici. Lehce jako peříčko ji na dálku zdvihla a vyslala proti Stoneovi.

Náraz do hrudníku ho srazil na zem, ale neomráčil. To Černá nechtěla. Opět činku pozdvihla, a přišpendlila ho k žíněnce. Studený kov ohmataného závaží tlačil Marka do krku a nedovoľoval mu pohnout se.

Goreova krásná asistentka k němu přistoupila, rozeplula si blůzku a klekla si mu na klín. „Ukážu ti věci, o kterých se ti ani nesnilo!“

16.

Nelhala. Fakt uměla věci, nad kterými zůstával rozum stát. A nejenom rozum.

Činka už byla dávno opět ve stojanu, ale Stone pořád ležel na žíněnce, těžce oddychoval a měl nepřekonatelnou chuť na silnou cigaretu. Těžko říct, jestli Goreově asistentce dal takovou výkonnost její původ nebo zeleninový doping, on ji ale musel zařadit do top ten nejnezapomenutelnějších zážitků ve svém životě. A že tam byla silná konkurence.

Černá si před zrcadlem poupravila pracný účes, který vydržel dovádění uplynulých hodin jako kouzlem neporušený a pak se obrátila ke Stoneovi.

„Proč?“ vydechl sípavě jedinou otázku, která zaměstnávala jeho mysl.

„Nedělej hlupáka. Víš to moc dobře. Teď jsme se s nimi vyrovnali.“

„To jo,“ začal se Mark zdvihát. Šlo to ztěžka, takhle ho nebolelo tělo ani po rvačce s Rayem. „Ale proč mám takový pocit, jako bychom přečerpali účet?“

Černoška se usmála a pomohla mu na nohy. „Tohle ta tvoje cukrová holčička neumí? Já naopak slyšela, že je velice výkonná. Max o ní má dobré mínění. A jeho není lehké uspokojit, to mi věř, něco o tom vím.“

„Proč to pro něj děláš,“ ignoroval její úšklebek, „když víš, že tě podvádí?“

„Ukojení tělesných potřeb a pudů nepovažuji za podvádění. To by mi musel provést něco mnohem horšího, abych se od něj odvrátila.“

„Jak to?“

„Hodně mu dlužím.“

„A co uděláš se mnou?“

Paní Černá se krátce zamyslela a pak pokynem ruky otevřela dveře.

„Jdi,“ řekla Markovi. „Astronef bude připraven na přistávací dráze.“

„Ty mě pouštíš?“ užasl. „Necháš mě jen tak odejít?“

„Jsi dobrý milenec. Zasloužíš si šanci. Zařídím ti volný průchod domem.“

„Nebude Gore zuřit?“

„Bude,“ přikývla spokojeně. „A to je druhý důvod, proč to dělám.“

„A co Ray a Elsa?“

„Nechej je tady. U Maxe se nebudou mít špatně. Čeká ho velká budoucnost.“

Stone se zamračil. V tomto domě doposud prohrál všechno co mohl, a to na plné čáře. Přišel o svého věrného androida, Gore dokázal zmanipulovat i jeho přítelkyni, a jemu samotnému bylo v patách komando mužů s prstem na spoušti, jejichž jediným rozkazem bylo vystřelit bez ptaní. Na milionáře naopak všichni nahlíželi jako na šlechtného anděla. Zdálo se, že tohle je jediná šance vyváznout s holým životem.

„Vypnu teď na deset minut bezpečnostní systémy. Za tu dobu se dostaneš pryč.“

„A když neodejdu?“

„Tak budeš za jedenáct minut mrtev. Nemáš šanci, jsi na našem území.“

Mark vyšel ze dveří a na chodbě se po Černé ohlédl. Doufal, že už ji neuvidí, protože jestli ano, nebude to příjemné setkání. Rozhodl se totiž pro všechno, nebo nic.

Strážnice se pomalu dávala do pořádku. Většina poškozených monitorů už byla nahrazena novými, a elektrickým výbojem z Markovy pistole zkratovaná konzol opět pracovala. Alespoň s výkonností technických složek svých

zaměstnanců mohl být Gore spokojen, když těm bezpečnostním dával co proto jediný muž.

Jeho asistentka pro zvláštní úkoly se za to cítila tak trochu zodpovědná, ale bylo pravdou, že do polapení pana Stonea až doposud nedávala celé srdce. Cítila trochu zášti k nové luxusní konkubíně svého zaměstnavatele, a tímto mu hodlala den trochu pokazit. A s tou ženskou se později také vypořádá, paní domu byla a bude vždy jen ona.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se službu držícího strážníka, když vstoupila.

„Ano, madam.“

„Dobře. Okamžitě vypojte centrální počítač.“

„Ale –“

„Řekla jsem okamžitě,“ zvýšila hlas. Neměla ráda odporující podřízené. „Je to na moji zodpovědnost. Musíme provést kalibraci obvodů.“

„Ale to nás úplně zneschopní!“

„Jsem si toho vědoma. Nebude to trvat déle než deset minut.“

Strážný už raději neprotestoval a stiskl viditelné červené tlačítko na ovládacím pultu. Bezpečnostní ústředí komplexu během krátké chvíle podruhé vypovědělo službu a poskytlo Stoneovi milosrdnou pauzu.

Černá se podívala na digitální hodiny na zdi a začala odpočítávat slíbený čas. Doba hájení byla vypočítaná tak, aby ji stihl, když se nikde nezdrží. Zdvihla sluchátko telefonu a zavolala na letiště. Kontrolní věž se ozvala okamžitě.

„Připravte na přistávací dráhu číslo dvě NX-04.“

„Ale to je ten s poruchou čerpadla,“ upozornil operátor. „Daleko nedoletí, je životně nebezpečné se do něj vůbec posadit! Je určen na vyřazení!“

„Jsem si toho vědoma.“ Co se to s těmi lidmi děje? „Splňte rozkaz!“

Zavěšila a jenom pro sebe se usmála. Úniková cesta pro uprchlíka byla připravená, a záleželo pouze na něm, jestli ji využije. Černá instruovala strážného, aby v určený čas počítač zase zapojil, opustila strážnici a zamířila do Goreova pokoje.

Byla zvědavá, jestli Stone využije její nabídky, a činilo jí zvrácené potěšení vědomí, že poslední chvíle života v chladném vesmíru ji bude agent proklínat. Gore ji naučil skutečně mnoho. Sotva dorazila do jeho pokoje a milionář ji uviděl, postavil kyblík s tekutým zlatem, který zrovna odnášel z ložnice na koberec, a hrubě se na ni obořil.

„Podívej se, co provedl s mou ložnicí!“ Ukázal vyčítavě na díru místo okna a rozvrácenou postel. „Ten jeho android je děsně neschopný, nechápu, jak s takovouhle výstrojí může SDPP vůbec pracovat!“

„To udělal Ray? Vypadá to spíš jako bys měl příjemnou noc!“

„Už zase žálíš? Drahoušku, vždyť víš, že jsou to jen nevinné hry.“

„Ty a ty tvoje fetiše,“ podívala se na roztavený drahý kov a přešla do protiútku. „Už jsi ji zase chtěl potírat zlatem? Kde jsi to viděl?“

„V jedné bondovce,“ odpověděl Gore neochotně. „Co Stone?“

„Stále na svobodě.“

„Neuvěřitelná liknavost,“ zavrtěl milionář hlavou. „Rayi, postarej se o to!“ řekl do vysílačky, kterou spolu byli spojení, a pak obrátil svoji pozornost zpět k Černé. „Teď už to není tvůj problém, nezvládla jsi to. No nic, za chvíli se s Elsu začneme chystat na večeri. V noci budu spát díky stavu svého pokoje u ní. Sama si za to můžeš.“

„Ten Stone taky zničil.“

„Je tu nějaká místnost, která unikla destruktivní pozornosti pana Stonea?“

„Můj pokoj.“

„Tak si ho zabírám pro sebe a pro Elsu.“

Černá se zamračila.

„Do půl hodiny budeš mít jeho hlavu na stole.“

„Beru ten slib s rezervou,“ zpražil ji pohledem. „Raději najedeme na plán „B“.“

„Jsi si jistý?“

„Nemá cenu riskovat,“ povzdechl si. „A já se tolik těšil na jejich pohledy...“

Mark využil nastaveného časového bonusu jak nejlépe mohl. Ve chvíli, kdy ho bezpečnostní systémy skryté na každém metru zámku a bezpečnostní kamery začaly hledat, krčil se znovu na plošině nad tajnou laboratoří.

Panoval tu čilý ruch, jaký vždy provází poslední přípravy před plánovanou událostí. Vědci a muži v pláštích tu pobíhali zdánlivě bez cíle, ale každý z nich měl přesně určený úkol.

Zářivky na stropě a na všech přístrojích blikaly naléhavým světlem a podporovaly všeobecný dojem uspěchanosti.

Přístroje hučely energií dodávanou generátorem zabírajícím tři patra členitého suterénu, a obrovská destilační kolona, kolem které se vše točilo, ze sebe mačkala poslední zrnka koncentrované drogy. Jedna trubice končila nad žlutým sudem označeným přelepku s písmenem „X“, který už byl skoro plný. Do druhého, menšího barelu vedle přišel zhoubný mutagen.

Stone se po kovovém žebříku vojenským způsobem svezl až do přízemí, a ocitl se tak nedaleko sudu, vedle něhož stálo ještě několik podobných. Měl štěstí, že ho nikdo neviděl, v tu chvíli se vědci zrovna shromáždili na druhé straně místnosti.

Filtrovací zařízení destilační kolony ze sebe právě vydalo něco, co ve vědcích probudilo zájem. Vypadali, jako by našli svatý grál. Mark se skrčil za bednu, ze které vědec prve vytáhl ještěrku, a pozoroval, co se bude dít.

Do místnosti totiž přišel, dveřmi přímo proti jeho skryš, muž od bezpečnosti, tlačící ruční vozík. V oprané černé kšiltovce, na níž se kdysi v plné barvě jistě skvěl nápis „Security“ vypadal jako prostota sama. Odsmrkl si na erární podlahu a zamířil ke skupince pracujících vědců.

Protože si ho nikdo nevšiml, nechal vozík vozíkem a sklonil se k nim.

„Co to je?“ zeptal se dobrácky poté, co s nimi několik minut bok po boku svorně bádá nad mikroskopem. Jeho erudovaný názor na věc pod soustavou zvětšovacích skel byl, že se to tam docela roztomile hemží.

„Antidroga!“ zašeptal jeden vědátor téměř posvátně. „Konečně protilék!“

Markovi se zalesklo v očích.

„A co to dělá?“

„Ruší to závislost na er jedničce, i s —“ Bílý plášť si konečně uvědomil, že je mezi nimi někdo navíc, narovnal se a roztržitě na poslíčka zamžoural skrz silná skla brýlí. „Poslyšte, kdo vy vlastně jste?“

„Bezpečnost,“ ukázal si muž důležité na kšiltovku. „Jdu pro to zvláštní koření. V kuchyni už chtějí připravit občerstvení na ceremonii.“

„Ach, aha,“ ukázal vědec za záda. „Je to v tom sudu u destilace.“

„Kterým,“ ohlédl se poslíček, „jsou tam tři.“

„Ten označený. A nesplet' te to, v tom druhém je mutagen!“

„A v tom třetím?“

Vyrušený vědec si povzdychl nad zvědavcovou neodbytností, ale celkem správně předpokládal, že nejrychlejší způsob, jak se ho zbavit, je trpělivě odpovědět.

„Kmení pro ještěrky.“

Poslíček nad tím moc nepřemýšlel, přikývl, a přitáhl si vozík blíž. U kolony stály dva sudy, a další byl o kousek dál u dřevěné bedny. Ve všech byla jakási práškovitá substance. Naložil poslušně ten, na kterém byla křídou nakreslená značka, zajistil ho proti překlopení a odtáhl ho pryč. Stone, schovaný za bednami, zmuchlal strženou přelepku a usmál se.

17.

Jakmile za poslíčkem odvázejícím nevědomky do přípravný neškodný sud s krmením pro drobné ještěrky zapadly dveře, Stone se opřel o dřevěnou bednu a zamyslel se.

Jen deset metrů od něj byla látka, která mohla Else vrátit ztracenou soudnost a vůli. Měl na dosah něco, co by jeho život vrátilo do normálu. Problém byl, že mezi ním a antidrogou bylo asi deset vědců, kteří měli po ruce šuplík se zbraněmi. V jejich střelecké schopnosti sice zas tolik nevěřil, ale mrška pravděpodobnost by ho trefit mohla.

Naštěstí ani on nebyl tak úplně sám. Opatrně nadzdvihl víko bedny o kterou se opíral a nakoukl do ní. Přesně jak předpokládal, uvnitř se na slámě tísnila víc jak desítka malých vyhublých ještěrek s vypoulenýma očima, určených na pokusy. Člen Greenpeace by skřípal zuby, ale agent SDPP si v duchu pogratoval.

Nechal mezi víkem a stěnou úzkou škvíru a natáhl se k žlutému sudu, z něhož před okamžikem strhl samolepku s velkým písmenem „X“. Vedle něj totiž stála nádobka s extrahovaným mutagenem. Nabral do dlaně hrst prášku, a mezírkou pod víkem ji foukl dovnitř.

Pro jistotu nečekal, co to udělá, nenápadně odběhl a přikrčil se za destilační megakolonou. Několik okamžiků bylo ticho, přerušované jen výskáním vědců u filtru. Až začal mít pochybnosti, jestli přece jen sudy nespletl on.

A pak to bouchlo.

Tedy, ve skutečnosti to začalo jedním škytnutím, které nebylo ani pořádně slyšet. Jenže po něm následovalo druhé, a pak celá série dalších.

Muži nad mikroskopem zbystřili, a jako jeden muž se otočili k bedně. Opět nastala chvíle ticha, kterou však zakončilo jedno sborové krknutí.

To už bylo podezřelé. Vědci prozíravě o krok ustoupili. Jejich nejhorší obavy se potvrdily vzápětí, kdy se bedna s těmi neškodnými zvířátky rozléta na třísky a ven se vyvalilo tučet nafukujících se dráčků.

Jako mláďata, která se teprve učí zacházet se svými končetinami, se motali kolem, zkusmo mávali nově vzrostlými křídly a netrvalo dlouho, než přišli na to, že dokážou chrlit oheň.

Nastal chaos. Jindy důstojní pánové, kteří svůj život zasvětili vědě, začali pobíhat jako malé děti a neartikulovaně ječeli. Intenzita jejich výkřiků se odvíjela podle toho, jak se který dráček se svojí ohnivou slinou trefil. Dlouho usurpované ještěrky poznávaly své vězňatele, považovaly je za ideální pohyblivé terče a neustále si svoje mnění vylepšovaly.

Stone zmatku využil, a ve chvíli, kdy draci začali prvně vzlétat a kroužit po laboratoři, vytáhl z mikroskopu petriho misku s antidrogou a sesypal ji do ampulky.

Vědci se vrhli k žebříkům, výtahům a různým únikovým otvorům, prchali houfně pryč. Plazi se totiž rozjeli, ohnivé gejzíry vycházející jim z tlamy se jim evidentně líbily a užívali si čerstvě nabytou svobodu. Volný prostor, zabírající několik mezipater velké podzemní laboratoře jim dovoľoval podnikat stále odvážnější prvky letecké akrobacie, a pranic jim nevadilo, že postupně mění hypermoderní stánek lidského vědění v hořící zříceninu. Teprve teď jeden z prchajících spustil poplach.

K blikajícím zářivkám se přidal kolísavý zvuk sirény, který svou silou dráždil jemné dračí slechy. Poletující zvířata se ošívala a vydávala nespokojené vrčení.

Každou chvíli se sem musela nahrnout horda přivolaných strážných, a s těmi se Mark setkat nechtěl. Schoval ampulku s lékem do kapsy a rozběhl se k východu. Všude kolem hořelo, přístroje vypovídaly službu a v destilátoru začaly žářem pukat některé skleněné součástky.

Siréna zmlkla. Náhlé ticho ho udeřilo jako políček. Jen nad ním se ozývalo pleskání tuctu párů dračích křídel a úpění ohněm zkoušeného kovu.

Zdvihl hlavu a rozhlédl se, kdo vypnul reproduktory. Nikoho neviděl, jen před očima mu přelétl jeden z ještěrů. Náhle se kolem draka zavlnil vzduch, a on se proměnil zpět v ještěrku. Překvapený plaz ještě chvíli letěl vzduchem a hrabal nemotorně nožičkami, ale pak spadl jako zralá švestka na podlahu. Nic se mu nestalo, okamžitě se rozběhl pryč a marně

zkoušel dál dštít síru, jenže už to nějak nešlo.

Stone se zastavil a pozoroval ostatní draky. I oni se jeden po druhém měnili.

A pak ji uviděl.

Černá stála na plošině u ústí tajné chodby z Goreovy kanceláře a soustředila se. Jednomu drakovi po druhém svým pronikavým pohledem obohaceným o jisté magické dovednosti vracela buněčnou strukturu do původního stavu, a měnila je zpátky v malé neškodné ještěrky.

Jakmile klapání drápků posledního zvířete utichlo ve škvíře pode dveřmi, kudy prchalo, krásná asistentka se nahoře nad Stonem opřela o kovové zábradlí a podívala se dolů.

„Myslela jsem, že budeš mít víc rozumu,“ řekla, když uviděla Marka na dně polozbořeného laboratoře. „Měl jsi utéct, dokud jsi měl možnost.“

„Měl jsem tu ještě nějakou práci.“

„To vidím,“ konstatovala suše a rozhlédla se po hořících přístrojích a rozbité koloně. Jako kdyby si to načasoval, jeden z barelů s palivem pro generátor elektřiny explodoval. „Pověsti o tvých dovednostech nelhaly.“

„Jsem rád, že jsem nezklamal.“

„To já taky,“ usmála se Černá. „Ale druhou šanci už ode mne nedostaneš.“

„Znamená to, že odsud odejde živý jenom jeden z nás?“

„Nikoliv nezbytně.“

Kouzelnice se na plošině vznesla, přeletěla zábradlí plošiny a plavným skokem přistála jen pár kroků před Markem v kotli laboratoře. Plameny už olizovaly většinu žebříků a komplikovaly těm přítomným, kteří neovládali levitaci, případný ústup. Stone se cítil diskriminován.

„Fakt umíš zajímavé kousky.“

„Taky bys mohl.“

„Dík, ale to už mi kdysi někdo od vás nabízel.“

Paní Černá udělala několik kroků k pracovnímu stolu jednoho z vědců a vzala z něj gumové pracovní rukavice. Hbitě si je navlékla a vyndala z kapsy injekční stříkačku s dlouhou jehlou. Uvnitř byla bezpochyby její kouzelná medicína.

„Asi neměl dostatečně silné přesvědčovací metody,“ mrkla na něj.

„To není fěr,“ zavrtěl Stone hlavou a začal ustupovat. V kapse při tom tisknul ampulku s vzácnou antidrogou. Pohrával si s myšlenkou, že ji nějak nacpe do chřtánu Černé a zbaví ji tím schopností, ale to by přišel o lék pro Elsu. Stál před velice složitým dilematem.

„To víš, život je svině,“ pokrčila žena rameny a zdvihla proti Markovi ruku. Jakási neviditelná moc ho nadzdvihla, velkou silou ho hodila proti jedné stěně a přimáčkla ho tam. Hrot injekce v ruku jeho přemožitelky se zlověstně zaleskl a nemilosrdně se blížil k vystouplé žíle na jeho předloktí.

Stone nahmatal v kapse ampulku, a udělal to nejtěžší rozhodnutí v životě. Na Elsině stavu budou pracovat ti nejlepší doktoři Unie, a Mark doufal, že brzy pro ni lék objeví. Ten, který měl v kapse, totiž musel použít na něco jiného.

Naštěstí svůj plán nemusel realizovat.

Jeden z přístrojů poblíž barelů s drogou a mutagenem totiž právě explodoval, tlaková síla rozpráskala do vzduchu oba prášky a převrhla i sud s vodou pro ještěrky, která se hned rozlila všude po podlaze. Mark zadržel dech, ale Černá se lekla, otočila a neopatrně nadechla.

Obě substance se dostaly do jejího dýchacího ústrojí a započaly dílo.

Goreova asistentka zalapala dusivě po dechu a tím si šňupla ještě víc. Chytila se za krk, její soustředění při tom opadlo a uvolnilo Marka ze smrtícího objetí.

Spadl na podlahu, ale nemohl si dovolit dlouho jen ležet a sbírat síly. Přikryl si nos a ústa dlaní, aby se mu do nich nedostal dráždivý prášek a sevřel drahocenný lék v pěstí. Přímě před ním, jako symbol poslední záchrany, byl jediný žebřík, který ještě nevzplanul ničivým plamenem. Vedl kolem generátoru elektřiny k výtahové plošině a východu z tohohle hořícího pekla.

Rozpálené přičky žebříku ho pálily do rukou, ale to mu jen dodávalo rychlost k tomu, dostat se od bolesti a vztekem zuřící Černé, potácející se dole.

Už byl skoro na plošině, když se mu kolem kotníku sevřela kostnatá ruka v gumové rukavici. Ohlédl se a uviděl Černou. Jenže ona už to nebyla ta krásná asistentka, ale polozmutované stvoření z boláky na obličeji.

Její síla byla větší než jeho.

Strhla ho ze žebříku a on se rozplácl do louže na zemi. Černá se nad něj postavila, a z jejích znetvořených úst vyšlo nenávistné zasyčení.

„Za tohle tě roztrhnu jako hada!“

Uchopila Marka pod krkem a v rozkroku, trhnutím ho zdvihla z vody ve které stála, a nadhodila si ho nad hlavu.

Stoneovým tělem projel tlak, jak se snažila splnit svoji výhrůžku. Už se mu začaly dělat mžítiky před očima a myslel si, že bolesti omdlí, když ho napadla spásná myšlenka.

Někde v dálce přes mlhavý závoj spatřil kabely elektrického vedení z generátoru. Naslepo hmátl před sebe a sevřel jeden z nich v ruce. Poslední síly vložil do toho, aby ho vytrhl ze zakotvení, a kupodivu se mu to povedlo.

Žena řvala a napínala ho stále víc. Elektrický kabel zasyčel právě ve chvíli, kdy už Stoneovo tělo chtělo kapitulovat.

Jiskry odlétly a těžký šedý had z drátů se s kroucením svalil do louže. Vodou prolétl modrý výboj a zakousl se do Černé.

Její postavou prolétl spalující žár a začal ji zmítat v děsivé parodii na tanec. Jen gumové rukavice, kterými Stonea držela, ho izolovaly od elektřiny a zachránily mu život. Během několika sekund nezbylo z Goreovy asistentky nic než kouřící mrtvola s pálicím se masem, která se svíjela v elektrické kaluži.

Dřív než se její seškvažené torzo svalilo na podlahu, Mark se chytil houpajícího se kabelu, a než dopadl na podlahu a mohla se ho také zmocnit probíjející elektřina, z posledních sil po něm vyšplhal nahoru.

Padl na plošinu ke generátoru na pokraji vyčerpání, zatímco pod ním se laboratoř propadala do ohnivé katarze. Když se jeho ruky dotklo něco studeného, málem dostal infarkt, že Černá ještě nemá dost a chce nášup.

Naštěstí to byla ale jen jedna z ještěrek, která tu uvízla a nedokázala se dostat pryč. Stone se s úlevou usmál, vzal ji do dlaně a postavil se.

Generátor nastavil na přetížení, a naposledy se podíval dolů. Už nebylo vidět nic než plameny. Mark se po plošině dostal až k východu k tajné chodbě, a vkročil do ní s rukou v kapse. Hřála ho v ní ampulka s antidrogou.

18.

Gore si uvázal motýlka a odstoupil od zrcadla. V zrcadle ve starožitném vyřezávaném rámu ke svému uspokojení spatřil dobře vypadajícího mladého a úspěšného muže v klasickém černém obleku s vestou a sněhobílou košilí.

„Ale no tak, vždyť to jsi ty,“ napomenul se, protože se sám sobě líbil až moc. Musel ale sebekriticky přiznat, že se není čemu divit, v koutku duše Else záviděl.

Byl připravený na svůj večer. Večer, kdy se stane pánem Zemské Unie. Otočil se od zrcadla a přistoupil k posteli.

Seděla na ní Elsa s lahví vína, ale až na nepřírozně rozšířené zorničky vypadala normálně. Když v sobě měla svoji denní dávku, chovala se pořád jako dáma.

Šok, který ji postihl, když se před jejíma očima servali Mark s Rayem, a který skončil katapultací androida z okna pokoje a přinutil Gorea změnit apartmá, už odezněl. Uklidněná měla na sobě šaty, které jí milionář daroval.

Jakkoliv se Gore už teď řadil k nejbohatším lidem v Unii, na oděvu pro svoji přítelkyni zřejmě šetřil. Výrazně rudá barva látky bila do očí nejen býky, a materiálem byla podobná víc než čemukoliv jinému tenké pavučině. Také odvážný střih připomínající kraťoučké šortky a na podprsenu bikin nezužitoval víc materiálu než bylo bezpodmínečně nutné k oddělení hranice nahoty od oblečení. Prudnější policista by ji na ulici možná zatkl za mravní ohrožování mládeže.

„Miláčku, půjdu teď zkontrolovat přípravy, ano?“ sklonil se k ní Max a políbil ji na tvář. „Zůstaň tady a nikam nechod“, víš že tu ještě možná pobíhá ten pošuk.“

„Ano Maxíku,“ odpověděla mechanicky.

„Hodná holčička. Za chvíli pro tebe přijde Ray a doprovodí tě na večeři.“

Aniž by čekal na její odpověď, dal jí ještě jednu štipanou, naposledy zkontroloval svůj zjev v zrcadle, a s bezstarostným pohvizdováním odešel. Elsa se poslušně ani nehnula, a jen si v pravidelných intervalech melancholicky obnovovala závislost. Zrovna do sebe lila další lok, když těsně před ní vypadla ze stropu mřížka ventilace a zařinčela před ní na podlaze.

Ale už ji to nepřekvapilo, zvykla si, že v tomto domě občas něco nebo někdo někam padá. Jen v klidu polkla a podívala se nahoru. Z díry ve stropě na ni vyskočil Mark, vyrazil jí láhev z ruky a zalehl ji. Těsně potom, co dopadl, projel ventilační šachtou divoce se točící kotouč svištěcí cirkulárky.

„Málem jsem tomu neutekl,“ oznámil Stone Else. „Mohla jsi nás mít dva.“

Těžko říct, jestli mladou ženu vystrašila tato informace nebo skutečnost, že si člověk před Goreovými smrtelnými pastmi nemůže být jistý ani v potrubí, ale její oči mu prozradily, že se schyluje k další dávce vřiskotu.

Rychle jí zacpal ústa, svalil ji na postel a zalovil v kapse. Začala se s ním prát a pokoušela se jeho dlaň strhnout, ale byl silnější. Vyřešila to tedy divokým cloumáním a snažila se ho alespoň kousnout, nic z toho však nepomohlo.

Mark vyndal ampulku, strhl z ní kryt a proti Elsině vůli jí nalil tekutinu rovnou do hrdla. Aby to nemohla vyplivnout, zase jí ústa zacpal dlaní a držel ji tam, dokud nepolkla. Když se přestala zmítat, přitiskl se k ní zezadu a pomalu ruku sundal.

Byl připravený na jakoukoliv reakci. Tedy, myslel si to. Erotiku nečekal.

„To máš v kapse slimejše, nebo jsi tak rád, že mě vidíš?“ položila mu ruku na kapsu kalhot, ve které se něco hýbalo. Teprve pak se k němu otočila a podívala se na něj. Měla oči v pořádku, ale byly plné slz smutku a zahanbení.

„Ne, to je ještěrka,“ přiznal a s dětskou dychtivostí ji vytáhl z kapsy.

Elsa měla už hlasivky vyřvané, a tak ani nekvikla. Vzala zvíře do dlaně, a i s ním se mu schoulila do náruče. Přivinul ji k sobě a čekal, až se přestane chvět.

„Marku, já se tak stydím.“

„Už je to v pořádku,“ konejšil ji. „Brzy bude po všem.“

„Ne, není to v pořádku,“ zašeptala. „Ten bastard mě hanebně zneužil. Něco do mě nalil a já se nemohla vzepřít. Pořád mě to nutilo ho poslouchat a splnit každé jeho slovo. Hluboce uvnitř jsem to věděla, ale nešlo to přemoci!“

„Já vím.“

„Měl jsi pravdu... ve všem. Byla jsem pošetilá, že jsem ti nevěřila.“

„Bylo to pochopitelné. Je to tvůj kamarád a věřila jsi mu. Proto jsem tě nezatahoval do své práce a neřekl ti o tom úkolu. Nechtěl jsem tě zklamat.“

Najednou se s úlekem vztyčila. „Proboha, Marku, za chvíli tu bude Ray! Musíš odtud zmizet, nebo ti něco udělá! Max s ním něco provedl!“

„Bez tebe a Raye neodejdu,“ objal ji. „Ale máš pravdu, teď zmizím. Až pro tebe přijdou, chovej se jakoby nic a jdi na večeři. Nic se nesmí prozradit dřív, chci aby měl náš drahý Max večer, na který opravdu nezapomene.“

Většina hostů už byla tady. Z rezidence je sem ten necelý kilometr převážely luxusní limuzíny a stavěly u vysokého červeného koberce, po kterém účastníci ceremoniálu defilovali jako před televizními kamerami. Gore si potrpěl na pompéznost.

Skleněný kryt nově otevírané haly se leskl v paprscích zapadajícího slunce jako křišťál. Většina z příchozích, vlastně

úplně všichni tu byli poprvé. Zatím to tu zelo prázdnotou, a na ploše několika stovek metrů čtverečních výrobního prostoru byly stoly s pitím a vínem. Společnost jim dělalo jen několik nejtěžších strojů a rampa z vozičky na rudu, která vedla někam dozadu. Zbytek techniky se dopraví, až hosté ceremoniálu zmizí.

Koncepce prostorné vzdušnosti všechny očarovala už teď. Díky speciálnímu čističi vzduchu při zpracování rud kovů nevznikaly žádné škodlivé látky ani odpady. Průsvitný kopulovitý strop dojem čistoty a neposkvřenosti jen umocňoval.

Už se čekalo jen na opozdilce. Britt Pett si ještě žehlil vlasy, a ochranka prezidenta Cliftona požádala o několik minut trpělivosti, protože jejich pán se zdržel nad sklenkou brandy s dobrým kubánským doutníkem.

Samotný hostitel se procházel mezi desítkami hostů a se všemi si třásl rukou či prohodil pár vřelých slovíček. Chtěl, aby se všichni cítili pohodlně a spokojeně, k tomu jim mělo přispět i několik androidů roznášejících občerstvení.

Gore vzal z jednoho z podnosů dvě skleničky šampaňského a přistoupil s nimi k admirálu Neumanovi, který tu stál o samotě a na sucho.

„Připijte si se mnou, admirále?“ podal mu milionář sklenku a pozdvihl svoji k připitku. Nenápadně k ní při tom přivoněl, a musel spokojeně konstatovat, že měl pravdu. Droga rozpuštěná ve víně ztratila svoji hořkost, která ji prozrazovala v čisté vodě nebo samostatnou.

„Děkuji,“ přijal policista, ale nenapil se. „Nestala se ve vašem domě nějaká vážná havárie? Slyšel jsem dopoledne nějaké rány.“

„O ničem nevím.“

„Já jsem taky zaznamenal hluk,“ přitočil se k nim Graclik, když slyšel o čem hovoří. „A taky mi neustále kolem dveří dusali vaši vojáci,“ stěžoval si. „Chystáte se na nějaké manévry? Nebo snad přímo válku?“

„Jen nezbytná bezpečnostní opatření,“ uklidnil je Gore. „Před teroristy si člověk nemůže být nikdy jistý, a protože je tu dnes taková společnost, že by jeden jediný úder ochromil celou Unii, nechtěl jsem nic ponechávat náhodě.“

„Správně,“ přikývl vážně Neuman. „Bezpečnost se nikdy nesmí podcenit.“

„Moje řeč, pane,“ přitukl si s ním Max. „Na to se s vámi rád napiji.“

Admirálova aristokratická tvář se protáhla do dlouhého kyselého úšklebku. Na některé lidi se těžko mění názor, ať vykonají cokoli, ale cítil jako slušnost připitek přijmout. Neochotně tedy vyloudil přísný úsměv a napil se.

„Dáte si chlebiček?“

„Nemám chuť,“ odmítl po připitku policista a olízl si rty. „To je dobré víno, má zajímavý buket,“ pochválil ho a přece jen si podal jednohubku. „Musí to být velice starý ročník.“

Goreovi se na obličeji rozlil blažený úsměv. Začínalo to fungovat.

Odpojit se od policisty s novinářem, kteří začali probírat spolupráci médií s pořádkovými složkami při veřejně prospěšných a charitativních akcích, a dalších několik minut se procházel mezi svými hosty.

Všichni se viditelně bavili, jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli.

„Už jsou tady všichni,“ přitočil se k němu po chvíli jeden ze strážných u vchodu. Gore se ohlédl a spatřil, že právě vstoupila Elsa s Rayem v závěsu.

Vyměnil si s androidem na dálku pohled a vytáhl vysílačku, kterou s ním komunikoval a zároveň ho ovládal. Zapojil ji ve skrytu za květináčem s palmičkou přiložil k uchu.

„Všechno je v pořádku, pane,“ ozval se z reproduktoru Rayův hlas. „Po Stoneovi ani stopy, pravděpodobně ho dostala některá ze skrytých pastí.“

„Až nám začne páchnout ventilace, víme, že to není chciplá krysa,“ zašklebil se sadisticky milionář s andělskou tváří.

„Vlastně ne, byla to krysa!“

Zasmál se vlastnímu vtipu, vypnul vysílačku a vrátil se do světla ramp.

Show mohla začít.

„Dámy a pánové!“ zvolal z plna hrdla, aby je utišil, a přivola k sobě jednoho z androidů, který nesl na tácu nůžky a speciální číši vína pro Gorea.

Milionář nůžky vzal, vystoupil na malý podstavec u začátku pohyblivého pásu, který vedl do skrytých útrob továrny. Přes rampu byla převázaná červená stužka. Počkal, až se na něj soustředí pozornost všech, a rozmáchlým gestem ji přestříhl. Místností se rozezněl bouřlivý aplaus.

„Proslov, proslov,“ skandovali hosté. „My chceme proslov!“

„Přátelé!“ vzal si Gore svoji skleničku. „Nejdřív mi dovolu, abych tomuto komplexu popřál spokojené zaměstnance, dostatek práce, a zářivou budoucnost!“

S chutí se napil, a po očku při tom pozoroval, jak po jeho vzoru pijí i oni.

Otočil se k Else, kterou Ray přivedl a postavil k jeho boku. „Teď už mě nic nezastaví, drahoušku,“ zašeptal jí do ucha a olízl ušní lalůček. Měla co dělat aby se u toho neotřásla odporem, ale zachovala klid.

Všichni dopili a čekali, co bude následovat.

„Vy, kdo jste tady, jste moji přátelé,“ řekl Gore a zasmál se cynicky jejich zjihlým pohledům. „Ale spojuje vás ještě něco. Všichni jste bohatí, mocní, a tvoříte nervové centrum naší drahé domoviny, Zemské Unie!“

Hosté se zdvořile usmívali a čekali, co z toho projevu vyleze za pointu.

„Naše země nevzkvétá,“ pokračoval po chvilce ticha. „Je nemocná a neefektivní. Vždycky bude, dokud její oště nebudou mít v rukou jeden člověk, který bude moci sám rozhodovat o tom, co je pro ni nejlepší, a povznést se nad malicherné zájmy ostatních jednotlivců.“

Úsměvy začaly pohasínat.

„Tato nová tovární hala má přispět k tomu, abych se tím neomezeným vládcem mohl stát já! V jejích útrokách je skryta moderní laboratoř na zpracování drogy ze Salazarské řepy, která má tu vlastnost, připravit člověka o svobodnou vůli a

vzbudit v něm závislost po prvním požití. Obyvatelé všech členských planet se stanou mými otroky!“

Návštěvníci se po sobě rozhlédli. Jako žert už to bylo dlouhé.

„Jistě se ptáte, proč vám to všechno povídám,“ dostával se Gore ke zlatému hřebu svého megalomanského proslovu.

„Vy všichni už drogu totiž máte v sobě a jste na ní závislí. Není cesty zpět. Je ve víně, v občerstvení, a ve vašem trávicím systému. S vaší pomocí mi v rukou přistane osud miliard lidí!“

Odmkl se, aby si vychutnal triumf, ale o slovo se přihlásil Elvis.

„Máte dotaz, pane Presley?“ vyvolal Max ruku ověšenou zlatými prsteny třepající se jako ve škole nad hlavami ostatních překvapených otroků.

„Bylo to svinstvo i v lososovi?“

„Jo.“

„A v chlebíčkách?“

„Taky.“

„A v takovém tom báječném banánovo-jablkovém krému s paprikou?“

„Je mi to líto, ale obávám se že ano.“

„Fuck!“

Milionář a novodobý otrokář se od srdce zasmál a rozhlédl se po svých ovečkách. Tvářili se udiveně, a ani neprotestovali. Zřejmě už byli v rauši.

Najednou ho začalo něco šimrat na noze. Podíval se dolů, a uviděl, jak mu po nohavici leze malá ještěrka s kouskem papíru přivázaným na ocásku. Zamračil se, chytil ji, stáhl z ní papírek a chvatně ho rozmotal.

Už ho někde viděl. Byla to nějaká olepená samolepka, na které bylo „X“. Obrátil ji na druhou stranu. Tam se skvěl nápis „dostal jsem tě!“ a smajlík.

Vzhlédl. Všichni se mu dívali za rameno. Rychle se otočil a podíval se do očí Stoneovi, který seděl na jednom z vozíků na rudu a smál se od ucha k uchu.

„Omlouvám se, že ruším,“ řekl líbezně, „ale chtěl jsem se zeptat hostů, jak jim chutnalo to krmení pro ještěrky. Určitě to dodalo oslavě zajímavou příchuť.“

Gore se zmateně podíval na samolepku a pak na číše s vínem na stolech.

Pochopil.

Načež se Elvis pozvracel.

19.

„Panebože, to je Stone, ne?“ zaostřil udiveně admirál Neuman na známou postavu, a do tváře se mu náhle vepsalo zděšení. „Já věděl, že tady něco smrdí, když Khov nepřišel,“ křikl poplašeně na svého tajemníka a horečnatě hledal davem cestu ven. „Určitě to tady brzy bouchne!“

Agent SDPP trůnící na rudném vozíku se zatvářil ublíženě, takové nařčení se ho dotklo. Jeho pověst se mu začínala vymykat z rukou.

„Jen žádnou paniku,“ napomenul hosty. Zbytečně, všichni stejně pořád stáli tam, kde při začátku Goreova projevu. Nikdo nechápal. Ani takový bystrý mozek, jakým bezpochyby byl prezident Unie Clifton, se netvářil zrovna chápavě, a majetnický držel kolem pasu milionářovu stážistku.

„Opravdu jsme pili a jedli krmení pro ještěrky?“ zeptal se znechuceně Britt Pett. „Ale to je odporné, o tom se tedy dozví, můj právník!“

„Radši bys drogu?“ osočila se na Gorea Elsa, a když si tím vysloužila jeho šokovaný pohled, kopla ho mezi nohy.

„Něco ti nevyšlo, Maxi.“

Než se ženskou zákeřností inzultovaný otrokář vzpamatoval, místnost se zachvěla. Nebyl to nijak dramatický otřes, ale pozornost upoutat dokázal.

„Já to říkal, já to říkal,“ hořekoval Neuman a dál prchal. „Už je to tu!“

„Co jsi sakra udělal?“ zasípal milionář v předklonu tisknoucí si klín.

„Že by to byl ten generátor?“ zamyslel se Mark. „Tyhle krámy dneska nic nevydrží. Maxi, až budeš příště plánovat ovládnutí světa, vyplatí se lépe investovat.“

Místnost se zachvěla podruhé. Tento otřes už byl větší, až se z něj rozdmčely přistavěné stroje. Marka to v jeho vozíku rozhoupalo a musel se pevně držet, aby nevypadl. Společnost se začala lehce znepokojovat.

„Tenhle komplex jen tak nezničíš. To je poctivá práce českých řemeslníků!“

Skleněný kryt haly pukl a na hlavy hostů začaly v přímé konfrontaci s předchozím prohlášením padat drobné střípky. Někde v podzemí bylo slyšet dunění, jako by komplex trpěl nadýmáním a potřeboval si ulevit od vnitřního napětí.

„Já nevím jak vy, ale já panikařím,“ utrousil Stone, vyhrabal se z vozíku a začal po vodicím řetězu ručkovat směrem ke Goreovi. Zlaté ručičky šikovných českých řemeslníků udělaly někde ve výrobním procesu chybu, a on ji neholdal zakusit na vlastní kůži.

Také v obecnstvu zavládl chaos. Smetánka z jeho výrazu s definitivní platností poznala, že se nejedná o žert, a počala hromadně prchat za admirálem. Večírek pro ně zcela ztratil přitažlivost, nikdo z přítomných si nepřál být jmenovaný v bulváru v souvislosti s klíčící drogovou aférou.

Gore hleděl na záda expřátel tlačících se u východu a poznal, že prohrál.

Tihle lidé se jeho otroky už nestanou, rozhodně tedy ne v nejbližší době. A taky právě asi přišel o členství ve VIP golfovém klubu. Bude si muset najít jinou cestu k ovládnutí světa, ale k tomu bylo zapotřebí udělat jednu důležitou věc. Potřeboval přežít příští minuty.

Se Stonem za zády by to mohl být problém, to si uvědomoval.

„Ray!“ vyštěkl. „Únikovou cestu! Hned!“

Android bez zaváhání poslechl a vrhl se k mačkanici u východu, kde brutální selekci uprchlíků stylem celebrita necelebrita pročistil koridor pro šéfa. Gore nečekal, až se k němu našťvaný Stone dostane, nečekaně zkroutil Else ruku za záda, aby se nemohla bránit, a strkal ji za Rayem.

„Marku!“ stačila vykřiknout, než jí zacpal ústa. „Pospěš si, chce zdrhnout!“

Tak chytrý jako ona byl Mark taky. Opravdu se snažil. Jenže dostat se z přepravníku rudy několik metrů nad zemí ke stupínku, ze kterého se megaloman připravoval k vytvoření páté říše, mu přece jen nějakou tu sekundu zabralo.

Když se konečně dostal k milionářově výchozí pozici, ten už se tlačil východem a prchal i se zmltými rukojmí po červeném koberci pryč.

„Chyťte ho!“ zařval Stone na ostatní. „Dřív než se dostane pryč!“

Jako by mluvil do dubu.

Co si člověk neudělá sám, to nemá, pomyslel si, když se nikdo ani nepokusil zločince zastavit. Zase jsem na všechnu špinavou práci zůstal sám.

Rozběhl se za nimi a musel zatraceně zrychlit, aby je v nastávající tmě neztratil. Zdejší těžké ovzduší nebylo pro podobný typ sportu zrovna ideální, a když se k tomu přidaly všechny ostatní drobnosti, tak při tom zběsilém sprintu málem vyplivl plíce, ale podařilo se mu udržet si je na očích. Protivníky také úspěšně zpomalovalo závaží v podobě Elsy, bránící se zuby nehty. Mířili před Goreův palác, kde byl na trávníku připravený jeho starožitný vrtulník s roztočeným rotorem.

Ray se k němu dostal jako první, rychle nasedl do pilotní kabiny a otevřel dveře Goreovi. Ten hodil dovnitř Elsu, spoutal jí ruce bezpečnostním pásem a skočil za ní.

Jakmile se milionář dostal bezpečně do kokpitu, pilot přitáhl páky kniplu k sobě, plochy vrtulí se zařizly do znečištěného vzduchu a okamžitě vynesly několikátunovou luxusní helikoptéru nad zem.

Zvířený prach se Markovi dostal do očí a na chvíli mu zahalil cestu.

Možná právě proto ho tolik překvapilo, když proti němu z oblaku prachu vyrazila lyžina vrtulníku a málem ho nabrala direktem do brady.

Nezaváhal. Jeho ruka, jako by měla vlastní mozek, sama vystřelila a prsty se mu sevřely kolem chladného kovu stoupajícího stroje.

S trhnutím v rameni se odlepil podrážkami od země a začal stoupat společně s helikoptérou. Vítr mu čechlal zpoceně vlasy a musel přivřít víčka, aby vůbec něco viděl. Pořád stoupali a Stone stále visel pouze za jednu ruku. Lidé, kteří vyběhli z otřásající se skleněné haly, pozorovali jeho kaskadérské eskapády, a ukazovali na něj vzrušeně prstem. Poryvy prudkého větru jím mocně cloumaly ze strany na stranu a každou chvíli se mohl zřítit do tmy pod sebou. Přesto se nehodlal vzdát, a ani nemohl. Nevšímal si houpání a pomalu se přitahoval tak, aby se mohl chytit i druhou rukou. Povedlo se mu to. Teď, když se pevně držel, zhoupal se a švihl nohou tak, aby jí mohl obtočit lyžinu. Pomohlo by mu to dostat se do lepší pozice. Vrtulník se v tu dobu ale propadl do vzduchové kapsy, otřásl sebou a Mark se málem pustil. Smýklo jím to proti kovovému trupu stroje a na chvíli vyrazilo dech.

Pohyb zachycený periferním viděním upoutal Goreovu pozornost. Už se uvolnil a cítil se z bezprostředního ohrožení pryč, když se mu jeho Nemesis připomněla. Zkřivil tvář zlostí, a zrovna v tu chvíli se mu povětrnostními podmínkami venku sužovaný Stone podíval přímo do očí.

Gore poklepal Rayovi na rameno a ukázal mu přes sklo kabiny na nevíтанou přísavku. Android ho už také zaznamenal, a udělal s helikoptérou prudký oblouk, kterým se snažil Stonea seřást. Motory zasténaly přetížením, ale poslechly a s námahou udržely stroj ve vzduchu i během krkolomných přemetů, jaké pilot předváděl. Vetřelec se však držel jako klíště.

„Postarám se o něj!“ zakřičel Gore přes tlukot vrtulí. Ray ho přes sluchátka neslyšel, ale pochopil, co má milionář v úmyslu z jeho gestikulace.

Skončil s akrobacií a uklidnil vrtulník tak, aby mohl Gore otevřít dveře.

Milionář si poposedl, aby mu Elsa nebránila v pohybu, chytil se rámu kokpitu a vystřčil ven nohu v kožené polobotce. Snažil se jí dosáhnout ke Stoneovi, chtěl mu přislápnout ruku a donutit ho pustit se helikoptéry.

„Řekni mi,“ zavrčel na něj při tom, „kdy už sakra chcipneš!“

Kdyby Mark mohl mluvit, jistě by na to odpověděl něco trefného, ale protože mu vítr bral slova od úst, nehodlal na něco tak zbytečného, jako byla intelektuální výměna názorů s megalomanem, plýtvat energií.

Také měl co dělat s vyhýbáním se Goreovým kopancům. Ty mířily docela přesně, a povedlo se jim po chvíli rozbít kotníky kloubů jedné vetřelcovy ruky do krve. Tvrdá podrážka od drahého obuvníka slavila úspěch.

Stone se bolavou rukou musel pustit. Pálilo to jako čert, nešlo to vydržet. Povzbuzen úspěchem se milionář vyklonil ještě víc, a sápal se po druhé ruce. Ta byla jediným spojením tělesné schránky našeho agenta, bránícím pádu na tvrdou zem.

Gore byl z kokpitu skoro celý pryč, balancoval na jedné noze a připravoval se přislápnutím jeho poslední končetiny poslat nepřítele do horoucích pekel, když mu kotník chytila Markova zakrvavená ruka.

Vykřikl a málem ztratil rovnováhu, ale udržel se. Chytil se pevněji obrubně dveří a okamžik se přetahovali. Max měl nepochybně lepší postavení a bylo jen otázkou několika okamžiků, než se Stone unaví.

Jenže potom milionáře překvapil útok ze zadu. Elsa, která se prala se zauzlovanými popruhy kolem svých paží si náhle uvědomila, že nohy má volné. A než jí v tom stihl Ray zabránit, vši silou kopla Gorea do zad.

Ten zavrával, ruka mu sklouzla z držadla a s výkřikem děsu vypadl.

Jako poslední záchrany se chytil Markových nohou. Pár vteřin oba v křečovitém sevření vláli za vrtulníkem, jehož pilot nevěděl rychle co dřív dělat, a pak už Stoneova síla ve svalech vypověděla službu a donutila ho pustit se.

20.

Stone cítil jak se ho Max křečovitě drží, ale neviděl ho. Padal pozadu, a jediné, na co se mohl soustředit, byl vzdalující se černý obrys vrtulníku na večerním nebi. A pak najednou dopadl. Zády mu projela prudká bolest, ale nebylo to kupodivu na umření.

Zcela nevděčně a iracionálně ho napadlo, že dopadl nějak brzo. Nemohl být víc než několik metrů pod kroužící helikoptérou. Vedle sebe zaslechl přidušené zachřčení, Gore byl tedy taky ještě naživu. Mark se opřel, obrátil se na bok aby mu pomohl, a pod rukama při tom nahmatával studený povrch skla.

Podíval se pod sebe, a myslí mu projely desítky sprostých slov najednou.

Leželi na samém vrcholku skleněné kopule Goreovy továrny, nad kterou ve chvíli jejich pádu helikoptéra prolétala.

Jejich těla byla přesně ve středu rychle se rozbíhajícího pavouka z prasklin, způsobených částečně jejich těžkým dopadem a částečně stále silícími otřesy vybuchujících zařízení v podzemní laboratoři. Navíc už začalo hořet přízemí, a sálající teplo stoupající nahoru soudržnost skleněných tabulek zrovna nepodporovalo.

„Musíme se odsud dostat, než se to sklo propadne,“ zasípal a obrátil se ke Goreovi. Milionář klečel na kolenou, zatínal ruce a nevěřícně pozoroval zkázu pod sebou. Skrze sklo viděl konec svého impéria.

„Dělej,“ podal mu Mark ruku. „Rychle!“

Poděkování může mít mnoho podob, Max však zvolil náhlý úder pěstí.

„Za tohle tě zabiju!“ řval jako pomínutý a vrazil překvapenému Stoneovi ještě jednu. „Nebýt tebe, všechno to vyšlo a všem by bylo líp!“

„Pro dobrotu na žebrotu,“ otřel si z koutku úst obligátní kapičku krve, a další pokus o inzultaci zkušeně vykryl. V osobním souboji měl navrch.

Milionář se na něj bezhlavě vrhl a porazil ho na záda. Prasklina se nárazem ještě víc rozšířila, Stone cítil jak sklo pod jeho lopatkami velice rychle ztrácí soudržnost. Ještě rychleji však Gore ztratil zdravý rozum a pud sebezáchovy. Už mu bylo všechno jedno, chtěl jen zabít Stonea.

Lidé, kteří už nemají co ztratit, bývají nejnebezpečnější.

Když její trýznitel vypadl z helikoptéry, posadila se Elsa na sedačce zase normálně, a ústy se snažila rozmotat uzel zašmodrchaný narychlo kolem jejího zápěstí. Šlo to ztěžka, ale nakonec slavila vítězství. Výsoukala se z pásu, a přestože se jí v tom Ray pokoušel volnou rukou zabránit, odplazila se ke kraji a vyklonila dolů. Právě včas, aby viděla jak oba muži dopadli.

„Musíme jim pomoci!“

Android přepnul stroj na automatické řízení a natáhl se po ní. Chytil ji bez dlouhých cavyků za krk a smýknul ji dovnitř, kde ji opět začal obmotávat provazy. Měl svoje úkoly, a ty zněly jasně. Ať se stane cokoliv, musí dopravit zpacifikovanou Elsu na předem určené místo.

Rozkazy se vztahovaly i pro případ milionářovy smrti.

Gore definitivně zešílel, a bylo mu úplně jedno, jestli se z desítek metrů propadne střechem do hořících sutí tam dole.

Přestože sípal námahou a plíce měl plné smogu, nepřestával do protivníka bušit a sápat se mu prsty po krku.

Stone se mohl jen automaticky bránit a v duchu už promýšlel, jestli závěť v trezoru v kanceláři u generála Khova je ta aktuální. Neviděl v tu chvíli žádnou šanci, jak se z toho dostat. Šílený milionář mu klečel na prsou, vypadal, že síly má stále dost, a každou chvíli se střecha, ze které nebylo standardními cestami úniku, měla probořit do plamenů. Ještě že nebyl svazován konvenčním uvažováním.

Jak zápasili a Stone se snažil ho ze sebe strhnout, ucítil v jeho kapse hranaté obrysy nějaké vysílačky. Když se fanatik zrovna rozmachoval k úderu, vytáhl mu ji ven a stiskl tlačítko. Bláhově si myslel, že se jí třeba dovolá pomoci.

„Dej to sem!“ zaúpěl Gore jako raněné zvíře a přestal Marka mlátit.

Ten rukou rychle uhnul z jeho dosahu, ale vysílačka mu při tom vypadla z ruky. Jak se po ní dychtivý milionář lačně sápal, omylem ji roztáhl. Když se plastický obal ovladače rozkrápl pod podrážkou a zpod ní vyhřezla drobná japonská elektronika, zděšením se mu rozšířily zorničky a ohlédl se po helikoptéře. Mark teprve teď pochopil, čím Gore jeho přítele ovládal, a co se mu se štěstím povedlo rozbít.

Rayi, pomoc!

V tu chvíli se skleněná kopule provalila a Gore se Stonem se v dešti střepů propadli s ní.

Ray sebou podivně trhl a nějakou chvíli vypadal dezorientovaně. Podíval se na knípl helikoptéry ve svých rukou, jako by ho viděl poprvé v životě, a vykulil oči na skleněné peklo po pravoboku stroje. Absolutně netušil, jak se do tohohle dostal.

„Zcela evidentně mi chybí několik paměťových bloků,“ odušil užasle a otočil se na Elsu vedle sebe.

Markova spoutaná přítelkyně měla samozřejmě radost, když viděla, že se věrný android vymanil z nadvlády usměřovače myšlenek, ale zatuchlý roubík v puse jí bránil vyjádřit jakékoliv emoce nahlas.

Rayi, pomoc!

Víc slyšet nepotřeboval. Úzkost v přítelově stíněném hlase byla slyšet i v myšlenkách. Android rychle Elsu vysvobodil z pout, která jí teprve před okanzíkem sám navlékl, a předal jí řízení vrtulníku. Aniž by stihla odporovat nebo namítnout, že s řízením těžké letecké mechaniky nemá ty nejmenší zkušenosti, nasadil jí na hlavu ohromná letecká sluchátka a vyskočil z kabiny. Jakmile ho objala studená tma, zapnul antigravitaci a rukou rozrážeje špinavý vzduch zamířil k ohni na obzoru před sebou.

Vzdálenost překonal celkem rychle, ale fyzikální zákony ovlivnit nedokázal. Roztříštěná skleněná střecha mu mizela před očima a propadala se do tavící pece uvnitř těsně před tím než mohl přítele zachránit.

Pokud to šlo, tak ještě zrychlil, a střemhlav se vrhl do praskliny, kde před vteřinou zmizel Mark. Natáhl před sebe ruku, a jakmile se před sebou dotkl něčeho obaleného v látce, sevřel to a prudce vytáhl nahoru.

Žár mu nedovolil otevřít oči dřív, než vyletěl zase ven z haly, a tak byl napnutý až do konce, jestli chytil za flígr toho správného člověka.

To ti to trvalo, ozvalo se mu po chvíli unaveně v mozku. Ale hlavně že jsi dorazil. Za to ode mne dostaneš malý suvenýr. Nikdy nevíš, kdy se bude hodit ruka navíc.

Ray otevřel oči, podíval se, co mu to Mark dává, a pro jistotu si přepnul senzory i na noční vidění. Vždycky mu ale ukazovaly jednu a touž věc. Stone držel utrženou ruku se zlatými rolexkami, z jejíhož loketního kloubu vyčúhoval svazek drátů, pístů a servomotorků.

„Co to je?“

„To si budu muset ještě promyslet,“ povzdychl si Stone ještě za letu a vyšvihl se androidovi na záda. „Ale držel jsem se Gorea až do konce!“

Přistáli před Goreovým palácem ve stejném okamžiku, kdy se na trávník u fontány posadila Elsa s vrtulníkem, která tím dokázala svůj talent porazit si v každé situaci.

Většina hostů stála venku před hlavním vchodem a vzrušeně se dohadovala, jaký význam mělo to divadlo, které pro ně excentrický milionář uspořádal. Teprve postupně jim docházelo, že pravděpodobně vyvázli z docela velkého průšvihů, a že inženýr Maxmilian Gore možná nebyl takový andílek, jak si o něm mysleli.

Jakmile se lyžiny Elsin vrtulníku dotkly pažitů, vyskočila z kabiny a běžela za mohutného potlesku celebrit vstříc Markovi. Objali se a vášnivě políbili, nehledě na únavu a saze, jimiž byli oba oblepeni.

„Stone!“ přerušil je přísný hlas admirála Neumana, který se k nim prodral hloučkem a přísně si je měřil. Mark pustil Elsu a podíval se na naspušeného a zpoceného policejního velitele, který unikl jen o vlásek.

„Opět jste předvedl své klasické dílo agenta SDPP,“ odsekával vojenský veterán slova jako sekáčkem. Pak se odmlčel a potichu, aby to moc lidí neslyšelo, spokojeně a pochvalně dodal: „Díky bohu za to!“

Sotva to dořekl, tmu nad nimi prořízl světlý kužel reflektoru velkého člunu, který před rezidencí přistával. Hosté si zastínili oči a pozorovali, jak mohutné přistávací trysky čeří vzduch. Pilot šikovně zaparkoval vedle helikoptéry a svítilna konečně osvětila trup plavidla. Podle iniciál na boku patřilo do vozového parku sboru Vesmírné Policie.

Hned po přistání se otevřely dveře, a ven vyskočil Bob.

„Admirále, Marku, jste všichni v pořádku?“ zeptal se udýchaně, když k nim doběhl. „Spěchali jsme jak se dalo! Doufám, že nejdeme pozdě?“

„Už je po všem,“ řekl mu Mark. „Přišli jste pro Gorea?“

„Ano. Ten mrtvý na letišti, na kterého jsi nás upozornil, nás dovedl k dalším obětem toho neznámého zabijáka. Zjistili jsme, že se jednalo o členy gangu jistého Freda Dobesona. To on šířil tu Salazarskou drogu.“

„A co vás přivedlo sem?“

„Byl to Goreův bývalý zaměstnanec. U něj doma jsme našli kromě tlející mrtvolky i nějaké kompromitující materiály, které dostanou pana inženýra Gorea na pěkně dlouhou dobu do chládku,“ vysypal ze sebe nadporučík, a zvědavě se rozhlédl kolem. „Kde vlastně je?“

Stone se podíval na hořící budovy v pozadí a podal policistovi utrženou ruku. „No, řekněme, že o chládku si rozhodně může jenom nechat zdát.“

EPILOG: O čtrnáct dní později...

Na stole před generálem Khovem ležela na psací podložce Goreova utržená ruka. Vypadala skoro stejně, jako když ji Stone viděl toho večera přede dvěma týdny, jen ty zlaté rolexky chyběly. Snad se ztratily ještě tehdy, možná zaplatily některému z expertů SDPP hypotéku za dům, jistě bylo jen to, že se záhadně ztratily, a nebyly ani součástí vyšetřovacího protokolu.

Opálený Mark, který strávil posledních deset dní na opravdové dovolené v podobě exotického ostrova s nekonečnými písčnými plážemi, kde pod žhavým sluncem popíjel banánové daikiri s ještě žhavější přítelkyní, seděl s Elsou v pohovce proti svému šéfovi, a společně s ním a dvěma dalšími zasmušilými muži v drahých šedých oblecích právě vyslechl expertizu související s vyšetřováním Galdorského incidentu.

První den zpět v práci začal tam, kde akce před několika dny skončila.

„Byl to android?“ Generál si potřeboval ještě jednou ověřit to, co už jednou slyšel. Bylo těžké věřit, že by jeden z nejdůležitějších mužů Unie byl pouhý stroj.

„A velice sofistikovaný,“ potvrdil vědec. „Soudě podle jediné součásti, kterou máme k dispozici,“ ukázal laserovým ukazovátkem na ruku v igelitu, „se jednalo o stejně dokonalý živý mechanismus, jakým jsou ti naši nejlepší androidi. Měl dokonce zcela unikátní otisky prstů.“

„To není možné,“ zavrtěla se Elsa a podívala se provinile na Marka. „Nemohl to být stroj. Rozhodně byl schopný zcela lidských činností a dokázal... vylučovat jisté tekutiny.“

Stone ji zpražil pohledem typu „už o tom nikdy nebudeme mluvit“ a zamyslel se. „Souhlasím s Elsou, generále. Podle mě Gore sám sebe nahradil androidem až těsně před ceremoniálem, když si nebyl jistý, co udělám.“

„Takže tě jen pozoroval zpovzdálí a vyčkával, co se z toho vyvine.“

„A já ho nezklamal,“ zabručel Stone. „Nedivím se, že se po něm slehla zem.“

Muži v šedých oblecích po sobě úkosem mrkli, a ten s úzkými stříbrnými obroučky na skobovitém nose si na klíně otevřel diplomatický kufřík z krokodýlí kůže.

„Ať je to jak chce, my z firmy Wolfram and Hart jsme byli panem Goreem pověřeni jednáním v případě jeho smrti nebo zmizení.“

„Pokud nebylo objeveno tělo,“ převzal plynule slovo druhý právník, „jedná se o nezvěstnou osobu. Prohlášen za mrtvého může být takový člověk až deset let po svém zmizení. Pro tento případ nám pan inženýr nechal speciální instrukce.“

„A ty jsou?“

„Všechny jeho podniky, včetně Galdor Mining Enterprises a Galdor Entertainment Group s. r. o. mají být udržovány v provozu a řízeny poručníkem. Pan Gore si sám vybral osobu, která má jeho majetek spravovat, a v případě jeho smrti se stát i univerzálním dědicem.“

„Kdo je to?“ zajímal se generál. „Ta osoba bude pod velkým tlakem.“

První právník vyndal z kufříku tlustou těžkou složku a položil ji na stůl.

„Slečna Elsa Swensonová.“

„Já?“ zalapala Elsa po dechu. „Proč já?“

„To nevím, madam. Ale naše dokumenty hovoří zcela jasně. Jste teď majitelkou skoro celé planety Galdor a mnoha podniků v celé Unii,“ pokrčil jednatel Wolfram and Hart rameny, a s úlisným úsměvem jí podal vizitku. „Kdybyste cokoliv potřebovala, obraťte se prosím na nás.“

S tímto se právníci zdvořile rozloučili a opustili generálovu kancelář.

„Gore musí být tam někde venku,“ hleděl za nimi Mark, jehož přítelkyně právě zdvojnásobila svoje už tak nemalé bohatství. „Tohle mi udělal schválně. Podle mě je naživu, ohromně se baví a určitě se zas někde objeví.“

„Ve tvém zájmu doufám, že ne,“ odkašlal si Khov. „Je to typ člověka, který nedělá nic polovičatě. Jeho pomsta by mohla být krutá a nebezpečná.“

„Už jsem si poradil s horšími.“

„Jak myslíš,“ zdvihl se generál z křesla a Goreovu složku založil do desek. „Z hlediska Služby pro Dohled nad Primitivními Planetami považuji všechny naše účty za vyřízené. Případ je uzavřen. Dá-li bůh, už se s ním nesetkáme.“

Odevzdal umělou ruku a zavřenou složku svému asistentovi, který ji hned odnesl do podzemního archivu. Když spolu generál se Stonem a Elsou osaměli, položil starý pán oběma milencům otcovsky ruce na ramena.

„Musím vám poděkovat a omluvit se za trable, do kterých jsem vás přivedl.“

„Neomlouvejte se, pane, rád jsem to pro vás udělal. Elsa to taky pochopila. Ale o mutagenní řepě nebo o Salazaru už nechci v životě slyšet!“

Khov na Stonea vděčně mrkl. Bystrý pozorovatel by v jeho únavou oteklých očích dokázal spatřit vděčnost a zjihnutí, za okamžik to ale byl už zas ten starý tvrdák. „Výborně. Takže se můžeme zase pustit do práce.“

A jako by byli s interkomem domluvení na tomto heslu, rozezvučel se stolní reproduktor naléhavým bzučením. Generál stiskl tlačítko příjmu.

„Pane, přišlo hlášení ze Salazaru,“ ozvala se vzrušeným hlasem Peggy. „Naše místní pozorovatelna objevila nové formy života. Zní to divně, ale agent Powell hlásí, že se tam objevili... draci. Kulomet Harris je zraněný a žádá o okamžitou evakuaci. Je popálený na čtyřech procentech těla.“

„Na to se přece neumírá.“

„Na velice choulostivých čtyřech procentech těla. Situace je prý kritická.“

„Ach tak, v tom případě okamžitě připravte k odplutí pohotovostní člun,“ odtušil Khov a otočil se na Stonea. „Právě ti začala aktivní služba!“